భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ అధ్యాయంలో పరమాత్మ అర్జునుడి కి విశ్వం యొక్క అనంతమైన రూపాన్ని చూపించాడు. చూపించాడు అనడం కన్నా చూచినట్టు భ్రమకలిగించాడు అనడం సమంజసం. విశ్వం అంతా తన లోనే ఉందని చెప్పాడు. విశ్వమే తన రూపముగా కలవాడు కాబట్టి పరమాత్మకు విశ్వరూపుడు అని పేరు. కాని మనం పరమాత్మను సాకారంగా, మన భావాలకు అనుగుణంగా వివిధ రూపాలలో, అది మనం ఏ రూపంతో ఉన్నామో ఆ యా రూపాలలో పూజిస్తున్నాము. కాబట్టి పరమాత్మకు కూడా మన మాదిరి కాళ్లు చేతులు, తల మొండెయు ఉన్నాయి ఉహించుకుంటాము కాని పరమాత్మ నిరాకారుడు. మరి విశ్వరూపుడు. నిరాకారుడు, అయిన పరమాత్మను చూడటం ఎలాగ, ఎలా సంభవము అర్జునుడు ఎలా చూడగలిగాడు అన్న ప్రశ్న మనలో ఉదయిస్తుంది.

అర్జునుడికి (మనందరి మాదిరి) కేవలం మనిషి ఆకారాలు మాత్రమే తెలుసు అందుకని నాలోనే ఈ అనంత విశ్వాన్ని చూడు అని అన్నాడు పరమాత్మ. అదీ కూడా జ్ఞాననేత్రంతో చూడు అన్నాడు. మన మామూలు కళ్లు కొంత దూరం మాత్రమే చూడగలవు. ఒక వైపు మాత్రమే చూడగలవు. వెనుక వైపుకు చూడలేవు. (కళ్లు మూసుకుంటే అమెరికా కూడా మన కళ్ల ముందు ఉంటుంది.) అదే సూత్రాన్ని పాటించాడు పరమాత్మ. మరి ఈ జ్ఞాన నేత్రం ఎక్కడ ఉంటుంది. ఎలా ఉంటుంది అంటే అదే మూడో నేత్రము. మనో నేత్రము అని అంటారు. మామూలు కళ్లు మూసుకుంటే మనోనేతత్రము తెరుచుకుంటుంది. ఆ మనో నేత్రంతోటే మనం కలలో ఎన్నో విషయాలను చూడగలుగుతున్నాము.

నిద్రలో మాత్రమే కల వస్తుంది. మెలుకువగా ఉండి మనో నేత్రం తెరుచుకోవాలంటే ధ్యానం ఒకటే మార్గము. అటీ నిర్మలమైన మనసుతో అచంచలమైన బుద్ధితో ఏకాగ్రమైన చిత్తంతో ధ్యానం చేయాలి. అప్పుడే జ్ఞాన నేత్రం, దివ్య చక్షువు తెరుచుకుంటుంది. ఈ అనంత విశ్వన్ని చూడడం సాధ్యం అవుతుంది. దివ్య దృష్టి అంటే ఈ అనంత విశ్వంలోని ప్రతి జీవిని, ప్రతి వస్తువును దివ్యంగా పరమాత్మ స్వరూపంగా భావించగలగడం. దీనికి జ్ఞానం కావాలి. ఆ జ్ఞానం వేదములు, శాస్త్రములు ఉపనిషత్తులు, పురాణాలు, చదవడం వలన లభిస్తుంది. (ఎందుకంటే అమెరికా ఎలా ఉంటుందోఒక సారి చూస్తే, తరువాత ఎప్పుడు కళ్లు మూసుకున్నా అమెరికా మన ఉహాలోకంలో కనిపిస్తుంది. అసలు అమెరికా చూడని వాడికి అది సాధ్యం కాదు.) అసలు విశ్వం ఎలా ఉంటుందో, దాని స్వరూప, స్వభావాలు ఏమిటో తెలియకుండా దానిని మనోనేత్రంతో చూడ్డం సాధ్యం కాదు కదా! అందుకని విశ్వరూపదర్శనం ముందు విభూతియోగమును చెప్పాడు పరమాత్మ.

పరమాత్మ విశ్వరూపం చూడాలంటే దానికి మానసికంగా సిద్ధం కావాలి. దానినే దివ్యచక్షువు మనో నేత్రము అని పెద్దలు చెప్పారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ దివ్యచక్షువుతో చూడ్డం అంటే పరమాత్మను ఏదో ఒకక రూపంలో అంటే నిత్యం మనం పూజించే విగ్రహ రూపాలు. విష్ణువు, శివుడు, రాముడు, కృష్ణుడు, ఆంజనేయుడు, కుమారస్వామి, సాయిబాబా.. ఇలా కాకుండా పరమాత్మ విశ్వం అంతా నిండి ఉన్నాడు అనే దివ్యమైన భావనతో చూడ్డం. ఆ భావనతోనే అర్జునుడు తన మనోనేత్రంతో దివ్యచక్షువులతో పరమాత్మ యొక్క విశ్వరూపాన్ని సందర్శించాడు. ఇంక శ్రీకృష్ణపరమాత్మ చెప్పిన విశ్వరూప దర్శనయోగం లోకి ప్రవేశిద్దాము.

అర్జున ఉవాచ: 1. మదనుగ్రహాయ పరమం గుహ్యమధ్యాత్మసంజ్ఞితమ్ |
యత్త్వయోక్తం వచస్తేన మోహోఽయం విగతో మమ || ||

ఓ కృష్ణా నా మీద నీకు ఉన్న అనుగ్రహంతో పరమమైనదీ. అత్యంత రహస్యమైనది, అధ్యాత్మము అనే పేరు కలది అయిన విద్యను నాకు బోధించావు. నీవు చేసిన బోధనలతో నా లో ఉన్న అజ్ఞానము పూర్తిగా తొలగి పోయింది. నాలోని మోహము నశించింది.
అర్జునుడు సగటు మనిషికి ప్రతీక. నా మీద ఉన్న అనురాగంతో దయతో నన్ను అనుగ్రహించడానికి నాకు ఎన్నో విషయాలు చెప్పావు. పరమమైన రహస్యాలు కూడా చెప్పావు. అందుకే పరమం గుహ్యం అంటున్నాడు. కిందటి అధ్యాయంలో కృష్ణుడు ఇది విద్యలలో కెల్లా గొప్పది, చాలా రహస్యమైనది అని అన్నాడు. అందుకనే ఇక్కడ అర్జునుడు చాలా గొప్పదైన, రహస్యమైన అధ్యాత్మము అనే పేరు గల విద్యను నాకు చేప్పావు. నీవు చెప్పినది అంతా శ్రద్ధగా విన్నాను. దీనితో నా అజ్ఞానం నశించింది. నాలోని మోహం తొలగి పోయింది. నాకు జ్ఞానం వచ్చింది. అని అన్నాడు.

ఈ శ్లోకంలో వాడిన "ఆధ్యాత్మ విద్య" అనే పదాన్ని చూద్దాం. ఈ ప్రపంచంలో మనం ఎన్నో విద్యలు నేర్చుకుంటున్నాము. ధనం సంపాదించడానికి మానసిక వికాసానికి వినోదానికి, మనసుకు ఆహ్లాదం కలగడానికి ఎన్నోవిద్యలు ఉన్నాయి. ఈ విద్యలు, వాటి వలన కలిగే ఆనందంసుఖం, శాంతి అన్ని పరిమితాలు. కాని ఆధ్యాత్మ విద్య మాత్రం నిరంతర సుఖాన్ని ఆనందాన్ని ఇస్తుంది. మానవులను జనన మరణ దుఃఖము నుండి బయటపడేస్తుంది.

నా మీద ఉన్న అనుగ్రహంతో నాకు ఈ అద్భుతమైన ఆధ్యాత్మ విద్యను బోధించావు అని అన్నాడు అర్జునుడు. అంటే అర్జునుడు కృష్ణుని తన బంధువే అని కాకుండా అధ్యామ్మగురువుగా పరమాత్మస్వరూపునిగా అంగీకరించాడు. ఆయన బోధనలను విన్నాడు. జీర్ణం చేసుకున్నాడు. ఇప్పటిదాకా ఈ యుద్ధంలో నా తాతలు, తండ్రులు, గురువులు, బంధువులు ఉన్నారు వారినందరినీ నేనే చంపాలి దాని వలన కులక్షయం అవుతుంది, వర్ణసంకరం కలుగుతుంది అనే అజ్ఞానాన్ని మోహాన్ని పోగొట్టుకున్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ దేహము నేను కాదు. నేను వేరు, దేవము వేరు. దేవహానికి జనన మరణాలు ఉన్నాయి కానీ దేహములో ఉన్న ఆత్మకు కాదు. ఆత్మకు చావుపుట్టుకలు, వృద్ధిక్షయములు లేవు అనే జ్ఞానాన్ని తెలుసుకున్నాడు. అర్జునుడు ఇంకో మాట కూడా అన్నాడు. ఇదంతా ఏదో నీ గొప్ప చెప్పుకోడానికి కాదు. నా మీద నీకు ఉన్న పరిపూర్ణఅనుగ్రహం వలన నాకు చెప్పావు అని ఎంతో వినయంగా అన్నాడు. గురువు పట్ల అటువంటి వినయం శిష్యుడికి ఉండాలి. ఎందుకంటే కృష్ణుడు ఈ అధ్యాత్మ అనే పేరు గల బోధ చేయక ముందు అర్జునుడు తీవ్రమైన మానసిక సంక్షోభంలో ఉన్నాడు. అతనిలో ఆలోచించే శక్తి నశించింది. చేతిలో గాండీవం కూడా పట్టుకోలేని పరిస్థితి. ఒళ్లంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. ఏం చేయాలో ఏం చేయకూడదో తెలియని అయోమయ స్థితిలో ఉన్నాడు. ఇప్పుడు ఆ స్థితి తొలగి పోయింది. కృష్ణుడు చెప్పిన పరమమైన మాటలతో అత్యంత రహస్యమైన బోధనలతో అర్జునుడిలోని మోహం నశించింది. దాని ఫలితంగా జ్ఞానోదయం అయింది.

2. భవాప్యయౌ హి భూతానాం శ్రుతౌ విస్తరశో మయా |
త్వత్తః కమలపత్రాక్ష మాహాత్మ్యమపి చావ్యయమ్ || ||

తామర రేకుల వంటి కన్నులు కల ఓకృష్ణా నీ వలన జీవరాసుల యొక్క ఉత్పత్తి వినాశము వీటి గురించి, అవ్య?యమైన నీ యొక్క మహత్తు గురించి, నేను సవిస్తరంగా విన్నాను. మీరు విస్తారంగా చెప్పడం వలన నాకు చక్కగా అర్థం ఆయింది. నేను పూర్తిగా అర్థం చేసుకోగలిగాను. దీని వలన నాకు జ్ఞానం కలిగింది అని అంటున్నాడు అర్జునుడు.

3. ఏవమేతద్యథా22త్థ త్వమాత్మానం పరమేశ్వర|
ద్రష్టుమిచ్ఛామి తే రూపమైశ్వరం పురుషోత్తమ।।

ఓ పురుషోత్తమా! నీ గురించి నీవు చెప్పినది అంతా యదార్థము అని నేను నమ్ముతున్నాను. కాని కేవలం వినడమే కాదు చూడాలని కూడా ఉంది. నీ అనంతమైన అద్భుతమైన విశ్వరూపమును చూడాలని కోరికగా ఉంది పరమేశ్వరా! నాకు చూపించవా!

ఇప్పుడు అర్జునుడు అసలు విషయం బయటపెట్టాడు. అందుకని ముందు కృష్ణుని ఓ పరమేశ్వరా! పురుషోత్తమా! అని సంబోధించాడు. ఓ పురుషోత్తమా! నీ గురించి అంటే పరమాత్మ తత్వము గురించి నీవు చెప్పినటి అంతా నేను విన్నాను. విన్నటి నేమ్మాను. బాగానే ఉంది. కాని విన్నదంతా ఒక సారి చూపిస్తే సరి పోతుంది కదా. ఒక సారి చూస్తే గానీ పూర్తి నమ్మకం విశ్వాసం కలగదు కదా! అని అంటున్నాడు అర్జునుడు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

మనకు సాక్ష్యాలు రెండు రకాలు. ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం పరోక్ష సాక్ష్యం. ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం అంటే ఎదురుగా చూసి తెలుసుకోవడం, పరోక్ష సాక్ష్యం అంటే ఎవరో చెప్పినది విని దానిని చెప్పడం ఇప్పటిదాకా కృష్ణుని నోటి వెంట ఎన్నోవిషయాలు విన్నాడు. నమ్మాను అంటున్నాడు. కాని ఒకమూల ఏదో అనుమానం. ఇవన్నీ నిజమా కాదా అని. అందుకనే నువ్వు చెప్పిన విషయాలు కాస్త చూపించవయ్యా అంటున్నాడు.(అంటే ఆడియో వెర్షన్ విన్నాను. విజువల్సుకూడా చూపిస్తే పూర్తి నమ్మకం కలుగుతుంది అని చెప్పకనే చెబుతున్నాడు అర్జునుడు.)

మనం కూడా అంతే కదా కళ్లతో చూస్తేనే గానీ దేనినీ నమ్మం అదే అంటున్నాడు అర్జునుడు, ఈ విషయాన్ని మరోవిధంగా కూడా అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఇప్పటి దాకా అర్జునుడు భౌతిక ప్రపంచాన్నే చూచాడు. కళ్లకు కనపడేదే చూచాడు. నమ్మాడు. ఇప్పుడు కృష్ణుడు అధ్యాత్మ బోధనలు చేసాడు. ఆ అద్యాత్మబోధనలకు సంబంధించిన విషయాలు అర్జునుడు చూడలేదు కాబట్టి అర్థం కావడం లేదు. అందుకని ఓ పరమేశ్వరా! నీ ఐ-శ్వర్యవంతమైన విభూతులతో కూడిన రూపాన్ని చూడదలచుకున్నాను. అది కూడా చూస్తే నేను విన్నదానికి చూచిన దానికి చక్కగా సమన్వయం కుదురుతుంది. కాబట్టిఅధ్యాత్మ సంబంధమైన రూపమును నాకు చూడాలని ఉంది అని వేడుకున్నాడు అర్జునుడు.

4. మన్యసే యది తచ్ఛక్యం మయా ద్రష్టుమితి ప్రభో |
యోగేశ్వర తతో మే త్వం దర్శయాత్మానమవ్యయమ్ || ||

అర్జునుడు మరొక మాట కుడా అంటున్నాడు. కృష్ణా! ఏదో నేను అడిగాను కదా అని అనంతమైన విశ్వం యొక్క రూపం చూపక్కర్లేదు. నాకు ఈ విశ్వం యొక్క స్వరూపాన్ని చూడటానికి అర్హత ఉంటేనే చూపించు. లేకపోతే లేదు. నీ ఇష్టం అని అన్నాడు. అంటే నాకు నీ మీద నమ్మకం లేక కాదు నిన్ను ఆడిగింది. ఈ విశ్వ యొక్క రూపం ఎలా ఉందో వినడానికి నాకు అర్హత ఉంది కాబట్టి చెప్పావు మరి చూడడానికి అర్హత ఉంటే చూపించు అని వినమంగా అడిగాడు. చెప్పిన వాడు చూపించ కుండా ఉంటాడా అని మనసులో అనుకొని ఉంటాడు అందుకే యోగేశ్వరా! అని సంబోధించాడు. భౌతికం కాని అనంతమైన విశ్వాన్ని సందర్శించడం యోగం వలననే సాధ్యం అవుతుంది. దానికి గురువు అనుగ్రహం కావాలి. చూడడానికి తగిన అర్హత కూడా ఉండాలి.

అందుకే అర్జునుడు వినమంగా అన్నాడు. ఓ యోగేశ్వరా! అంటే యోగాభ్యాసం చేసే వారికి అందరికీ ప్రభువైన వాడా, నాశనము, మార్పులేని నీ విశ్వరూపాన్ని నాకు చూపించు. అదీ నాకు ఆ విశ్వరూపాన్ని చూడటానికి అర్హత ఉంది నీకు అనిపిస్తేనే చూపించు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఎందుకంటే ఈ కొద్దిసమయంలో నేను యోగుల మాదిరి యోగాభ్యాసం చేయలేను. ఇప్పటి దాకా అటువంటి యోగాభ్యాసాలు నేను చేయలేదు. కాబట్టి నాకు అలౌకికమైన నీ విశ్వరూపం చూడడానికి అర్హత ఉందో లేదో నాకు తెలియదు. నాకు అటువంటి అర్హత ఉంది అని నీవు అనుకుంటే, లేక ఏకారణం చేతనయినా నాకు అ అర్హత లేకపోయినా, తమరి అనుగ్రహంతో తాత్కాలికంగా అటువంటి అర్హతను నాకు కల్పించి, నీ అనంతమైన విశ్వరూపాన్ని నాకు చూపించండి అని వేడుకున్నాడు అర్జునుడు.

శ్రీభగవానువాచ:

5. పశ్య మే పార్థ రూపాణి శతశోఽథ సహస్రశః |
నానావిధాని దివ్యాని నానావర్ణాకృతీని చ || ||
6. పశ్యాదిత్యాన్వసూన్రుద్రానశ్వినౌ మరుతస్తథా |
బహూన్యదృష్టపూర్వాణి పశ్యాశ్చర్యాణి భారత || ||
7. ఇహైకస్థం జగత్కృత్స్నం పశ్యాద్య సచరాచరమ్ |
మమ దేహే గుడాకేశ యచ్చాన్యద్ద్రష్టుమిచ్ఛసి || ||
8. న తు మాం శక్యసే ద్రష్టుమనేనైవ స్వచక్షుషా |
దివ్యం దదామి తే చక్షుః పశ్యమే యోగమైశ్వరమ్ || ||

అర్జునా! చూడవయ్యా! వందల, వేల కొద్దీ ఉన్న నా రూపాలను చూడు. అవి నానా రకములైన రూపములతో, రంగులతో ఆకారములతో లెక్కపెట్టలేనంతగా ఉన్న ఈ అనంత విశ్వాన్ని చూడు. ద్వాదశఆదిత్యులను, అష్టవసువులను, ఏకాదశ రుద్రులను, ఇద్దరు అశ్వినీ దేవతలను, నలభైతొమ్మిది మంది మరుత్తులను మొదలగు దేవతా గణములను చూడు. వీళ్లని నీవు ఎప్పుడూచూచి ఉండవు. ఇటువంటి ఆశ్చర్యకరమైన వాటిని చూడు.

కాని ఇవన్నీ చూడటానికి నీకు మామూలు కళ్లు చాలవు. దివ్యచక్షువులు కావాలి. ఇక్కడ దివ్యచక్షువులు అంటే పరమాత్మ ఉద్దేశం మనోనేత్రము. జ్ఞాన నేత్రము, అంటే నీ మనసును ఈ అనంత విశ్వమును చూడటానికి సిద్ధం చెయ్యి, నీలో ఉన్న భక్తి, శ్రద్ధ ఏకాగ్రత, ఇప్పటి వరకు నీవు పరమాత్మగురించి తెలుసుకున్న విషయాల పట్ల సరిఅయిన అవగాహన, వీటిని అన్నిటినీ కలిపితేనే కాని ఈ విశ్వాన్ని చూడలేవు. ఇప్పటికి ఇప్పుడు నీకు ఆ స్థితి సిద్ధించే అవకాశం లేదు కాబట్టి ఆ స్థితిని అంటే ఆ దివ్యదృష్టిని నీకు నేను తాత్కాలికంగా ప్రసాదిస్తాను. ఆ దివ్యదృష్టిప్రభావంతో నీవు ఈ అనంత విశ్వాన్ని దర్శించవచ్చు. అని అన్నాడు. ఎందుకంటే, కృష్ణుడు అర్జునుడికి పూర్తిగా దివ్యదృష్టి ప్రసాదిస్తే తరువాత యుద్ధం చేయడానికి కష్టం అవుతుంది కాబట్టి తాత్కాలికంగా ప్రసాదించాడు. (దీనిని తాత్కాలిక హిప్నటైజేషన్ అని అనుకోవచ్చేమో).

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఇప్పుడు విశ్వరూపం గురించి వివరిస్తున్నాడు. ఈ విశ్వంలో ఉన్న అన్ని రూపాలలో నేనే కనిపిస్తున్నాను చూడు. వందలకొద్దీ వేలకొద్దీ రూపాలలో కనిపిస్తున్నాను చూడు. నానావిధములైన రూపాలలో కనిపిస్తున్నాను చూడు. ఒక జీవికి మరొక జీవికి పోలికే లేదు. ఒక మనిషికి మరొక మనిషికి పోలికే లేదు. అటువంటి రూపాలను చూడు. లెక్కబెట్టడానికి శక్యం కాని నా రూపాలను చూడు. ఆ రూపాలుకూడా అనేకములైన వివిధములైన వర్ణములతో రంగులతో కనిపిస్తున్నాయి చూడు. అన్నిరకములైన దివ్యరూపములను చూడు. పన్నెండు మంది ఆదిత్యులు, అష్టవసువులు, ఏకాదశ రుద్రులు , అశ్వినులు, మరుత్తులు, ఇంకా అనేకములైన దివ్మరూపాలను చూడు.

ఇప్పుడు మనం వీటిని పరిశీలిద్దాము. మొదట ఈ విశ్వం అంటే ఈ భూమి మీద ఉన్న జీవరాసులు, పదార్థాలు, వస్తువులు, రకరకాల రంగులలో, రూపాలలో, లెకపెట్టలేనన్ని కనిపిస్తున్నాయి. అంటే మొట్ట మొదట భూమిగురించి చెప్పాడు. విశ్వం అంటే ఒక్క భూమి కాదు కదా! అందుకే సూర్యుడి గురించి చెప్పాడు. ద్వాదశ ఆదత్యుల గులంచి చెప్పాడు. (ద్వాదశ ఆదిత్యులు అంటే 12 మంది సూర్యళ్లు ఉంటారని కాదు. ఒకే సూర్యడు పన్నెండు నెలలలో పన్నెండు స్థానాలలో ఉంటాడు. అప్పుడు మనకు వాతావరణం పన్నెండు విధాలుగా మారుతూ ఉంటుంది. ఆ పన్నెండు స్థానాలలో ఉన్న సూర్యుడిని పన్నెండు పేర్లతో పిలుస్తారు. వారినే ద్వాదశ ఆదిత్యులు అని అంటారని పెద్దలు చెబుతారు. స్థూలంగా చెప్పుకోవాలంటే ఓ అర్జునా! ఈ విశ్వంలో సూర్యుని గమనాన్ని కూడా చూడు అని అర్థం.) తరువాత దేవతా గణాలు అయిన వసువులు, మరుత్తులు, అశ్వినుల గురించి చెప్పాడు. అంటే కనపడే జీవరాసులే కాకుండా, సూక్ష్మశరీరంతో ఉన్న జీవరానులు కూడా ఉ న్నాయి వాటిని కూడా చూడు. అర్జునా! ఈ భూమి ఒక్కటే కాదు భూమి లాంటి గ్రహాలు, సూర్యుడి లాంటి నక్షత్రాలు కోటాను కోట్లు ఉన్నాయి. వాటి అన్నిటిలో నేను ఉన్నాను అని చెప్పాడు.

వీళ్లనందరినీ నీవు ఇంతకు ముందు చూచి ఉండవు. వీళ్లను చూస్తుంటే నీకు ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. అటువంటి వారిని నీ మనోనేత్రంతో దర్శించు. ఈ సమస్త జగత్తును నాలో చూడు. అంటే ఆరడుగుల కృష్ణుని రూపంలోకాదు. కృష్ణుడు నీలమేఘచ్ఛాయ కలవాడు. ఆకాశం కూడా నీలంగా ఉంటుంది. ఆకాశం అనంతం. కృష్ణుడు కూడా అనంతుడు. అందుకే ఈ ఆనంతమైన విశ్వాన్ని అనంతుడనైన నాలో చూడు అని అర్థం చేసుకోవాలి. సమస్త చరాచర ప్రపంచమును అంటే కదిలేవి కదలనివి ఉన్న ఈ విశ్వాన్ని చూడు.
వీటినే కాదు ఇంకా నీవు వేటి వేటి ని చాడదలచుకున్నావో (అంటే నేను చెప్పినవే కాదు, ఏయే విషయాలు నీ మనసులో మెదులుతున్నాయో, ఇప్పటి వరకూ నీవు వేటి వేటిని చూడలేదో) వాటి నన్నిటినీ చూడు. నీవు నా శరీరాన్ని చూస్తున్నావు కాబట్టి, ఈ అనంత విశ్వాన్ని నా శరీరాకృతిలో చూడు. అని అన్నాడు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

పరమాత్మ అంటే అర్జునుడి ఎదురుగా కృష్ణుడు మానవాకృతిలో కనిపిస్తున్నాడు కాబట్టి ఈ అనంత విశ్వం అంతా ఆయనలో ఉన్నట్లే కనిపిస్తూ ఉంది. ఆభావనతోనే చూస్తున్నాడు అర్జునుడు.

ఇంతకు ముందు శ్లోకాలలో ఈ జగత్తు అంతా పరమాణువుల మయం. ఈ అనంత విశ్వం ఒక పరమాణువు నుండి ఆవిర్భవించింది. అది నేనే కాబట్టి నాలోనే నా శరీరాకృతిలోనే ఈ అనంత విశ్వాన్ని దర్శించు అని అన్నాడు కృష్ణుడు, మనకు మూడు విశ్వాలు ఉన్నాయి. ఒకటి మనకు కనపడే స్థూల విశ్వం. రెండవది మనం కళ్లు మూసుకుంటే కనపడే సూక్ష్మవిశ్వం. అదే స్వప్నావస్థ. తరువాత సుషుప్తిలో కనపడే ఆత్మ తత్వము. అది అనంతము. ఇవి అన్నీ కూడా నాలోనే ఉన్నాయి. అంటే పరమాత్మ సమిష్ఠి రూపము. అవధులు లేని రూపము. ఆది అంతము లేని రూపము, కాని అర్జునుడి సౌలభ్యం కోసరం దానిని తన శరీరాకృయతిలో చూడమంటున్నాడు.

మనం కూడా ఈ విశ్వరూప దర్శనం చేస్తే, మనం మన ఇల్లు, మన ధన ధాన్యములు, పదవులు, సంపదలు వాటి వల్ల వచ్చే అహంకారము అన్నీ అత్యంత స్వల్పంగా కనిపిస్తాయి. ఎలాగంటే మనం ఒక గీత అనుకుంటే మన పరిధిలో అదే పెద్ద గీత అనుకుంటాము. మన ముందు విశ్వరూప సందర్శనము అనే పేద్దగీతరనపడితే మనం అత్యంత చిన్నవాళ్లుగా అయిపోతాము. మనం గురించి మనం తెలుసుకోవాలంటే ఈ విశ్వరూప సందర్శనం చాలా ముఖ్యం .అందుకే నువ్వేదో అందరినీ చంపుతాను దాని వలన వర్ణ సంకరం వస్తుంది, పాపం వస్తుంది అంటున్నావు కదా, ఈ విశ్వంలో జరుగుతున్న .జనన మరణాలతో పోలిస్తేనువ్వెంత నువ్వు చేయబోయే ఈ యుద్ధంఎంత అది తెలుసుకో అని అంటున్నావు పరమాత్మ.

వెంటనే ఇంకొక మాట కూడా అన్నాడు పరమాత్మ. అర్జునా! నీ కళ్లు పరిమితమైనవి. కేవలం నీ ఎదురుగా ఉన్న వాటిని అదీ కొద్దిదూరంలో ఉన్న వాటిని మాత్రమే చూడగలవు. నీ వెనుక ఉన్న వాటిని చూడలేవు. అటువంటిది నా దివ్యరూపమును ఎలా చూడగలవు. అందుకే నీకు దివ్య చక్షువులు అంటే దివ్యమైన నేత్రములను ఇస్తున్నాను. వాటితో ఈ విశ్వరూపమును చూడు. అని అంటున్నాడు.

(మనకు సాధారణంగా ఈ ప్రపంచంలోని వస్తువులు అన్నీ 2డి 3డి లో కనిపిస్తాయి. వాటినే మనం చూడగలం. అవే ఎప్పటికీ ఉంటాయి అనుకుంటూ ఉంటాము.) అవీ కొద్దిదూరం మాత్రమే కనిపిస్తాయి. మన వెనుక ఉన్నవి మనకు కనిపించవు. ఇదీ మన పరిమితి. ఇటువంటిపరిమితి కలిగిన చూపు ఉన్న మనం ఈ అనంత విశ్వాన్నిఎలా చూడగలము. దానికే దివ్య నేత్రములు ఇచ్చాను అన్నాడు. అంటే మూడో నేత్రము అంటే మనో నేత్రము. ఈ మనో నేత్రంతో మనం ఎన్నో వస్తువులను చూస్తాను. ఇంతకు ముందేచూచి ఉండాలి లేక వాటి గురించి విని ఉండాలి. కృష్ణుడు విభూతి యోగంలో అన్నిటి గురించి చూచాయగా చెప్పాడు. విభూతి యోగంలో చెప్పిన వాటి విజుయల్సు ఇప్పుడు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

చూపిస్తున్నాడు. కాబట్టి ఉభయ సేనల మధ్యలో కృష్ణుడు, అర్జునుడు రథం మీద నిలబడి ఉన్నారు. అర్జునుడి మనసులో ఈ అనంత విశ్వం క్షణం సేపు కనిపించింది. అదే విశ్వరూప సందర్శనం.

కృష్ణుడు అర్జునుడికి దివ్యదృష్టి ఇచ్చాడు అని చెప్పుకున్నాము. (మనకు కూడా ఈ దివ్యదృష్టి ఏమిటో తెలుసు. లాబొరేటరీలలో మైకోస్కోప్ అనే పరికరం ఉంటుంది. మన కంటికి కనిపించని సూక్ష్మజీవులను వైరస్ లును ఆ పరికరం మన కంటికి స్పష్టంగా చూపిస్తుంది. అదే బైనాక్యులర్లుతో చూస్తే, దూరంగా ఉండి మన కంటికి చూపుకు అందని వాటిని మనకు చూపిస్తూఉంది. ఈ వస్తువులతో శాస్త్రజ్ఞుడు చూచినా, ధనికుడు ధచూచినా, దరిద్రుడు చూచినా ఒకే విధంగా చూపిస్తాయి. కాని ఇవి కూడా ఒక పరిమితికి లోబడి ఉంటాయి. అపరిమితమైన ఈ అనంత విశ్వాన్నిమనకు చూపించగలిగేది దివ్యదృష్టి ఒక్కటే.) దానిని మనోనేత్రము అంటారు. ఆ దివ్యదృష్టి మనకు ధ్యానంలో లభిస్తుంది. బైనాక్యులర్సుతో కానీ మైక్రోస్కోప్ తో గానీ ఎవరు చూచినా వారికి సూక్ష్మవస్తువులు, దూరంలో ఉన్న వస్తువులు ఎలా కనిపిస్తాయో అలాగే ఏకాగ్రతతో, ధ్యానం చేస్తే మనకూ విశ్వరూపం కనపడుతుంది. దానినే అర్జునుడికి ఇచ్చాడు పరమాత్మ. కాకపోతే మనము బయట ప్రపంచంలో ఉన్న వస్తువులను చూడటానికి చూపించే ఆసక్తి ఆత్మ సందర్శనానికి, విశ్వరూప సందర్భనానికీ చూపించము. అర్జునుడు ఆ ఆసక్తి చూపించాడు. అంతే తేడా. ఇప్పుడు ఏం జరుగుతూ ఉంది. అర్జునుడు కళ్లు మూసుకొని కృష్ణుడు ప్రసాదించిన దివ్యదృష్టితో అనంతమైన ఈ విశ్వం యొక్క దివ్యమైన రూపాన్ని దర్శిస్తున్నాడు. కాని అక్కడ మరోమనిషి కూడా ఉన్నాడు. ఆయనే సంజయుడు. అర్జునుడి మనోభావాలను చూచే శక్తి కల సంజయుడు, అర్జునుడితో పాటు, వ్యాసుని అనుగ్రహంతో సంజయుడు కూడా విశ్వరూపాన్ని దర్శించాడు. తాను చూచిన విశ్వరూపం గురించి ధృత రాష్ట్రునికి చెప్పాడు సంజయుడు.

సంజయ ఉవాచ:.

9. ఏవముక్త్వా తతో రాజన్మహాయోగేశ్వరో హరిః |
దర్శయామాస పార్థాయ పరమం రూపమైశ్వరమ్ || ||

చాలా సేపు తరువాత సంజయుడి ప్రస్తావన వచ్చింది కాబట్టి ఒక సారి మనం సంజయుని గురించి గుర్తుచేసుకోవాలి. సంజయుడు ధృతరాష్ట్రునికి ఆంతరంగికుడు. ఆప్తుడు ధృతరాష్ట్రుడు భారత యుద్ధం చూడాలనుకోలేదు. ఎందుకంటే ధృతరాష్ట్రుడు పుట్టుకతో గుడ్డివాడు. వ్యాసుడు అతనికి దృష్టి ప్రసాదించినా, ఆయన అందరినీ చూచినా, ఎవరు తన కుమారులో ఎవరు పాండుకుమారులో, ఎవరు కర్ణుడో ఎవరు ఇతర రాజులో గుర్తుపట్టలేడు. కేవలం ధ్వనితోనే అతడు మనషులను గుర్తుపట్టగలడు.

అమరనద్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

కాబట్టి ధృతరాష్ట్రుడు జరుగుతున్న యుద్ధమును చూచీ ప్రయోజనం లేదు. అందుకని కేవలం యుద్ధవిశేషాలను మాత్రమే వినాలనుకున్నాడు. ఆయన కోరికను తీర్చాడు వ్యాసుడు. కాబట్టి సంజయునికి దివ్యదృష్టి ఇతరుల మనసులలోని ఆలోచనలను కూడా తెలుసుకొనే శక్తి ఇచ్చాడు. దానితో సంజయుడు మొదటి పది రోజులు అంటే భీష్ముడు అంపశయ్యమీద పడిపోయేవరకు భారత యుద్ధం చూచి ధృతరాష్ట్రుని వద్దకు వచ్చి ఆ యుద్ధ విశేషాలను ధృతరాష్ట్రునికి చెబుతున్నాడు. అందులో భాగమే ఈ భగవద్గీత, అర్జునుడు తన దివ్యనేత్రంతో అంటే మనో నేత్రంతో ఏమేమి చూచాడో ధృతరాష్ట్రునికి చెబుతున్నాడు సంజయుడు.

(ఇక్కడ చాలా మంది మరొక విధంగా చెబుతారు. సంజయుడు హస్తినలో ధృతరాష్ట్రుని వద్ద ఉండి అన్నిటినీ తన మనోనేత్రంతో దర్శించి ధృతరాష్ట్రునికి ప్రత్యక్షప్రసారం చేస్తున్నాడు అనీ రన్నింగ్ కామెంటరీ చెబుతున్నాడు అనీ చెబుతారు. ఇటీవల వచ్చిన మహాభారత్ సీరియల్ లో కూడా ఇలాగే ఉంది. కాని మూలభారతలో కానీ తిక్కనగారి భారతంలో కానీ అలా లేదు.)

ధృతరాష్ట్ర మహారాజుతో సంజయుడు ఇలా అంటున్నాడు. ఓ ధృతరాష్ట్ర మహా రాజా! మహాయోగీశ్వరేశ్వరుడు అయిన కృష్ణుడు ఈ అనంత విశ్వము యొక్క రూపమును స్వభావములను అర్జునుడి మనో నేత్రానికి చూపించాడు. ఇక్కడ మహాయోగేశ్వరేశ్వరుడు అని వాడాడు. కృష్ణుడు మహాయోగి, యోగులు అష్టసిద్ధులు పొందిన వారు. ఆ యోగులలో కల్లా గొప్ప యోగి కృష్ణుడు. కాబట్టి కృష్ణుడు అర్జునుని మనస్సును తన స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకొని తాను విభూతి యోగంలో చెప్పిన విషయాలన్నీ, ఇంకా ఇతర విషయాలన్నీ అర్జునుని మనో నేత్రానికి గోచరింపచేసాడు. బయట వారికి మాత్రం అర్జునుడు కృష్ణుడు రథం మీద ఏదో మాట్లాడు కుంటున్నారు అని మాత్రమే తెలుసు. వ్యాసుడు ఇచ్చిన శక్తి ద్వారా సంజయుడు, తన మనస్సుతో అర్జునుని మనస్సు ద్వారా, అనంతమైన అద్వితీయము అయిన ఈ విశ్వరూపాన్ని చూడగలిగాడు సంజయుడు మాత్రమే అర్జునుని మనోభావాలను కూడా తెలుసుకోగలిగాడు. ఆ కారణంగా సంజయుడు అర్జునుని మనోభావాలను ధృతరాష్ట్రునితో ఇలా చెబుతున్నాడు.

10. అనేకవక్త్రనయనమనేకాద్భుతదర్శనమ్ |
అనేకదివ్యాభరణం దివ్యానేకోద్యతాయుధమ్ || ||
11. దివ్యమాల్యాంబరధరం దివ్యగంధానులేపనమ్ |
సర్వాశ్చర్యమయం దేవమనంతం విశ్వతోముఖమ్ || ||

అప్పటి దాకా అర్జునుడు కృష్ణుని చూచాడు ఒంటినిండా ఆభరణాలు ధరించి ఉన్నాడు. ఒంటి నిండా గంధము మొదలగు మైపూతలు పూసుకొని ఉన్నాడు. పూల మాల ధరించి ఉన్నాడు అంతలోనే ఆ రూపం కాస్తా దివ్యంగా మారి పోయింది. విశ్వం అంతా తానే అయిపోయాడు. లెక్కలేనన్ని తలలు, వాటికి కళ్లు, చేతులు, కాళ్లు, శరీరాలు కనపడ్డాయి. అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అంటే అర్థం కేవలం కృష్ణుడికే వేలు, లక్షల తలలు, చేతులు ఉన్నాయని కాదు. మన బొమ్మలలో, సినిమాలలో సీరియల్సులో కృష్ణుడు నిలబడి ఉన్నట్టు, ఆయనకు అనేక తలలు, ముఖాలు, చేతులు ఉన్నట్టు చూపిస్తారు. కాని ఒకే మొండెం ఉంటుంది. రెండు కాళ్లు ఉంటాయి. అది ఎలాసాధ్యం అని ఎవరూ గ్రహించరు. కాబట్టి విశ్వరూపాన్ని అలా అర్థ చేసుకోకూడదు. ఈ అనంత విశ్వంలో ఉన్న సకలజీవరాసులు, మృగములు, పక్షులు, మానవులు ఇంకా అనేకానేకములైన ప్రాణులను చూచాడు. వాటితోపాటు యుద్ధములో నిలిచి ఉన్న 18 అక్షౌహిణీల సైన్యము, ఆ సైనికులు వాళ్ల చేతులలో ఉన్న అనేకానేక ఆయుధాలు చూచాడు.

అంటే అందరూ పరమాత్మ స్వరూపంగా కనపడుతున్నారు. అందరిలో పరమాత్మ ఉన్నాడు. ఆ పరమాత్మలో అందరూ ఉన్నారు అనే భావన కలిగింది అర్జునుడికి, అది ఒక అద్భుతం అంటే ఇదివరకు ఎన్నడూ భావించనిది. అప్పటిదాకా అర్జునుడు అందరినీ వేరు వేరుగా భావిస్తున్నాడు. ఈయన నా తాత, ఈయన నా గురువు, వారు నా బంధువులు, వీరు నా స్నేహితులు అవి ఏనుగులు గురములు, వివిధ మృగజాతులు అనే భావనలో ఉన్నాడు. ఇప్పుడు ఆ భావన పోయి అంతా పరమాత్మ మయం అనే భావన కలిగింది అర్జునుడికి, అదే భావన సంజయుడికీ కలిగింది. ఇంకా దివ్యమైన ఆభరణములు ధరించి ఉండటం చూచాడు. అంటే ఒకే వ్యక్తి అన్ని ఆభరణములు ధరించాడని కాదు. ఈ లౌకిక ప్రపంచంలో ఉన్న వారు ఎన్నోఆభరణములు ధరిస్తారు. ఆ ఆభరణ విభూతి కూడా నేనే అని అర్థం. యద్భావం తద్భవతి అని అంటుంటాము కదా అలాగే అప్పటిదాకా అర్జునుడు 18 అక్షౌహిణీల సైన్యము వాళ్ల చేతులలో యుద్ధం చేయడానికి ఎత్తిన ఆయుధాలను చూచాడు. ఇప్పుడు కూడా అదేభావనతో తాను భావించిన వారి చేతులలో అనేకానేక ఆయుధములను చూస్తున్నాడు అర్జునుడు. అర్జునుడు క్ష త్రియుడు. అలాగే ఇతరులు కూడా పూలమాలలు, బంగారు మాలలు, పట్టువస్త్రములు, ఎవరి తాహతుకు తగ్గట్టు వస్త్రధారణ చేసుకుంటారు. ఒళ్లంతా చందనము మొదలగు మైపూతలు పూసుకుంటారు. ఈ ఐశ్వర్యం అంతా ఆ పరమాత్మలో చూస్తున్నాడు. అన్నీ పరమాత్మ మయం అనే అనుభూతిని పొందుతున్నాడు అర్జునుడు. ఆ ప్రకారంగా పరమాత్మ విశ్వమే తన ముఖంగా కలిగి ఉన్నాడు. అనంతుడై ఉన్నాడు. ఇదంతా అర్జునుడికి ఎంతో ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూ ఉంది అని సంజయుడు ధృతరాష్ట్రుడు కి వివరిస్తున్నాడు.

12..దివి సూర్యసహస్రస్య భవేద్యుగపదుత్థితా |
యది భాః సదృశీ సా స్యాద్భాసస్తస్య మహాత్మనః || ||

కళ్లతో చూడలేనంత కాంతి, కళ్లుమిరుమిట్లుగొలిపింది. అది ఎంతటి కాంతి అంటే వేలాది సూర్యులు ఒక్క సారిగా కనబడితే ఎంత కాంతి ఉంటుందో అంత కాంతి. ఇక్కడ ఒక విషయం గమనించండి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

మన శాస్త్రజ్ఞులు చెప్పిన ప్రకారం మన సూర్యుడు ఒకమధ్యతరగతి నక్షిత్రం ఇటువంటి సూర్యుడి వంటి నక్షత్రాలు ఈ పాలపుంతలో కోట్లాది ఉన్నాయి. ఇటువంటి పాలపుంతలు అనంత విశ్వంలో కోట్లాది ఉన్నాయి. అంటే సూర్యుడి వంటి నక్షత్రాలు అనంత విశ్వంలో కోటానుకోట్లు ఉన్నాయి . అవన్నీ ఒక్కసారి చూచేసరికి అర్జునుడి కళ్లు బైర్లు కమ్మాయి. మనం మన కంటితో ఒక సూర్యుడినే సరిగా చూడలేము. అన్ని కోట్ల సూర్యులనుఎలా చూడగలము. కాబట్టి అర్జునుడు తనమనోనేత్రంతోనే ఈ అనంత విశ్వాన్ని దర్శించాడు అని తెలుస్తూ ఉంది. ఆ విషయాన్నిసంజయుడు విపులంగా చెప్పాడు.

కాని ఈ విషయం ధృతరాష్ట్రుడికి అర్థం అయి ఉండదు. ఎందుకంటే ఆయన సూర్యుడినే చూడలేదు. కేవలం వేడిని అనుభవించాడు. మరి వేలాది సూర్యులు ఎలా ఉంటారో ఆయనకు ఎలా తెలుస్తుంది. ఒక సూర్యుడి తాపమే తట్టుకోలేకపోతుంటే ఇంక వేలాచి సూర్యుల తాపం ఎలా ఉంటుందో ఊహించుకొని ఆశ్చర్యపోయాడు ధృతరాష్ట్రుడు.

13. తత్రైకస్థం జగత్కృత్స్నం ప్రవిభక్తమనేకధా |
అపశ్యద్దేవదేవస్య శరీరే పాండవస్తదా || ||

ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! అప్పటి దాకా అర్జునుడు కృష్ణుని మానవాకృతిలో మాత్రమే చూచాడు. అంటే అర్జునుడి ఎదురుగా కృష్ణుడు నిలబడి ఉన్నాడు. ఇప్పుడు ఈ సకల జగత్తును ఒకే చోట అదీ కృష్ణుడిరూపంలో చూచాడు. అప్పటి దాకా ఈ శరీరాలను వేరు వేరుగా వేరు వేరు పేర్లతో రూపాలతో చూచిన అర్జునుడు, ఈ జగత్తులో ఉన్న సకల జీవరాసులను ఏకస్థం ఒకే ముద్దగా, ఒతేచోట, ఒకే వ్యక్తిలో చూడగలిగాడు. అదీ కృష్ణుని స్వరూపంలో చూడగలిగాడు. కృష్ణుడు నీలమేఘచ్ఛాయ కలవాడు. ఆకాశముకూడా నీలమే. అంటే కృష్ణుడు అంటే మనకు కనిపించే స్వరూపం కాదు అనంతమైన విశ్వము. ఆ విశ్వాన్ని దర్శించాడు అర్జునుడు, అర్జునుడికి అద్వైత సిద్ధి కలిగింది. ఈ ప్రపంచం అంతా మనం చూస్తున్నట్టు వేరు వేరు కాదు. అంతా పరమాత్మ స్వరూపమే. ఒకే పరమాత్మ అనేక రూపాలతో ప్రతిటింపబడుతున్నాడు అనే జ్ఞానం అర్జునుడికి కలిగింది.

14. తతః స విస్మయావిష్టో హృష్టరోమా ధనంజయః |
ప్రణమ్య శిరసా దేవం కృతాంజలిరభాషత || ||

అనంతమైన ఈ విశ్వరూపాన్నితన జ్ఞాననేత్రంతో దర్శించిన అర్జునుడి మనోభావాలు ఎలా ఉన్నాయి. అతనిలో ఎటువంటి అనుభూతి, ఉద్విగ్నత కలిగాయి అనే విషయాన్ని సంజయుడు ధృతరాష్ట్రుడికి వివరిస్తున్నాడు. ధృతరాష్ట్ర మహారాజా!

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఆ ప్రకారంగా విశ్వంలో ఉన్న చరాచర జీవరాసులను ఒకే చోట దర్శించిన అర్జునుడికి ఆశ్చర్యం కలిగింది. అతని రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. ఒళ్లంతా గగుర్పాటుకు లోనయింది. తల వంచి కృష్ణుడికి భక్తితో నమస్కరించాడు. అర్జునుడి నోటి నుండి ఏవేవో మాటలు వెలుపడ్డాయి. అవేంటివో చెబుతాను విను అని సంజయుడు ధృతరాష్ట్రునితో అన్నాడు.

శ్రీకృష్ణుడు అర్జునునితో విశ్వరూపం చూడమని చెప్పిన తరువాత ఏమీ మాట్లాడలేదు. తన మనోనేత్రంతో విశ్వరూపాన్ని దర్శించిన అర్జునుడి ఒళ్లుగగుర్పొడిచి, చెమటలుపట్టి, ఆశ్చర్యంతో నోటమాట రాలేదు. అర్జునుడి మనసికస్థితిని శారీరక స్థితిని మనకు ఎవరుచెప్పాలి. అందుకే సంజయుడు 9నుండి 14వ శ్లోకం దాకా అర్జునుడి మానసిక స్థితిని. శారీరక స్థితిని గురించి ధృతరాష్ట్రునకు చెబుతున్నట్టుగా వ్యాసుడు మనకు చెప్పాడు. ఇప్పుడు అర్జునుడు మాట్లాడుతున్నాడు. ఏం మాట్లాడుతున్నాడో తరువాతి శ్లోతాల నుండి మనం చూద్దాం.

అర్జున ఉవాచ:

15. పశ్యామి దేవాంస్తవ దేవ దేహే సర్వాంస్తథా భూతవిశేషసంఘాన్ |
బ్రహ్మాణమీశం కమలాసనస్థమృషీంశ్చ సర్వానురగాంశ్చ దివ్యాన్ || ||

(జాగత్తగా గమనించేండి, ఈ శ్లోకల నుండి అర్జునుడు తను చూచిన వాటిని వర్ణిస్తున్నాడు. ఆ గగుర్భాటు, ఆశ్చర్యం, ఉద్విగ్నత అర్జునుడి గొంతులో కనపడుతుంది. వాటిని మనకు తెలియ చెప్పడానికి ఛందస్సు అంటే శ్లోకం రాసే మీటర్ మారుతుంది. మీటర్ అంటే ఛందస్సు. ఇప్పటి దాకా ప్రతి శ్లోకపాదంలో 16 అక్షరాలు ఉన్నాయి. ఇక్కడినుండి 23 అక్షరాలు ఉన్నాయి కాళిదాసు కూడా అమ్మవారు పత్యక్షం కాగానే మాణ్కివీణాముపలాలయన్తీం అంటూ ఇదే మీటర్లో స్తోత్రం చేసాడు.)

అర్జునుడు విశ్వరూపాన్ని చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు అని తెలుసుకున్నాము. మనం కూడా ప్రతిదినం విశ్వరూపాన్ని చూడటం లేదా! ఆలోచించండి. మనం 70, 80 ఏళ్లు జీవిస్తున్నాము. ఇంత కాలం పాటు మనలో రక్తాన్ని పంపింగ్ చేసే వ్యవస్థ, గుండె లయబద్ధంగా కొట్టుకునే వ్యవస్థ, ఆహారం జీర్ణం అయ్యేవ్యవస్థ ఎల్లప్పుడూ శరీరంలో 984 ఉష్ణోగ్రత నిలకడగా ఉండే వ్యవస్థ ఎవరు కల్పించారు. మనలో ఏదైనా కరెంటు ఉత్పత్తిచేసే వ్యవస్థ ఉందా! లేకపోతే ఇవన్నీఎలా నడుస్తున్నాయి ఇదంతా ఆశ్చర్యం కాదా! మనం ఎప్పుడన్నా పొద్దున్నే నిద్రలేచి సూర్యుడిని చూచామా. సూర్యుడు గాక ముందు జరిగే ఉషోదయంలో ఆకాశంలో మారే రంగులు చూచామా! ఆ ఆనందాన్ని ఆశ్చర్యంతో తిలకించామా! సూర్యుడు అలా అలా నెమ్మది నెమ్మదిగా తన కిరణ కాంతులు విరజిమ్ముతూ పైపైకి రావడం చూచామా! ఇదంతా అశ్చర్యం కాదా! ఎండాకాలంలో మహాసముద్రాలలో ఉన్న నీరు ఆవిరి అయి మేఘాల రూపంలో నిలువ వుండి, వర్షాకాలంరాగానే జోరున వాన రూపంలో కురవడం విచిత్రం కాదా!

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఇదంతా ఒక నియతి ప్రకారం జరగడం లేదా! మానవుడు మరణించగానే. ఆయన దేహములో ఉన్న గాలి గాలిలో, పదార్థం మట్టిలో కలిసిపోయి. ఆ మట్టిలో నుండి మొక్కమొలిచి, అందులో ధాన్యం పండి ఆ ధాన్యల మనం తిని, తిన్నది రక్తంగా మారి, ఆ రక్తం వీర్యంగా మారి, ఆ వీర్షం స్త్రీ శరీరంలో ప్రవేశించి అండంగా,పిండంగా మారి మరలా శరీరంగా బయటకు రావడం ఆశ్చర్యం కాదా! ఇదంతామనం ఎప్పుడన్నా నిశితంగా గమనించామా! నేల మీద పాకి గుమ్మడి తీగకు, కాయపెద్దది గానూ, పెద్దదిగా విశాలంగా విస్తరించి ఉన్న మర్రిచెట్టుకు కాయచిన్నది గానూ పెట్టడం కంటికి కనిపించని ఆ పరమాత్మ నియతి కాదా! ఎందుకంటే మర్రికాయలు గుమ్మడి కాయంత పెద్దదిగాఉంటే, ఆ చెట్టు కింద నీడలో విశ్రాంతిగా పడుకున్న వారి మీదపడితే వారు చావరా! ఇది గ్రహించిన ఆ విశ్వచైతన్య శక్తిని గురించి ఎప్పుడన్నా ఆలోచించామా! ఇవి అన్నీ మనకు రోజూ కనపడే ఆశ్చర్యకరమైన అంశాలే. కాని మనలో ఉన్న అహంకారము, నేను నాది అనే స్వార్ధము వీటి ని సరి అయిన కోణంలో చూడనివ్వదు, వీటిగురించి ఆలోచించనివ్వదు.ఎవరన్నా స్వామీజి గాలి లోనుండి విభూతి, నోట్లోనుండి శివలింగం తీస్తే, ఆయనను కీర్తిస్తాము. ఆయన వెంట పడతాము. ఉన్నదంతా ఆయనకు భక్తితో దోచిపెడతాము. ఆయన దర్శనం కోసం పడిగాపులు కాస్తాము. కాని ఎన్నడు కూడా మన కళ్లఎదురుగా కనిపించే పరమాత్మ విశ్వరూపాన్ని చూడటానికి ఎటువంటి ప్రయత్నమూ చెయ్యము.

కాబట్టి ప్రకృతిని ఆస్వాదించండి. ప్రకృతిలోని అద్భుతాలను వీక్షించండి. పరమాత్మయొక్క అద్భుతమైన విభూతులను దర్శించండి. అందరిలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నా డు అనే భావన కలిగి ఉండండి. అందరినీ సమానంగా ఆదరించండి. కులాలు, మతాలు, ప్రాంతాల పేరుతో మనుషుల మధ్య భేదభావం విడిచిపెట్టండి. అప్పుడు మన పరిధిలో మనం కూడా ఈ విశ్వరూపాన్ని సందర్శించ గలుగుతాము.

ఇప్పుడు అర్జునుడికి విశ్వరూపం చూచి ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఎందుకని? మనం పది మందిని ఒక చోట చూస్తే ఏమీ అనిపించదు. కాని అదే వేలు, లక్షల మందిని ఒకే చోట చూస్తే ఆశ్చర్యంలో నోరెళ్లబెడతాము. చిన్ని చిన్ని వస్తువులను చూచిన పసివాడికి జూకు తీసుకొని పోయి అక్కడ ఏనుగును చూపిస్తే ఆశ్చర్యపోతాడు. అమ్మో ఇంత పెద్ద జంతువా అని ఆశ్చర్యపోతాడు. అలాగే అర్జునుడికి ఆ విశ్వంలో ఉన్న జీవరాసులు అన్నిటినీ ఒకేచోట ఒకే సారి చూచేటప్పటికి ఆశ్చర్యం గగుర్పాటు కలిగింది.

కృష్ణా! చూస్తున్నాను. దేవతలు రాక్షసులు, సైనికులు, చరాచర జీవరాసులు, సకల భూతములు అందరూ నీలోనే కనిపిస్తున్నారు. ప్రకృతి అనే తామర పుష్పం మీద కూర్చుని ఉన్న బ్రహ్మ కూడా నీలోనే కనపడుతున్నాడు. ఆయన సృష్టించిన సమస్త జీవరాసులు నీలోనే కనపడుతున్నాయి అరుగో! సమస్త ఋషిగణాలు, సర్పగణాలు నీలోనే చూడగలుగుతున్నాను అని అంటున్నాడు అర్జునుడు.

అమరనధ అమర

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అర్జునుడు చూడ్డం ఏమిటి? అర్జునుడికి ఇవన్నీ కళ్లెదురుగా కనిపిస్తున్నాయా! అని మీకు సందేహం రావచ్చు. ఇక్కడ "చూడటం" అంటే ఇవన్నీ ఇలా ఉన్నాయి అని తెలుసుకోవడం మానసికంగా అనుభవించడం. హైదరాబాదులో ఉండి కళ్లు మూసుకుంటే, మనం ఇది వరకు చూసిన అమెరికా మన కళ్లముందు కనపడుతుంది. నిజంగా కనపడిందా అంటే లేదు. కేవలం మానసిక చర్య, అలాగే అంతకు ముందు విభూతి యోగంలో చెప్పబడిన విషయాలను తన మనో నేత్రంలో అర్జునుడు దర్శించాడు అని వ్యాసులవారు మనకు తెలియజేస్తున్నారు.

16.అనేకబాహూదరవక్త్రనేత్రం పశ్యామి త్వాం సర్వతోఽనంతరూపమ్ |
నాంతం న మధ్యం న పునస్తవాదిం పశ్యామి విశ్వేశ్వర విశ్వరూప || ||
17. కిరీటినం గదినం చక్రిణం చ తేజోరాశిం సర్వతో దీప్తిమంతమ్ |
పశ్యామి త్వాం దుర్నిరీక్ష్యం సమంతాద్దీప్తానలార్కద్యుతిమప్రమేయమ్ || ||

ఇప్పుడు ఇంకొంచెం క్లియర్ గా కనపడుతూ ఉంది. అప్పటి వరకూ రెండు చేతులు రెండు కాళ్లతో ఉన్న కృష్ణుడు ఇప్పుడు అనేక మైన చేతులు, కాళ్ళు ఉదరములు, తలలు, కిరీటములు కళ్లు, అసలు ఆ రూపానికి అంతం ఉందా లేదా అన్నట్టు కనపడుతూ ఉంది. అంతటా విస్తరించి ఉంది . నాకు మొదలు, మధ్య, అంతము అసలు కనపడటం లేదు అని అన్నాడు.

ఈ శ్లోకం అర్ధం జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే ఒక విషయం అర్ధం అవుతుంది. ఈ విశ్వం అంతా అనంతకోటి జీవరాసులతో నిండి ఉంది. అన్నింటిలో పరమాత్మ చైతన్యస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు. ఆ జీవరాసులే అర్జునుడికి అనేకములైన తలలు, వాటికి కిరీటములు, కాళ్లు , ఉదరములు గదలు, చక్రములు, ఆయుధములు కళ్లు ఇలా కనపడుతున్నాయి. అందరూ కాంతి స్వరూపాలుగా కనపడుతున్నారు. ప్రకాశ వంతంగా ఉన్నారు. మండే నిప్పులాగా ఉన్నారు. అంతకు ముందు కృష్ణుడినే చూస్తున్నాడు కాబట్టి ఇవన్నీ కృష్ణుడి మాదిరిగానే కనపడుతున్నాయి. ఇప్పటికి కృష్ణుడంటే సాక్షాత్తు పరమాత్మ స్వరూపుడు అని అర్జునుడికి అర్థం అయింది. అందుకే అర్జునుడు కృష్ణుడిని విశ్వరూపా! విశ్వేశ్వరా! అనిసంబోధించాడు.

ఈ అనంత విశ్వము నీ రూపముగా కలవాడా, ఈ అనంత విశ్వమునకు ఈశ్వరుడవు అయిన వాడా! అని భక్తితో పిలి చాడు. అర్జునుడి మనసులో యుద్ధభూమి, అందులో కిరీటములు, కవచములు ధరించి నిలబడి ఉన్న సేనానాయకులు, గదలు, ఖడ్గములు ఇంకా ఇతర ఆయుధములు ధరించి ఉన్న సైనికులు, వారి రూపాలు గాఢంగా నాటుకొని ఉన్నాయి.

అందుకని అర్జునుడికి అందరి తలల మీదా కిరీటములు, శిరస్త్రాణములు, చేతులలో గదలు, చక్రములు కనపడుతున్నాయి. చక్రము కేవలం కృష్ణుడి ఆయుధమే కాదు. అది ఒక విసిరే ఆయుధము. మామూలు ఆయుధముల లాగే అది కూడా ఒక ఆయుధము. అర్జునుడు తన మనోనేత్రంతో చూచే అందరి తలల మీదా కిరీటాలు, చేతులలో గదలు, చక్రములు కనపడుతున్నాయి.

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అ అనంత మైన విశ్వరూపము దివ్యమైన కాంతితో ప్రకాశిస్తూ ఉంది. తేజస్సుఅంతా ఒక చోట రాసిపోసినట్టు దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతూ ఉంది. ఒకరు ఇద్దరు కాదు అందరూ అన్నిచోట్లా అత్యంత దీప్తితో ప్రకాశిస్తున్నారు. ఎటు చూచినా ప్రకాశం తప్ప మరొకటి కనపడటం లేదు. అటువంటి విశ్వరూపాన్ని చూస్తున్నాడు అర్జునుడు. ఇంకా ఓ కృష్ణా! నీ విశ్వరూపం చూడటానికి అలవి కాకుండా ఉంది. కళ్లు మిరుమిట్లుగొలుపుతూ ఉంది. భగభగమండే అగ్ని మాదిరి, ప్రకాశిస్తున్న సూర్యుడి మాదిరి, అంతటా నిండి ఉన్న కాంతి పుంజముల మాదిరి కనపడుతూ ఉంది. ఈ కాంతి ఇలా ఉంటుంది అని చెప్పడానికి వీలులేదు. దేనితో పోల్చడానికి వీలులేదు. అంటే ఇదివరకు ఇటువంటి కాంతిని చూచి ఉంటే ఆ మాదిరి ఉంది అని చెప్టవచ్చు అర్జునుడు మొట్టమొదటి సారి అనంతమైన విశ్వరూపాన్ని వీక్షిస్తున్నాడు కాబట్టి ఆయనకు అప్రమేయంగా కనపడుతూ ఉంది. విశ్వరూపాన్ని చూస్తున్న అర్జునుడి మనోభావనలు ఇలా ఉన్నాయి.

18. త్వమక్షరం పరమం వేదితవ్యం త్వమస్య విశ్వస్య పరం నిధానమ్ |
త్వమవ్యయః శాశ్వతధర్మగోప్తా సనాతనస్త్వం పురుషో మతో మే || ||

ఆ విశ్వరూపాన్ని చూస్తున్న అర్జునుడు తనమనసులో మెదిలే భావాలను కృష్ణుడికి ఈ విధంగా తెలియజేస్తున్నాడు. కృష్ణా! నీవుసామాన్యుడివి కావు. సాక్షాత్తు పరబ్రహ్మ స్వరూపుడవు నాశము లేని వాడివి. అందరిచేతా తెలుసుకోతగ్గవాడివి. నీవే ఈ జగత్తు కంతా ఆధారము. ఈ జగత్తు లో ధర్మం నీ వలననే నిలిచి ఉంది. కృష్ణా నువ్వు ఈనాటి వాడివి కావు పురాణ పురుషుడవు అని అంటున్నాడు అర్జునుడు. ఇక్కడ మనం ఒక విషయం గమనించాలి. ఇప్పటి దాకా అర్జునుడు కృష్ణుడి యొక్క విశ్వరూపాన్ని కళ్లకు కట్టినట్టు వర్ణించాడు. అంటే భౌతికంగా ఎలా ఉంటుందో వర్ణించాడు. ఇప్పుడు పరమాత్మయొక్క నిర్గుణ తత్వాన్ని వర్ణిస్తున్నాడు. అందరూ తెలుసుకోదగిన అక్షరపరబ్రహ్మతత్వము నీవే. నీ గురించి తెలుసుకుంటే ఇంక తెలుసుకోతగినది ఈ విశ్వంలో ఏమీ మిగలదు. అంతే కాదు ఈ అనంత విశ్వానికి నీవే పరమమైన ఆరధారము.

(ఈ విశ్వంలో ఎన్నో గలాక్సీలు, ఆ గలాక్సీలలో, కోట్లకొలది నక్షత్రాలు, వాటి చుట్టు గ్రహాలు, ఇంకా ఉల్కలు, తోకచుక్కలు ఇంకా ఇంకా ఎన్నో ఉన్నాయి. ఇది అన్నీ ఈ అంతరిక్షంలో వేలాడుతున్నాయి. వీటికి అన్నిటికీ ఆధారం స్పేస్ దానినే విశ్వాధారం గగన సదృశం అని అన్నారు)

నీవు లేనిదే ఈ విశ్వం లేదు. ఈ విశ్వం అంతా నీలో ఉంది. నీవే ఈ విశ్వం అంతటా నిండి ఉన్నావు. నీకు ఎటువంటి మార్పుకానీ, నాశము కానీ లేదు. అవ్యయుడవు. శాశ్వతుడవు. కాలమునకు అతీతుడవు. ఈ అనంత విశ్వం అంతా నీ నియతి మీదనే నడుస్తూ ఉంది.

అమరనాథ్ అమర

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

పరస్పర ఆకర్షణ శక్తి లాంటి ధర్మములన్నీ నీ వలననే నియమం ప్రకారం ప్రవర్తిల్లుతున్నాయి. ఈ ఆకర్షణశక్తి మొదలగు ధర్మాలు అన్నీ ఇప్పటివి కావు. సనాతనమైనవి. ఎప్పటినుండో ఉన్నాయి, (ఉదాహరణకు న్యూటన్ చెట్టు మీది నుండి కింద పడ్డ ఆపిల్ పండును గమనించి. భూమికి ఆకర్షణ శక్తి ఉంది అని కనుక్కున్నాడు అని అంటారు. అంటే అంతకు ముందు భూమికి ఆకర్షణ శక్తి లేదా అంటే ఉంది. ఎప్పటి నుండో ఉంది. అది సనాతన మైనది. భూమి పుట్టినప్పటి నుండి ఉంది. కాని అలాంటి శక్తి ఉంది అని న్యూటన్ తన మేధస్సుతో ఆలోచించి మనకు తెలియజేసాడు అంతే.) ఓ కృష్ణా! అవన్నీ నీ విభూతులే. నీ శక్తులే, నా మతంలో అంటే నా ఉద్దేశంలో నీవు ఇప్పటి వాడివి కావు. పురాణ పురుషుడవు.

19. అనాదిమధ్యాంతమనంతవీర్యమనంతబాహుం శశిసూర్యనేత్రమ్ |
పశ్యామి త్వాం దీప్తహుతాశవక్త్రం స్వతేజసా విశ్వమిదం తపంతమ్ || ||

ఓ విశ్వరూపా! నీకు ఆది, మధ్యము, అంతము కనిపించడం లేదు. ఈ విశ్వం అంతటా నీవే నిండి ఉన్నావు. నీవు లేని చోటు లేదు. నీ శక్తి అనంతము. అపారము. నీకు లెక్కలేనన్ని చేతులు ఉన్నాయి. నీ కళ్లు సూర్య చంద్రుల మాదిరి ప్రకాశిస్తున్నాయి. నీ శక్తి వలననే సూర్యుడు చంద్రుడు వెలుగుతున్నారు. నీ ముఖం అగ్నిమాదిరి ప్రకాశిస్తూ ఉంది. నీ తేజస్సుతో ఈ లోకములను తపించచేస్తున్నావు. సమస్త ప్రాణికోటికి చైతన్య శక్తిని ప్రసాదిస్తున్నావు.

సాధారణంగా వాక్కును అగ్నితో పోలుస్తారు. సత్పురుషులనుండి వచ్చే మాట అగ్నితో సమానము. అటువంటి వాక్కు నీ నోటి నుండి వస్తుంది కాబట్టి నీ నోరు, ఆ నోరు కల నీముఖం కూడా అగ్ని వలె మండుతూ ఉంది. అగ్నిలో ఏమి వేసినా అది భస్మం అయిపోతుంది అందుకే అగ్నిని సర్వభక్షకుడు అని అన్నారు. అలాగే మనల ఏది నోట్లో వేసుకున్నా అది జఠరాగ్నిలో పడి భస్మం అయి పోతుంది. శక్తిగా మారి పోతుంది. అందుకే నోటిని అగ్నితోపోలుస్తారు. మన ఒక్కనోరు అలాఉంటే ఈ అనంత విశ్వంలో ఉన్న నోళ్లు అన్నీ కలిస్తే ఎటువంటి అగ్నిపుడుతుంది. అందుకే విశ్వరూపం లో ఉన్న నోగు, ముఖం అగ్నిలా మండుతూ ఉంది అన్న విభూతిని దర్శించాడు అర్జునుడు.

ఓ దేవా! నీ ముఖం నుండి ప్రజ్వరిల్లే అగ్ని వలన ఈ అనంత విశ్వం అంతా తపింపబడుతూ ఉంది. వేడి పుడుతూ ఉంది. ఇంతకు ముందు, కళ్లు సూర్యుడు, చంద్రుడు అని అన్నారు. ముఖం అగ్ని అన్నారు. ఇటువంటి ముఖంలోనుండి పుట్టే వేడి వలన లోకాలు తపిస్తున్నాయి అని దర్శించాడు అర్జునుడు. అంటే ఈ లోకాలకు కావలసిన వేడి వెలుగు చైతన్య శక్తి పరమాత్మ వలననే వస్తున్నాయి అని అర్జునుడు భావించాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

20. ద్యావాపృథివ్యోరిదమంతరం హి వ్యాప్తం త్వయైకేన దిశశ్చ సర్వాః |
దృష్ట్వాద్భుతం రూపముగ్రం తవేదం లోకత్రయం ప్రవ్యథితం మహాత్మన్ || ||

ఓ మహాత్మా! భూమి, ఆకాశము, అంతరిక్షము, ఎనిమిది దిక్కుల మధ్యభాగములో నీవే. నీవు ఒక్కడివే వ్యాపించి ఉన్నావు. నీవులేని ప్రదేశము లేదు. నీ రూపం ఉగ్రంగా, భయంకరంగా ఉంది. ఆశ్చర్యం కలుగుతూ ఉంది. నీ విశ్వరూపాన్ని చూచి నేనే కాదు మూడులోకాలు భయంతో గడగడవణుకుతున్నాయి. భయంతో కంపించి పోతున్నాయి.

ఇక్కడి నుండి అర్జునుడితో భయం మొదలయింది. వీరుడు, పరాక్రమవంతుడు అత్యుత్తమ ధనుర్ధారి అయిన తాను ఒక్కడి భయపడితే బాగుండదని, నేనే కాదు మూడులోకాలు నీ భయంకరమైన ఉగ్రమైన రూపం చూచి గడగడలాడుతున్నాయి అని అన్నాడు అర్జునుడు.

ఈ శ్లోకంలో ఏకేన అని వాడారు. అంటే నీవు ఒక్కడివే అంటే పరమాత్మస్వరూపుడువు, విశ్వచైతన్యానివి, అంతటా వ్యాపించి ఉన్నావు అని అర్థం. కాని మనం ఏం చేస్తున్నాము. దేవతల మధ్య భేదాలు అంతరాలు కల్పించి, ఆ దేవుడికి మహిమలు ఉన్నాయి, ఈ దేవుడిని కొలిస్తే అనుకున్నది అనుకున్నట్టు జరుగుతుంది అంటూ రోజుకో దేవుడిని పూజిస్తున్నాము. మతాల పేరిట విద్వేషాలను రెచ్చగొడుతున్నాము. ఎవరు ఏ దేవుడిని, ఏ దేవతను పూజించినా అంతటా నిండి ఉన్నది ఏకైక శక్తి ఆ పరమాత్మ ఒక్కడే అ.నే జ్ఞానం సంపాదించడం అత్యవసరం

21. అమీ హి త్వాం సురసంఘా విశంతి కేచిద్భీతాః ప్రాంజలయో గృణంతి |
స్వస్తీత్యుక్త్వా మహర్షిసిద్ధసంఘాః స్తువంతి త్వాం స్తుతిభిః పుష్కలాభిః || ||

అప్పటి దాకా శ్రీకృష్ణుని శరీరంలో అనంత విశ్వాన్నిదర్శించాడు అర్జునుడు, ఇప్పుడు ఇంకొంచెం వివరంగా చూస్తున్నాడు. మొట్ట మొదట ఋషులను. మునులను చూచాడు.

ఓదేవా! నీ పక్కన నిలబడి ఋషిగణములు ప్రపంచ శాంతి సౌభాగ్యాల కొరకు నిన్ను స్తోత్రం చేస్తున్నాయి. (ఋషులకు స్వార్థం ఉండదు. వారు ఎప్పుడూ లోక కల్యాణం కోరుకుంటూ ఉంటారు. అందరూ బాగుండాలని పరమాత్మను ప్రార్థిస్తారు. అందుకని వారికి ఎవరిని చూచినా, ఏది చూచినా ఎటువంటి భయము ఉండదు.) ఓ దేవా! దేవతా గణములు నీ శరీరం లోపలకు బయటకు వస్తూ పోతూ ఉన్నారు. అంటే ఈ దేవతాగణములు అన్నీ ఆయనలోనే ఉన్నాయి ఆయనలోనే చరిస్తున్నాయి. వారికి భయం లేదు. ఎందుకంటే వారు ఆ పరమాత్మలోనే ఉన్నారు కాబట్టి, ఆయనలోనే సాయుజ్యం పొందిన వారికి దైవత్వం సిద్ధిస్తుంది. అలాంటి వారు పరమాత్మలోనే చరిస్తున్నారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

(ఎప్పుడూ మంత్రి గారి పక్కనే ఉన్న ఆయన పి.ఏ ఆయనను చూచి భయపడడు. ఆయనతో ఏదో పని ఉండి వచ్చినవాడు భయం భయంగా ఆయనకు వంగి వంగి దండాలు పెడుతూ వస్తాడు.లోపల భయంతో వణికిపోతుంటాడు. అలాగే సినిమాలో దయ్యం వేషం వేసిన వాడికి ఎటువంటి భయం ఉండదు. కాని ఆ సినిమా చూసిన వాడు భయంతో వణికిపోతాడు.) మరి కొందరు భయంతో వణికిపోతూ చేతులు జోడించి నిన్ను స్తుతిస్తున్నారు (అంటే మానవులు అనుకోవచ్చు. ఎందుకంటే మానవులు దేవుడి మీద భక్తితో కాదు భయంతో చేతులు జోడించి పాప్రార్థిస్తారు చెంపలు వేసుకుంటారు మరి కొందరు ఏవేవో కోరికలతో దేవుడిని స్తుతిస్తారు) కాబట్టి ఋషులు, దేవతాగణములు, ఇంకా పరిణతి చెందని మానవులు వారి వారి స్థాయిలను బట్టి కొందరు భయంతోనూ, మరి కొందరు భయం లేకుండా, మరి కొందరు లోక కల్యాణం కోరి నిన్ను స్తుతిస్తున్నారు.

22.. రుద్రాదిత్యా వసవో యే చ సాధ్యా విశ్వేఽశ్వినౌ మరుతశ్చోష్మపాశ్చ |
గంధర్వయక్షాసురసిద్ధసంఘా వీక్షంతే త్వాం విస్మితాశ్చైవ సర్వే || ||

ఇక్కడి నుండి గమనించండి. విభూతి యోగంలో కృషుడు ఎవరెవరి గురించి చెప్పడో వారందరూ అర్జునుడికి కృష్ణునిలో కనిపిస్తున్నారు. వారెవరు అంటే ఏకాదశరుద్రులు, ద్వాదశ ఆదిత్యులు. అష్ట వసువులు.సాధ్యులు, విశ్వేదేవతలు. అశ్వినులు. పితృదేవతలు. గంధర్వులు యక్షులు, రాక్షసులు, సిద్ధులు అందరూ పరమాత్మ వంక ఆశ్చర్యంగా ఒక అద్భుతాన్ని చూచినట్టు చూడటం చూచాడు అర్జునుడు. కృష్ణుడు అర్జునుడికి వీరిందరి గురించి విభూతి యోగంలో విపులంగా చెప్పాడు. ఇప్పుడు వారందరినీ ప్రత్యక్షంగా చూపించాడు. ఆ కారణం చేతనే అర్జునుడు వీరందరినీ గుర్తుపట్టగలిగాడు.

నేటి విద్యాభ్యాసంలో కూడా ముందు ఒక విషయాన్ని గురించి విపులంగా చెప్పి. అది చక్కగా అర్థం కావడానికి పత్యక్షంగా అంటే ప్రయోగశాలలో ప్రయోగాత్మకంగా చూపించడం నేటి విద్యావిధానము. ఈ విద్యావిధానము పురాతనకాలంలో కూడా గురువులు అనుసరించారు. అనడానికి ఇదే ఉదాహరణ, శ్రీకృష్ణుడు జగద్గురువు కాబట్టి ఇదే విధానాన్నిఅనుసరించాడు. వీళ్లందరినీ చూచిన తరువాత మెల్ల మెల్లగా అర్జునుడిలో భయం మొదలయింది.

23. .రూపం మహత్తే బహువక్త్రనేత్రం మహాబాహో బహుబాహూరుపాదమ్ |
బహూదరం బహుదంష్ట్రాకరాలం దృష్ట్వా లోకాః ప్రవ్యథితాస్తథాహమ్ || ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

వాళ్లతో పాటు అర్జునుడు కూడా ఆ విరాట్ స్వరూపం వంక చూచాడు. ఒక్కసారిగా భయపడ్డాడు. ఒళ్లు కంపించింది. అర్జునుడు చూచినరూపం ఎలా ఉందంటే అనేక ముఖాలు, కళ్లు, పాదములు, ఉదరములు, నోటిలోనుండి బయటకు వచ్చిన కోరల్లాంటి పళ్లు, భయంకరంగా ఉంది. అప్టి వరకు రాచరికపు దుస్తులలో ఉన్న మానవులనుచూచిన అర్జునుడికి ఆ భయంకరరూపం శరీరంలో భయం కలిగించింది.

ఓ మహాబాహూ! కృష్ణా! లెక్కలేనన్నిముఖాలు, కళ్లు,కాళ్లు, చేతులు, శరీరాలు, ఆ కోరల్లాంటి పళ్లు, ఇవన్నీ చూస్తుంటే, నేనే కాదు మూడులోకాలలో ఉన్న వాళ్లు కూడాభయపడుతున్నారు. నాకు కనిపించే దేవతాగణాలుకూడా భయంతో వణికిపోతున్నారు. వాళ్లతో పాటునేను కూడా భయంతో గజగజవణికిపోతున్నాను కృష్ణా! అని అన్నాడు. అప్పటిదాకా దూరం నుండి కనపడ్డ విశ్వరూపం ఇప్పుడు దగ్గరగా కనపడుతూఉంది. కళ్లు, ముఖం, కోరల్లాంటిపళ్లు భయంకరంగా కనపడుతున్నాయి. వీరాధివీరుడు,అమిత పరాక్రమవంతుడు అయిన తాను భయంతో వణుకుతున్నాను అని అనడం కొంచెం అభిజాత్యము అనిపించిందేమో. నేనేకాదయ్యా ఆదిత్యులు, రుద్రులు, గంధర్వులు మొదలగు దేవతాగణాలు అందరూ నీ భయంకర రూమం చూచి వణుకుతున్నారు. వారితోపాటునేను కూడా అంటూ అర్జునుడు తనను తాను సమర్ధించుకున్నట్టు చమత్కరించారు వ్యాసులవారు.

అసలు భయం ఎందుకు కలుగుతుంది మనకు ఇష్టం లేనిది చూచినపుడు, మనకు ఇష్టం లేనిది జరుగుతుంది అని అనుకున్నప్పుడు భయం కలుగుతుంది. అన్నిటినీ సమంగా చూచేవాడికి భయం అనేది ఉండదు. ఒకటి ఇష్టం మరొకటి అయిష్టం అన్న వాడికే భయం. తనకు కావాల్సింది రాదేమో అన్న భయం. తనకు ఇష్టం లేనిది కనపడ్డా భయపడతాడు మానవుడు అర్జునుడు కూడా అదే పరిస్థితిలో ఉన్నాడు. అప్పటి వరకు మామూలు మానవులను, అందమైన ముఖాలను, సైనికుల ముఖాలను, బంధువులు స్నేహితుల ముఖాలు చూచిన అర్జునుడికి తన మనసుకు నచ్చని భయంకరమైన రూపాలు కనపడుతుంటే తట్టుకోలేక భయం మొదలయింది.

24. నభఃస్పృశం దీప్తమనేకవర్ణం వ్యాత్తాననం దీప్తవిశాలనేత్రమ్ |
దృష్ట్వా హి త్వాం ప్రవ్యథితాంతరాత్మా ధృతిం న విందామి శమం చ విష్ణో || ||
25. దంష్ట్రాకరాలాని చ తే ముఖాని దృష్ట్వైవ కాలానలసంనిభాని |
దిశో న జానే న లభే చ శర్మ ప్రసీద దేవేశ జగన్నివాస || ||

మానవ శరీరం ఒకే రంగులో ఉండదు. నలుపు,చామనచాయ, తెల్లటి తెలుపు ఎరుపు, ఎరుపు నలుపు కలిసిన రంగు ఇలా వివిధరకాలుగాఉంటుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అలాగే జీవరాసులు కూడా అనేక వర్ణాలలోఉంటాయి. చెట్లు, మొక్కలు, వాటికి పూచిన పూలు వివిధ వర్ణములలో ఉంటాయని తెలుసు. అందుకే అర్జునుడు విరాట్ స్వరూపంలో ఈ అనంత విశ్వం అంతా అనేక చిత్రవిచిత్రమైన రంగుల్లో ఉంది అని అంటున్నాడు. పైగా ఆ ఆకారానికి పైన ఆకాశం హద్దుగా కనపడుతూ ఉంది దానికి ఆది అంతము లేదు. మనం కూడా ఆకాశాన్ని అంటే పర్వతాలనుచూస్తుంటాము. ఆ పర్వతాల మీదకు వెళ్లితే మేఘాలు మన మీదుగా పోతూఉండటం మనం చూస్తుంటాము. పర్వత శిఖరాలమీది నుండి చూస్తే, ఆకాశం ఇంకా ఎత్తుగా ఉన్నట్టు కనపడుతుంది. అటువంటి పర్వతములు వేనకువేలు ఆకాశాన్నంటుతూ కనపడుతున్నాయి ఈ అనంతమైన విశ్వరూపం సూర్యుని వెలుగుతో సమానంగా ప్రకాశిస్తూ కళ్లకు మిరుమిట్లుగొలుపుతూ ఉంది.

అర్జునుడు ఇంకొంచెం దగ్గరనుండి చూస్తుంటే అనేకమైన నోళ్లు తెరుచుకొని పళ్లు బయట పెట్టి వికృతంగా కనపడుతున్నాయి. లెక్కలేనన్నికళ్లు విశాలంగా తెరుచుకొని నిప్పులు కక్కుతున్నాయి. ఇప్పుడు అర్జునుడికి భయం ఒళ్లంతా పాకింది. కృష్ణా! నీ కోరలతో ఉన్న ముఖం నిప్పులు కక్కే నీ కళ్ళు, చూచి నాకు భయంగా ఉంది నేను తట్టుకోలేక పోతున్నాను. నా మనసులో ఎన్నడూ ఎరగని భయం ప్రవేశించింది. నా ధైర్యం సన్నగిల్లింది. అని భయంతో అరిచాడు. అర్జునుడు(మనం కూడా భయంకరమైన కల వచ్చినపుడు పెద్దగా అరుస్తాము. కాని ఆ శబ్దం మన నోటినుండి బయటకు రాదు. కాని అరిచినట్టు భ్రమ కలుగుతుంది.)

ఇప్పటి వరకు అర్జునుడు సుందరమైన దృశ్యాలను, అందమైన స్త్రీమూర్తులను చూచాడు కానీ ఇటువంటి భయంకరమైన రూపాలను చూడలేదు. అందుకని భయంతో వణికిపోతూ ఓ దేవ దేవా! కాస్త ఆగవయ్యా నువ్వేమిటి? ఈ రూపం ఏమిటి? నువ్వు ఎలా ఉంటావో చూపించవయ్యా అంటే ఇదేమిటి ఇంత వికృత రూపం చూపిస్తున్నావు. ఇంక చాలు గానీ నీ జగన్మోహనమైన అసలు రూపం చూపించి ." అని వేడుకున్నాడు. అర్జునుడి అరుపులు అరణ్యరోదనలు అయ్యాయి. పరమాత్మతన విశ్వరూపాన్ని ఉపసంహరించలేదు. మరలా అర్జునుడు ఇలాఅన్నాడు.

ఓ దేవదేవా! కోరలతో భయంకరమైన నీ నోరు, ప్రళయాగ్నులువెదజల్లుతున్న నీ ముఖం చూస్తుంటే నాకు దిక్కుతోచడం లేదు. సుఖము, శాంతి ఎగిరిపోయాయి. ప్రస్తుతం భయం ఒళ్లంతా ఆవరించింది. కాస్త నా యందు దయయుంచి నీ ప్రసన్నమైన రూపంలోకి రావయ్యా అని వేడుకున్నాడు అర్జునుడు. అడగడం నీ వంతు, వద్దనడం నీ వంతెనా అని అనుకున్నాడేమో కృష్ణపరమాత్మ తన విశ్వరూపాన్ని ఇంకొంచెం విపులంగా అర్జునుడి మనస్సులో గోచరింపజేసాడు.

26. అమీ చ త్వాం ధృతరాష్ట్రస్య పుత్రాః సర్వే సహైవావనిపాలసంఘైః |
భీష్మో ద్రోణః సూతపుత్రస్తథాసౌ సహాస్మదీయైరపి యోధముఖ్యైః || ||

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

27. వక్త్రాణి తే త్వరమాణా విశంతి దంష్ట్రాకరాలాని భయానకాని |
కేచిద్విలగ్నా దశనాంతరేషు సందృశ్యంతే చూర్ణితైరుత్తమాంగైః || ||

భయంకరమైన కోరలు, నిప్పులుకక్కేకల్లు, ప్రళయాగ్ని మాదిరి మండుతున్న ముఖాన్నిచూచి ధైర్యం సన్నగిల్లి, సుఖశాంతులు మంటగలిసి భయంతో వణికిపోతున్న అర్జునుడికి ఇంతలో మరొక దృశ్యం కనపడింది. వామ్మో అనుకున్నాడు అర్జునుడు. ఆ దృశ్యం ఎలా ఉదంటే సుయోధనుడు మొదలగు ధృతరాష్ట్రుని కుమారులు అందరూ క్యూ కట్టి ఆ విరాట్ స్వరూపం నోట్లోకి వెళుతున్నారు. వారితో పాటు, ఎవరినైతే తాను చంపకూడదు, మహాపాపం అనుకుంటున్నాడో ఆ తాతగారు భీష్ముడు, గురువుగారు ద్రోణుడు, కూడా కాలము అనే మండుతున్న ఆ నోట్లోకి వెళు తున్నారు. వారితోపాటు తన శత్రువు కర్ణుడు కూడా ఆ కాలాగ్ని లోకి వెళుతూ ఉండటం చూచాడు అర్జునుడు. వారే కాదు, యుద్ధం చేయడానికి వచ్చిన, ఇరుసైన్యములలో ఉన్న సమస్త రాజులు సైనికులు తెరుచుకొని ఉన్న ఆ విరాట్ స్వరూపంలో నోట్లోకి వెళ్లిపోతున్నారు. ఇంకొంచెం పరిశీలనగా చూస్తే తమ పక్షాన ఉన్న రాజులు, తమ సేనాధి పతులు, సైనికులు కూడా అలా అలా ఆ విగాట్ స్వరూపం నోట్లో పడి నుగ్గు నుగ్గు అవుతున్నారు.

మరి కొంత మంది ఆ విరాట్ స్వరూపం నోటిలోని కోరల మధ్య చిర్కుతొని వేళ్లాడుతున్నారు. వాళ్ల శరీరాలు లోపల తలలు బయటకు వేలాడుతున్నాయి. (అంటే మరణయతన అనుభవిస్తున్నారు. మనలో కూడా కొంతమంది సులభంగా చావరు. కోమాలో ఉంటారు. నరకయాతన అనుభవిస్తారు. గొంతులో గుర గుర. మాటరాదు. చెప్పాలనుకుంటారు. చెప్పలేరు. కళ్లు తేలేస్తారు కానీ ప్రాణం పోదు. మృత్యువు కోరల్లో చిక్కుకొని వేలాడటం అంటే ఇదేనేమో! ఆలోచించండి.)

ఈ విరాట్ స్వరూపం నోట్లో పడి అందరూ నుగ్గు నుగ్గు ఆవుతున్నారు మరణిస్తున్నారు). ఇక్కడ మనం ఒకటి గమనించాలి. కాల స్వరూపుడైన పరమాత్మకు అంతా వర్తమానమే. కాలమును లెక్కించే మనకు గడచిన కాలము, రాబోవు కాలము అంటూ ఉంటాయి కాబట్టి మనకు భవిష్యత్తులో జరిగే సంఘటనలు కూడా పరమాత్మకు ఇప్పుడు జరుగుతున్నట్టు అనిపిస్తాయి. అందుకే అర్జునుడికి ఇంకాసేవట్లో మొదలు కాబోయే భారత యుద్ధంలో జరిగే మారణహూమం కళ్లకు కట్టినట్లు కనిపిస్తూ ఉంది. తాను చంపక పోయినా వీరంతా చస్తారు అన్న కృష్ణుడు చెప్పిన సత్యాన్ని కళ్లారా చూస్తున్నాడు అర్జునుడు. రాబోయే కాలంలో భీష్ముడు, ద్రోణుడు దుర్యోధనుడు మొదలగు కురు వీరులు కాలపురుషుడి నోట్లోకి ప్రవేశిస్తారు. కాబట్టి ఎవరూ శాశ్వతంగా ఈ లోకంలో నిలిచి ఉండరు. పోయేవారు పోతే గానీ, వచ్చే వారికి చోటు ఉండదు. పుట్టిన ప్రతిజీవి మరణించక తప్పదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అని తెలుసుకున్నాడు అర్జునుడు. అలాగే మనం కూడా ఈ కనపడేవి అంతా నిజం కాదు, ఒకనాటికి నశించిపోయేదే భార్యా సంతానము బంధుమిత్రులు, సంపదలు నశించిపోయేవే అనే సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలి. ఇదే విషయాన్ని పరమాత్మ తన విశ్వరూపం ద్వారా ప్రకటిస్తున్నాడు. అలాగే ఈ ప్రపంచంలో కనపడే ప్రతి వస్తువు మార్పు చెందుతుంది. నశించి పోతుంది అని అనుకుంటే. వాటి మీద అనవనరమైన ఆసక్తిని వదులుకుంటాము. ఎంతవరకు అవసరమో అంతవరకే ఆసక్తిని చూపిస్తూ మిగిలిన సమయాన్ని పరమపదం పొందడానికి వినియోగిస్తాము అదే ఈ శ్లోకం మనకు తెలియజేస్తుంది.

అంటే దీని అర్థం..రాబోయే కాలం తలచుకొని ఇప్పటి నుండి భయపడి మంచం పట్టమని కాదు. ఈ దృశ్యమాన ప్రపంచం యొక్క అసలు నిజం తెలుసుకోవాలి. మన కళ్లముందు అందరూ చనిపోతున్నా, మనం మాత్రం శాశ్వతంగా ఉంటాము అనే భావన చాలా మందికి ఉంటుంది. దానిని వదులుకోవాలి కనపడేదంతా నిజం అనుకొని అనవసరమైన అపోహలు అనురాగాలు, రాగద్వేషాలు పెంచుకోవద్దని బోధిస్తున్నాడు పరమాత్మ. ఈ యుద్ధం చేస్తే తాత తండ్రులు, అన్నదమ్ములు, గురువులు బంధువులు అందరూ చనిపోతారు, ఈ యుద్ధం లేకపోతే వాళ్లంతా బ్రతికిఉంటారు అనే భావన అర్జునుడిలో ఉంది. కాని తాను ఎవరినైతే చంపకూడదు అని అనుకున్నాడో వారందరూ కాలము అనే భయంకరమైన నోట్లోకి వెళ్లిపోవడం, కోరల మధ్య నలిగిపోవడం చూచి తట్టుకోలేకపోయాడు అర్జునుడు. అందుకే అర్జునుడికి భయంతో శరీరం కంపించింది.

ఇదంతా అర్జునుడి అవగాహనా లోపం. మనలో కూడా ఈ అవగాహన లేకపోవడం వలననే మనకందరికీ మరణం అంటే భయం. కేవలం జరిగేదాన్ని మాత్రమే చూస్తూ భవిష్యత్తు మీద ఆశలు పెంచుకోవడం అజ్ఞానుల లక్షణం. జరిగిన దానిని జరగబోయేదానిని సమానంగా చూడగలగడమే జ్ఞానదృష్టి, మన ఎదురుగా అందరూ చేసిపోతున్నా మనం మాత్రం శాశ్వతంగా ఉండాలనకోవడం అవివేకము. అందరూ ఒకవాటికి పోయేవాళ్లమే అని మరణాన్నికూడా సంతోషంగా ఆహ్వానించడం వివేకుల లక్షణం. ఎప్పుడో వచ్చే మరణానికి భయపడకుండా, అప్పటిదాకా అనునిత్యం భగవంతుని సేవలో గడపడం, నిష్కామకర్మలు చేయడం సమాజసేవచేయడంఇతరులకు చేతనైనంత ఉపకారంచేయడం విజ్ఞులలక్షణం

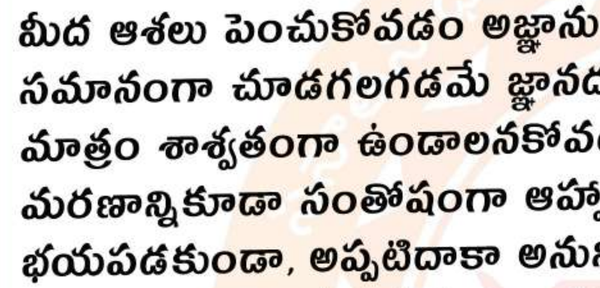

www.sanatanadharm.com

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ అధ్యాయంలో పరమాత్మ అర్జునుడి కి విశ్వం యొక్క అనంతమైన రూపాన్ని చూపించాడు.

28. యథా నదీనాం బహవోఽమ్బువేగా స్సముద్రమేవాభిముఖా ద్రవన్తి
తథా తవామీ నరలోకవీరా విశన్తి వక్త్రాణ్యభివిజ్వలన్తి॥
29.యథా ప్రదీప్తం జ్వలనం పతఙ్గా విశన్తి నాశాయ సమృద్ధవేగా।
తథైవ నాశాయ విశన్తి లోకా స్తవాపి వక్త్రాణి సమృద్ధవేగా:॥

ఇంత భయంలో కూడా అర్జునుడి చేత రెండు ఉపమానాలు చెప్పించాడు వ్యాసుడు. అర్జునుడు చూస్తున్న ఆ దృశ్యం ఎలా ఉందంటే వానాకాలంలో ఉధృతంగా వానలుకురిసిన తరువాత నదులు, వాటి ఉపనదులు, ఏర్లు, కాలువలు, చెరువులు ఇంకా ఇతరములైన జలాశయాలు అన్నీ కలిసి సముద్రంలో కలవడానికి ఉరుకులుపరుగుల మీద విపరీతమైన వేగంతో పరుగెత్తినట్టు, ఈ నరలోకంలో ఉన్న సమస్త జీవరాసులు అన్నీకాలపురుషుడి మండుతున్న నోట్లోకి పరుగుపెడుతున్నాయి అలాగే మిడతలన్నీ దండుగా బయలుదేరి, మండుతున్న అగ్ని చుట్టు తిరుగుతూ అందులో పడి మాడి పోయినట్టు జీవరాసులన్నీ కాలపురుషుని నోట్లో పడుతున్నాయి. అంటే అర్జునుడి ముందు నిలబడి ఉన్న 18 అక్షౌహిణీల సైన్యము, అందులోని రాజులు, సామంతులు, సైనికాధికారులు కాల్బలము, ఆశ్వికదళము, గజదళము ఏ ఒక్కటి మిగలకుండా అన్నీ కాలపురుషుని నోట్లోకి వెళ్లిపోతున్నాయి. వారందరూ పుట్టారు కాబట్టి చావక తప్పదు. అలాగే నీ తాతలు, తండ్రులు అన్నదమ్ములు, బంధువులు. స్నేహితులు అందరూ పుట్టారు కాబట్టి చావక తప్పదు. వీరే కాదు మూడులోకాలలో పుట్టిన పప్రతి ప్రాణి కూడా చావక తప్పదు.

(ప్రభుత్వ ఉద్యోగంలో చేరిన ప్రతి వ్యక్తి రిటైర్ మెంట్ కాక తప్పదు. కాకపోతే ఆ రిటైర్ మెంట్ తేదీ మనకు తెలుస్తుంది. జీవితం నుండి రిటైర్ అయ్యే తేదీ మనకు తెలియదు. దానిని అతి రహస్యంగా ఉంచాడు పరమాత్మ. ఈ రెండింటికీ అంతే తేడా.)

కాబట్టి చావబోయే వారి గురించి ఎవరూ చింతించవనసరం లేదు అని తన విశ్వరూప సందర్శనం ద్వారా బోధించాడుపరమాత్మ. ఇంత భయానక దృశ్యంలో ఉపమానాలు అవసరమా అని మీరు అనుకోవచ్చు. అందుకే ఇది మానసికంగా అర్జునుడు అనుభవిస్తున్న స్థితి ఒక కలమాదిరి చూస్తున్నాడు. మానవులకు ఒక దృశ్యాన్ని మరొక దృశ్యంతో పోల్చుకోవడం సహజం. ఆ సహజత్వాన్ని ఇక్కడ ప్రతిబింబించాడు వ్యాసుడు. దానికి తోడు, ఈ జనన మరణాల గురించి మనం రోజూ చూచే ఉపమానం ఒకటి చెప్పుకోవచ్చు ఇప్పుడు ఈ అనంత విశ్వంలో కోటాను కోట్ల జీవరాసులు అనుక్షణం పుడుతుంటాయి. మరణిస్తుంటాయి. వాటినన్నిటినీ లెక్క కడితే, మనం నూరేళ్లు జీవిస్తాము కాబట్టి మనకు ఈ వేగం కనపడదు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

భూమి ఎంతో వేగంతో తన చుట్టు తాను తిరుగుతూ ఉంటుంది. కాని మనకు తెలియదు. అలాగే ఇది కూడా. ఈ శ్లోకాలలో వ్యాసులవారు కేవలం మరణాల గురించే వర్ణించారు. మరి ఈ మరణం నుండి తప్పించుకోడం ఎలాగా అంటేమరణం లేనిచోటికి వెళ్లడమే. పొగ నుండి తప్పించుకోవాలంటే పొగలేని చోటికి ఎలా వెళతామో అలాగే జనన మరణాల నుండి విముక్తి పొందడానికి అవి లేని చోటికి వెళ్లడమే. అది ఎక్కడుంది? ఆది అంతము లేని వాడి దగ్గర ఉంది. ఆయనే పరమాత్మ. ఆ పరమాత్మను ఆశ్రయించడమే మానవుల తక్షణ కర్తవ్యము. ఆ పరమాత్మను ఆశ్రయించడానికి మార్గం ఏమిటి అంటే మనం ఎవరో మనం తెలుసుకోవడమే. మనం ఈ శరీరంకాదు. ఆత్మ స్వరూపులం. మనకు పుట్టుక, మరణం లేదు. చావు పుట్టుకలు కేవలం దేహానికి మాత్రమే. మనకు కాదు అని తెలుసుకోవడమే. ఈ విషయం అర్థం అయితే, ఎవరికీ మృత్యువు అంటే భయం ఉండదు. అదే అమృతత్వము.

30. లేలిహ్యసే గ్రసమానః సమంతాల్లోకాన్సమగ్రాన్వదనైర్జ్వలద్భిః |
తేజోభిరాపూర్య జగత్సమగ్రం భాసస్తవోగ్రాః ప్రతపంతి విష్ణో || ||

తాను ఊహించుకుంటున్న ఉపమానాలతో ఆ దృశ్యం మరింత భయానకంగా కనిపించింది అర్జునుడికి, తన అన్నయ్య భీముడు లాంటి వాడు, విస్తరి నిండా భోజన పదార్థాలు వడ్డించుకొని, అన్నిటినీ రుచి చూస్తూ ఎలా ఆరగిస్తుంటాడో, నాలుకతో పెదాలను నాక్కుంటూ పళ్ల సందున ఇరుక్కున్న పదార్థాలను నాలుకతో నోట్లోకి లాక్కుంటూ, పెదాలతో చప్పరిస్తూ ఎలా తింటుంటాడో, అదే మాదిరి తన ఎదుట కనిపిస్తున్న భయంకర రూపం ఈ లోకాలలో ఉన్న సమస్త జీవరాసులను ఆరగిస్తున్నట్టు భ్రమచేందాడు అర్జునుడు.
కృష్ణా! ఏంటిది! ఈ జనం ఏంటి! అన్నిలోకాలు నీ నోట్లోకి జొరబడటం ఏమిటి? ఈ జీవరాసులను అంతా నీవు నమిలి మింగెయ్యడం ఏమిటి?అలా నములుతూ మింగుతూ ఉంటే, నీ పళ్లలో చిక్కుకున్న వాటిని నీవు ఆతంగా నాలుకతో లోపలకు లాక్కోవడం, నీ పెదాలను చప్పరించడం నాకేయడం ఇదంతా ఏమిటి? అంతా విచిత్రంగా ఉందే! పైగా నీ ఉగ్రమైన శరీర కాంతితో ఈ లోకం అంతా తపించి పోతూఉంది. ఎవరూ ఈ వేడిమికి వెలుతురుకు తట్టుకోలేకపోతున్నారు.

(ఎండాకాలంలో ఎండవేడికి తట్టుకోలేక వడదెబ్బ తినేవాళ్లు, చనిపోయేవాళ్లు మనం చూస్తూనే ఉన్నాము. ఇలాగే ఎండవేడిమికి తట్టుకోలేక ఎన్నోజీవరాసులు మరణిస్తుంటాయి. కాలము అనేవి ఈ విధంగా ప్రాణులను హరిస్తూ ఉంటుంది. అర్జునుడు కూడా ఆ భయంకర మైన కాలస్వరూపాన్ని చూచి ఒక అద్భుతమైన ఆకారం అందరినీ నమిలి మింగుతున్నట్టు,

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

పళ్లసందున పడిన వాళ్లను నాలుకతో లోపలకు లాక్కుంటున్నట్లు ఉహించుకుంటున్నాడు.)

ఇటువంటి రూపం చూసిన వారికి ఎవరికైనా ఒక సందేహం వస్తుంది. దేవుడు కరుణామయుడా లేక క్రూరుడా! లేకపోతే ఈ వినాశనం ఏమిటి? ఈ క్రూరత్వం ఏమిటి? అని సందేహం కలుగుతుంది. అది కూరత్వం కాదు. పరమాత్మ దయ, కరుణ కాలం తీరిన వారు మరణిస్తే కదా కొత్త వారికి చోటు, ఆహారం దొరికేది. అలాగే వృద్ధాప్యంతో రోగాలతో బాధపడే వారికి పరమాత్మ విముక్తి కల్పిస్తున్నాడు. కాలం తిరిన జీవ రాసులను అలాగే తనలోకి లాక్కుంటున్నాడు. కొత్తవారు రావడానికి అవకాశం కల్పిస్తున్నాడు. ఇలా అనుకుంటే పరమాత్మ మన మీద దయ చూపించి మరణం అనే వరాన్ని మానవులకు ప్రసాదిస్తున్నాడు అని అనుకోవాలి.

(70 దాటిన తరువాత, వృద్ధాప్యంతో, రోగాలతో బాధపడుతూ, ఈ లోకం నుండి ఎంత త్వరగా వెళ్లిపోతే అంత మంచిది అని ఎంతోమంది అనుకుంటూ ఉంటారు.ఈ భారీ శరీరాన్ని మోయలేక రోగాలతో బాధలు పడలేక, తొందరగా చావు వస్తే బాగుండు అని కోరుకునే వాళ్లు ఎంతోమంది. మరి పరమాత్మ వారందరికీ మరణం ప్రసాదించి, వారిని బాధలనుండి విముక్తులను చేస్తున్నాడు కదా! కొత్తగా పుట్టే వారికి చోటు కల్పిస్తున్నాడు కదా! ఇలా భావిస్తే దేవుడు కరుణామయుడే కదా ఆలోచించండి.)

31. ఆఖ్యాహి మే కో భవానుగ్రరూపో నమోఽస్తు తే దేవవర ప్రసీద |
విజ్ఞాతుమిచ్ఛామి భవంతమాద్యం న హి ప్రజానామి తవ ప్రవృత్తిమ్ || ||

ఇంతటి ఉగ్రరూపం కలవాడివి నీవు ఎవరో నాకు తెలియడం లేదు. కాస్త వివరంగా చెప్పు. అసలు నీవు ఎవరో, నీ ప్రవృత్తి ఏమిటో నాకు ఏమి తెలియడం లేదు. ఆది అంతము లేని నీ గురించి తెలుసుకోవాలని ఉంది. నా మీద అనుగ్రహించి నాకు ప్రసన్నుడవు కా! నీ గురించి నాకు తెలియజెయ్యి అని ప్రార్థించాడు అర్జునుడు.

ఇప్పటివరకూ అర్జునుడు నాణేనికి ఒక వైపే చూచాడు. దేవుడు, పరమాత్మ అంటేదయామయుడు, కరుణామూర్తి అని అర్జునుడికి తెలుసు కానీ ఇక్కడ కనపడేది అంతా వ్యతిరేకంగాఉంది. ఇక్కడ తనకు పరమాత్మ కాలస్వరూపుడుగా అందరినీ నాశనం చేసేవాడుగా ఉగ్రరూపంతో కనపడుతున్నాడు. ఇప్పుడు అర్జునుడికి సందేహం కలిగింది. ఇంతకూ నువ్వు మా కృష్ణుడివేనా! కృష్ణుడివి అయితే నీకు మనోహరమైనరూపం ఉండాలి కానీ ఈ ఉగ్రరూపం ఏమిటి సకల జీవజాతులను నమలడం, తినడం, నాకడం ఏమిటి? నువ్వు మా కృష్ణుడివి కాకపోతే ఇంతటి భయానకమైన, ఉగ్రమైన రూపం కల మీరు ఎవరు? ఈ అవతారం ఏమిటి? ఇంత భయంకరంగా ఎందుకున్నావు? ఎంత ఆలోచించినా నువ్వు ఎవరో అర్థం కావడం లేదు? నీకో నమస్కారం. ఆది అంతాలు లేని నువ్వు ఎవరో చెప్పు?

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అయ్యా మహానుభావా! తమరి ప్రవృత్తి ఏమిటో నాకు చెప్పండి. తమరు ఈ ప్రకారం అందరినీ అంతం చేయడమేనా, లోకాలను అనుగ్రహంతో చూడటం కూడాఉందా! నాకు ఏమీ అర్థం కావడం లేదు. నన్ను అనుగ్రహించి నాకు తెలియజేయండి" అని భయంతో వణికిపోతూ వేడుకున్నాడు అర్జునుడు. అర్జునుడితో ఇలా అంటున్నాడు.

శ్రీభగవానువాచ:

32. కాలో౽స్మి లోకక్షయకృత్ప్రవృద్ధో లోకాన్సమాహర్తుమిహ ప్రవృత్తః |
ఋతే౽పి త్వాం న భవిష్యంతి సర్వే యే౽వస్థితాః ప్రత్యనీకేషు యోధాః || ||

అర్జునుడు అడిగిన ప్రశ్నలకు శ్రీకృష్ణుడు ఈ విధంగా సమాధానం చెప్పాడు. ఓ అర్జునా! నేను కాలస్వరూపుడిని ఇదివరకే చెప్పాను కదా. జీవులను లయం చేయడం కాలము యొక్క ధర్మం, ఆ ధర్మమే నేను నిర్వర్తిస్తున్నాను. దానినే కాలధర్మం అంటారు. (మామూలుగా ఎవరైనా మరణిస్తే ఆయన కాలం చేసాడు, కాలధర్మం చెందాడు అని అంటూ ఉంటాము కదా. జీవుడు పుట్టినప్పుడే వాడి మృత్యువు నిర్ణయింపబడుతుంది. కాలం తీరగానే కాల ధర్మం ప్రకారం మృత్యువు నోటపడక తప్పదు. ఆ కార్యక్రమం నా అధీనంలో జరుగుతూ ఉంటుంది. దీనికి భీష్ముడు, ద్రోణుడు, సుయోధనుడు, ఇతర కురు వీరులు, కురుసైన్యము, మీ సైన్యము ఎవరూ అతీతులు కారు. నీవు యుద్ధం చేయకపోయినా, నీవు చంపక పోయినా వీరంతా ఎప్పుడోఒకప్పుడు చావక తప్పదు. ఎవరూ ఈ లోకంలో శాశ్వతంగాఉండరు. ఈ విషయాన్నేనీవు నీ మనోనేత్రంతో ప్రత్యక్షంగా చూచావు కాబట్టి నీలో ఉన్న సందేహాలను విడిచిపెట్టు. యుద్ధం చెయ్యి, కీర్తిని పొందు. అదే నీకు మిగిలేది. వీరు ఎవ్వరూ మిగలరు. వీరందరూ కాలానుగుణంగా చావవలసిన వారే. ఈ యుద్ధంలో నీ చేతిలో కాకపోయినా ఒకరి చేతిలో ఒకరు చావకి తప్పదు. నీవు కేవలం నిమిత్తమాత్రుడవు. అనే భావాన్నిబోధించాడు కృష్ణుడు.

మరి కాలం కేవలం లయకారకమేనా అంటే కాదు అని చెప్పాలి. కాలానుగుణంగా జీవులు పుడుతుంటాయి, మరణిస్తుంటాయి. సృష్టి లయం రెండూ కాలస్వరూపాలే ఈరెండుకలిపికాలము అని అనవచ్చు. భూతకాలంలో అంటే జరిగిపోయిన కాలంలో పుట్టినవాళ్ళు రాబోయేకాలంలో మరణిస్తారు పుట్టిన సమయం, మరణించే సమయం మధ్య ఉన్న కాలం మాత్రమే వర్తమానం అవుతుంది. అందుకే పల్లెలలో ఏమీ చదువుకోని వాళ్లు "ఇవ్వాళ చస్తే రేపటికిరెండు ఏంటట" అని మరణాన్ని చాలా తేలికగా తీసుకుంటారు. అన్నీతెలిసిన వాళ్లే మరణానికి భయపడుతుంటారు. కాని మరణం అనేది ఒక వరం అనీ, అది కాలముయొక్క ధర్మం అనీ అందురే దానిని కాలదర్మం అని అంటారనీ తెలుసుకున్న వాడే జ్ఞాని.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

మరి ఇదివరకు పరమాత్మ అన్నారు ఇప్పుడు కాలము అంటున్నారు ఇది ఎలా అర్థం చేసుకోవాలి అనే సందేహం రావచ్చు బంగారం కొట్టుకు వెళ్లాము. అక్కడ వివిధములైన ఆభరణాలు ఉన్నాయి. కొన్ని మెడకు వేసుకునేవి, కొన్ని నడుముకు పెట్టుకునేవి. కొన్ని వేళ్లకు పెట్టుకునేవి. కాని ఈ ఆభరణములలో ఉన్న మూల పదార్థము అంతా బంగారమే కాని మరొకటి కాదు. అలాగే పరమాత్మ ఒక్కడే. అది పారమార్థిక సత్యము. కాని వ్యవహారంలో ఆ పరమాత్మ కాలముగా చెప్పబడుతున్నాడు. సృష్టి, స్థితి లయములను నిర్వర్తిస్తున్నాడు. దీనినే వ్యావహాలక సత్యము ఆభరణములు వ్యావహారిక సత్యం అయితే, ఆ ఆభరణములలో నిండి ఉన్న బంగారము పారమార్థిక సత్యము.

కాబట్టి వ్యావహారిక దృష్ట్యా, పుట్టడం, పెరగడం, వివాహము, పిల్లలు, బంధువులు, సుఖసంతోషాలు, వ్యాధులు, ముసలితనము, మరణము ఇవన్నీ తప్పవు. ఇవన్నీ ప్రతివాడూ అనుభవించాల్సిందే అవతార పురుషులు కూడా తప్పించుకోడానికి వీలులేదు. ఇది అందరూ తప్పకుండా అంగీకరించవలసిన సత్యము. ఇవన్నీ ప్రతి వాడిజీవితంలో తప్పించుకోలేని పరిణామాలు అదే పారమార్థిక సత్యం ప్రకారం చూస్తే, పుట్టుక, పెరగడం, మరణం ఇవన్నీ మిథ్య, కేవలం నాటకం నేను శరీరం కాదు, ఆత్మ స్వరూపాన్ని అని తెలుసుకోవాలి. ఒక నియతి ప్రకారం ఇదంతా జరుగుతూ ఉంది. అందరం పరమాత్మ స్వరూపులమే అని తెలుసుకోవడమే జ్ఞానము. ఇలా అర్థం చేసుకుంటే పరమాత్మ కాలస్వరూపుడు అనే విషయం చక్కగా అర్థం అవుతుంది.

33 .తస్మాత్త్వముత్తిష్ఠ యశోలభస్వ జిత్వాశత్రూన్ భుఙ్క్ష్వరాజ్యం సమృద్ధమ్/
మయైవేతే నిహతాః పూర్వమేవ నిమిత్తమాత్రం భవ సవ్యసాచిన్।।

కాబట్టి ఓ అర్జునా! లే! లేచి నిలబడు. యుద్ధం చెయ్యి, యుద్ధం లో నీ శత్రువులను జయించు. అనంతమైన కీర్తిప్రతిష్ఠలు సంపాదించు. ఎదురులేని రాజ్యాధికారాన్ని అనుభవించు మరలా చెబుతున్నాను. నీ తాతలు, తండ్రులు, అన్నదమ్ములు, బంధువులు, స్నేహితులు అంతా పుట్టగానే వాల మరణం నిశ్చయం అయింది. ఆందరూ ఈ యుద్ధం లో చావాలని నిర్ణయింపబడింది. దానిని నీవు తప్పించలేవు. వీరిని నీవు చంపకపోయినా, ఈ యుద్ధం ఆగదు. ఈ యుద్ధంలో బీరందరూ ఒకరిని ఒకరు చంపుకుంటారు. నీవు వీరినందరినీ చంపడం కేవలం నిమిత్తమాత్రమే. నీవు కేవలం నిమిత్త మాత్రుడవు. కాలమే వీరిని అందరినీ చంపుతుంది. అది కాలధర్మం అని బోధించాడు కృష్ణుడు.

యుద్ధం అయిన తరువాత కృష్ణుడి మాటలు అక్షరసత్యములు అయ్యాయి. యుద్ధం పూర్తి అయిన తరువాత పంచపాండవులు, కృష్ణుడు, సాత్యకి, కృపాచార్యుడు, అశ్వత్థామ, కృతవర్మ యుయుధానుడు ఇంకా కొంత మంది మాత్రమే మిగిలారు. ఇరుపక్షాలలో ఉన్న 18 అక్షౌహిణీల సైన్యం మరణించారు.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ శ్లోకలోఒక పదం వాడారు వ్యాసుల వారు. "నిమిత్తమాత్రం భవ సవ్యసాచిన్" అంటే "ఓ అర్జునా! నీవు కేవలం నిమిత్తమాత్రుడవు." ఈ పదానికి విపరీత అర్ధాలు తీస్తారు చాలామంది. మనం అందరం కేవలం నిమిత్తమాత్రులము. అంతా పరమాత్ముడి చేతిలో ఉంది. శివుని ఆజ్ఞలేనిదే చీమ అయినా పుట్టదు, నారు పోసినవాడు నీరుపోయక పోతాడా అనే శుష్కవేదాంతా చెబుతూ సోమరుల మాదిరి ఏ పనీ చేయకుండా తిరుగుతుంటారు. ఏ పనీ చేయరు. బద్ధకం, సోమరితనం, నిష్కియాపరత్వము, అంతా పరమాత్మ చూసుకుంటాడులే అన్న అలసత్వం వీరి ముఖ్యగుణాలు. మరి కొంత మంది అంతా విధిలీల అంటూ వీరు చేసే అపభ్రంశపు పనులన్నీ విధిమీద తోసేస్తారు. ఇటువంటి వారంతా వేదాంతాన్ని శాస్త్రాలను తమకు అనుకూలంగా మలుచుకుంటున్నారు తప్ప వీరికి శాస్త్ర జ్ఞానం లవలేశంకూడా ఉండదు.

నిమిత్తమాత్రం అంటే ఆ అర్థంలో తీసుకోకూడదు. మన కర్తవ్యం మనం నిర్వర్తించాలి. ఫలితం కోసం ఆశించకూడదు. ఏ ఫలితం వచ్చినా ఈశ్వర ప్రసాదంగా స్వీకరించాలి. ఒక సారి విఫలమైతో మరలా మరలా ప్రయత్నించాలి కానీ నిరాశ నిస్పృహలకు లోనుకాకూడదు. కర్తవ్య నిష్ఠ ముఖ్యము. ఏ పని చేసినా, మనసు మాత్రం భగవధ్యానంలో ముడిపడి ఉండాలి. అటువంటప్పుడు నీవు అధర్మకార్యాలు చేసే ప్రసక్తిలేదు. తెలియకుండా, పొరపాటున చేసినా, ఆ కర్మలకు చెందిన పాపపుణ్యాలు నీకు అంటవు. నీవు చేసిన ప్రతి మంచి పనికి తగిన ఫలితం తప్పకుండా లభిస్తుంది. ఆ పదాలను మనం ఇలా అర్థం చేసుకోవాలి.

34. ద్రోణం చ భీష్మం చ జయద్రథం చ కర్ణం తథాన్యానపి యోధవీరాన్ |
మయా హతాంస్త్వం జహి మా వ్యథిష్ఠా యుధ్యస్వ జేతాసి రణే సపత్నాన్ || ||

ఇప్పటి వరకు అందరి విషయం చెప్పి ఇప్పుడు ప్రత్యేకంగా భీష,ద్రోణుల గురించి చెబుతున్నాడు. ఓ అర్జునా! ఈ ద్రోణుడు, భీష్ముడు, సైంధవుడు, కర్ణుడు వీరంతా కూడా కాలానుగుణంగా ఈ యుద్ధంలో చస్తారు. నీవు యుద్ధం చేసినా, చేయకపోయినా ఇది తప్పదు ఎవరూ మిగలరు. నీవు క్షత్రియుడవు కాబట్టి, యుద్దం చేయడం నీ ధర్మం కాబట్టి, నీ ధర్మం నీవు నెగవేర్చ. యుద్ధం చేసి ఆ పని పూర్తి చెయ్యి యుద్ధం చేస్తే నా వాళ్లందరూ చస్తారు అనే భయం దిగులు వదిలిపెట్టు. ఎలాంటి భయము లేకుండా లే. లేచి యుద్ధం చెయ్యి, ఈ యుద్ధంలో విజయం నీదే శత్రువులనందరినీ జయించి ధర్మసంస్థాపన చెయ్యి అని కర్తవ్యబోధ చేసాడు కృష్ణుడు.

ఇక్కడ మనకు అంటే మనబోటి సామాన్యులకు ఒక సందేహము కలుగుతుంది యుద్ధం ఇంకా మొదలవలేదు. భీమ్ముడు, ద్రోణుడు, సైంధవుడు అంశా జీవించి ఉన్నారు. మరి వీరంతా ఇదివరకి చచ్చిపోయారు అంటాడేమిటి అని మనకు సందేహము రావడం సహజం పరమాత్మ అంటే కాలపురుషునికి కాలం అంటూ లేదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అంతా వర్తమానమే. జరిగినది, జరుగుతున్నది జరగబోయేది ఎదుట స్పష్టంగా కనపడుతూ ఉంటుంది. ఆ దృశ్యాన్నే అర్జునుడికి చూపించాడు కృష్ణుడు. మనం కూడా ఈ సత్యాన్నిగ్రహిచాలి. మనం అంతా క్యూలో ఉన్నాము. కాకపోతే వాడు నేడు. రేపు మనం అన్న సత్యాన్ని గ్రహించగలిగి , ఈ ఆవేశాలు, రాగద్వేషాలు. అనుబంధాలు అనేవి ఉండవు. ఉన్నా పరిమితంగా ఉంటాయి.

ఈ శ్లోకంలో మరొక మాట అన్నాడు కృష్ణుడు. మావ్యధిష్టా: అంటే భయపడవలదు. ఈలోకంలో ఎవరికైనా భయాన్ని మించిన శత్రువు లేదు. ధైర్యాన్ని మించిన మిత్రుడు లేడు. ఎంతటి వాడికైనా ఉన్నది పోతుందేమో అనే భయం. రావలసింది రాదేమోనన్నభయం. నేనెప్పుడుపోతానో అన్న భయం పట్టి పీడిస్తూ ఉంటుంది. ధైర్యం అంటే ఏమీ లేదు. భయం లేని స్థితి ధైర్యము. దీపం ఉన్న చోట చీకటి ఉండదు. ధైర్యం ఉన్న చోట భయం ఉండదు. ఈ భయం లేకపోతే మానవుడు అజేయుడు అవుతాడు. కాబట్టి మనం దేనికీ భయపడకూడదు అనే సత్యాన్ని బోధించాడు కృష్ణుడు.

ఆఖరున కృష్ణుడు మరొక మాట కూడా అన్నాడు. "రణే సపత్నాన్ జేతాసి' అంటే ఈయుద్ధంలో నీవు అందరినీ గెలుస్తావు. విజయం నీదే. కేవలం నిమిత్తమాత్రంగా యుద్ధం చెయ్యి అని అన్నాడు. మొత్తం మూడు మాచ్ లు ఆడాలి అనుకుందాము. అలాగే పరమాత్మ గెలుపు ముందేనిశ్చయం చేసాడు. నీవే గెలుస్తావు అనే విషయం చెప్పాడు. అర్జునుడిని కేవలం నిమిత్తమాత్రంగా యుద్ధం చేయమన్నాడు. కృష్ణుడు నిమ్మలంగా అయ్యాడు. అర్జునుడు ఆలోచిస్తున్నాడు. వీరి ఇద్దరి మనోభావాలు తెలుసుకున్న సంజయుడు ఇలా అన్నాడు.

సంజయ ఉవాచ:

35. ఏతచ్ఛ్రుత్వా వచనం కేశవస్య కృతాంజలిర్వేపమానః కిరీటీ |
నమస్కృత్వా భూయ ఏవాహ కృష్ణం సగద్గదం భీతభీతః ప్రణమ్య || ||

ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! భగవానుని మాటలు విన్న అర్జునుడు చేతులు జోడించాడు. అతని శరీరం భయంతో వణికిపోతూ ఉంది. వంగి వంగి మాటి మాటికి నమస్కారాలు చేస్తున్నాడు. గొంతు బొంగురు పోయింది భయంతో నోటమాట రావడం లేదు. అలాగే మాటపెగుళల్చుకొని కృష్ణుడితో ఇలా అన్నాడు.

కృష్ణుడు, అర్జునుడు ఏమీ మాట్లాడనప్పుడు వారిద్దరినీ చూస్తూ వారి మనోభావాలను తెలుసుకుంటూ, తాను చూచినవి, తెలుసుకొన్నది యథాతథంగా ధృతరాష్ట్రుడికి విన్నవించుకుంటున్న సంజయుడు మధ్య మధ్యలో మాట్లాడటం మనం చూస్తూనేఉన్నాము. అదే విధంగా కృష్ణుడు తన అనంతమైన విశ్వరూపాన్ని అర్జునుడి మనోనేత్రానికి గోచరించజేసి, మరలా అర్జునుడిని తన ధర్మమైన యుద్ధము చేయమని ప్రోత్సహించి ఊరుకున్నాడు. అప్పటి దాకా అర్జునుడు కృష్ణుడి

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

మండుతున్న భయంతరమైన నోట్లోకి అందరూ ప్రవేశించడం, ఆయన అందరినీ నమలడం, తప్పించుకున్న వారిని నాలుకతో నోట్లోకి లాక్కోవడం అన్ని చూచి, పరమాత్మను ఒక విధ్వంసకారుడిగా లయకారుడిగా, అందరినీ చంపే వాడిగానే అర్థం చేసుకున్నాడు. కాని ఆఖరున కృష్ణుడు చేసిన బోధను విని, పరమాత్మ కేవలం జీవుల కర్మఫలములను ఇచ్చే వాడు, ఎవరెవరి కర్మఫలముల కొద్దీ వారు పుట్టడం చావడం జరుగుతూ ఉంది, పరమాత్మ కేవలం నిమిత్తమాత్రుడు, ఆయనకు ఏమీ పట్టదు, కాలము తన ధర్మం తాను నెరవేరున్తూ ఉంది, కాలపురుషుడుగా పరమాత్మ కాల ధర్మములను నెరవేరుస్తున్నాడు అని అర్థం చేసుకున్నాడు. పగమాత్మకు పూర్తిగా శరణాగతుడు అయ్యాడు. నీవే తప్ప నిత:పరంబెరుగ అనే స్థితికి వచ్చాడు.

కాని అర్జునుడికి ఆ విశ్వరూపాన్ని చూచిన భయం ఇంకా పోలేదు. శరీరం వణుకుతూ ఉంది. భయంతో కంపించి పోతున్నాడు. ఆ ప్రకారంగా భయంతో వణికిపోతు ఉన్నఅర్జునుడు చేతులు జోడించి ఇలా అన్నాడు అని సంజయుడు ధృతరాష్ట్రుడికి చెప్పాడు.

అర్జున ఉవాచ:

36. స్థానే హృషీకేశ తవ ప్రకీర్త్యా జగత్ప్రహృష్యత్యనురజ్యతే చ |
రక్షాంసి భీతాని దిశో ద్రవంతి సర్వే నమస్యంతి చ సిద్ధసంఘాః || ||

హృషీకేశా! నీ నామమును పలకడం చేత నీ మహత్తును స్తుతించడం చేత, ఈ జగమంతా ఆనందంతో నిండి పోయింది. నీవు చేస్తున్న దుష్ట శిక్షణ, శిష్ట రక్షణతో అందరూ చాలా ప్రీతిని పొందారు. దుర్మార్గులైన రాక్షసులు నీకు భయపడి నలుదిక్కులకు పారిపోతున్నారు. పుణ్యాత్ములైన సిద్ధులు సాధ్యులు మొదలగు దేవతాగణములు నీకు నమస్కరిస్తున్నాయి.

ఇక్కడ సిద్ధులు మహాఋషులు నిన్ను ధ్యానిస్తున్నారు. నీకు భయపడిన రాక్షసులు నలుదిక్కులకు పారిపోతున్నారు. ఇదంతా అర్జునుడు చూస్తున్నాడు. అంటే మంచి వారికి భగవంతుని నమ్ముకున్న వారికి, భక్తులకు భయం అంటూ ఉండదు. వారు దేనికీ చివరకు మృత్యువుకు కూడా భయపడరు. పరమాత్మను చూచిన ఆనందంలో మైమరచిపోతారు. మహదానందభరితులు అవుతారు. వారి ఆనందానికి అవధులు ఉండవు. అటువంటి వారిని సిద్ధసంఘాలు అని అన్నాడు వ్యాసులవారు. మన పరిభాషలో కేవలం పగమాత్మనే నమ్ముకొని, మనసును ఆత్మలో లీనంచేసి పరమాత్మను శరణాగతి పొందిన వారు. ఏ పని చేస్తున్నా ఏ వ్యవహారంలో మునిగి ఉన్నా పరమాత్మను మరువని వారు, నిష్కామ కర్మలు చేసే వారు, కర్మత్వభావన లేనివారు ఇటువంటి వారు నీ విశ్వరూపాన్ని చూచి మైమరచి పోయి నీ గురించి స్తోత్రం చేస్తుంటారు.

కాని దుర్మార్గులకు అంటే చెడ్డ పనులు చేసేవారికి భయం ఎక్కువ. తాము పట్టుబడతామేమో అని ఎప్పుడూ భయపడుతుంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అందరికంటే వారి చావుకు ఎక్కువ భయపడతారు. చావుకు దూరంగా పారిపోతుంటారు. ఇంకా ఈ దేహంతో సుఖాలు అనుభవించాలని కోరుకొనే వాళ్లు దంభాచారము కలవారు, రాగద్వేషములు కలవారు, వల్లమాలిన కోరికలు కోరుకుంటూ, అవి తీరకపోతే కోపం తెచ్చుకొనే వాళ్లు, ఇటువంటి వారు మృత్యువుకు ఎక్కువగా భయపడతారు. దీనినే ఆసురీ సంపద అంటారు. మనం ఆసురీ సంపదను వదిలి దైవీ సంపదను ఆశ్రయిస్తే, మనకు మృత్యుభయం ఉండదు. తప్పించుకోలేని మృత్యువును సంతోషంగా ఆహ్వానిస్తాము. అవసాన దశలో కూడా భగవంతుని స్మరిస్తూ ఉత్తమలోకాలు పొందుతాము. *(90 ఏళ్ల వాడు కూడా చావును తప్పించుకోడానికి ఖరీదైన హాస్పిటల్ లో చేరిఆక్సిజన్, వెంటిలేటర్ పెట్టించుకొని సాధ్యమైనంతవరకు చావుకు దూరంగా పారిపోతుంటాడు. కానీ తుదకు మృత్యువు నోట్లో పడక తప్పదు. ఇది అనునిత్యం మనం చూస్తూ ఉన్న సత్యం ఇవన్నీ తెలిసికూడా అందరం చావు ఆమంగళమనీ, చావుకు దూరంగా పారిపోవడానికి ప్రయత్నం చేస్తుంటాము. అదే మాయ.)*

ఈ శ్లోకంలో రాక్షసులు భయంతో పారిపోతున్నారు అని అన్నారు వ్యాసులవారు. అంటూ దుర్మార్గులు పరమాత్మ సన్నిధిలో నిలువలేరు. ఎక్కడ పవిత్రత ఉంటుందో అక్కడ దుర్మార్గము ఉండదు. ఎక్కడ వెలుగు ఉంటుందో అక్కడ చీకటి ఉండదు. ఎవరి మనస్సు నిర్మలంగా ఉంటుందో అటువంటి వారిలో కోపము, అసూయ, ద్వేషము మొదలగు ఆసురీ భావాలకు చోటు ఉండదు. అవన్నీ పారిపోతాయి. అందుకే వీటిని అరిషడ్వర్గములు (కామము, కోపము, లోభము, మోహము, మదము, మాత్సర్యము) అంటే ఆరుగురు శత్రువులు అని అన్నారు. మనసు నిర్మలంగా ఉంటే ఈ శత్రువులు పారిపోతారు. మనసు మలినంగా ఉంటే, పవిత్రంగా లేకుంటే ఈ శత్రువులు ఒకరు వెంబడి ఒకరు వచ్చి మనమనసులో తిష్ఠ వేస్తారు. మనలను అధఃపాతాళానికి తోసేస్తారు. ఆ కారణం చేతనే భయంకరమైన విశ్వరూపం చూచి రాక్షసులు పారిపోతున్నారు అని అన్నారు వ్యాసులవారు.

37. కస్మాచ్చ తే న నమేరన్మహాత్మన్గరీయసే బ్రహ్మణోఽప్యాదికర్త్రే |
అనంత దేవేశ జగన్నివాస త్వమక్షరం సదసత్తత్పరం యత్ || ||

ఓ మహాత్మా! ఆది అంతములు లేని వాడా! దేవదేవా! ఈజగత్తునకే ఆశ్రయుడైన వాడా! సత్ కు అసత్ కు పరమమైన, అక్షరమైన (నాశనము లేని), పరబహ్మాస్వరూపము కల వాడా! బ్రహ్మకన్నా ముందునుండి ఉన్నవాడా! నీవు అందరి కంటే గొప్పవాడవు. అటువంటి నీవు ఎదురుగా కనపడితే, నీ విశ్వరూపం చూపిస్తుంటే సిద్ధసంఘాలే కాదు. నేనే కాదు. ఎవరైనా సరే నీకు నమస్కరించకుండా ఎలా ఉండగలరు.

ఈ శ్లోకంలో పరమాత్మ దివ్యమైన లక్షణాలను మరొక్కసారి కీర్తించాడు అర్జునుడు. పరమాత్మ అందరికంటే శ్రేష్ఠమైనవాడు, ఆది పురుషుడు,

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

బ్రహ్మకంటే ముందు ఉన్నవాడు, ఆది అంతము లేని వాడు, దేవతలకు అధిపతి, ఈ సమస్త జగత్తుకు ఆశ్రయమైనవాడు. నాశనము మార్పులేని వాడు. సత్ అసత్తుకు అతితమైన వాడు అంటే ఇక్కడ కార్య కారణములకు అతీతమైన వాడు అని అర్థం .ఇవన్నీ పరమాత్మ లక్షణాలు. ఇన్ని లక్షణాలు కల పరమాత్మ మనో నేత్రం ఎదురుగా సాక్షాత్కరిస్తే ఎవరైనా నమస్కరించకుండా ఎలా ఉండగలరు! అంటే అందరూ నమస్కారాలు చేస్తారు అని భావము.

38. త్వమాదిదేవః పురుషః పురాణస్త్వమస్య విశ్వస్య పరం నిధానమ్ |
వేత్తాసి వేద్యం చ పరం చ ధామ త్వయా తతం విశ్వమనంతరూప || ||

పరమాత్మ దివ్యరూపాన్ని చూచి ఉద్వేగాన్ని ఆపుకోలేకపోతున్నాడు అర్జునుడు. ఇంకా పరమాత్మ వైదుష్యాన్ని ఇలా వర్ణిస్తున్నాడు. నీవు ఆది దేవుడివి. పురాణ పురుషుడవు. ఈఅనంత విశ్వానికి ఆధారభూతుడవు. నీకు అన్నీ తెలుసు. నీకు తెలియనిది ఏదీ లేదు. నిన్ను తెలుసుకోవడమే చాలా కష్టం. కాని నీ గురించి తెలుసుకోవడమే అందరి కర్తవ్యము. అందరూ కావాలని కోరుకొనే పరమ పదము నీవే. నీవుఆ అనంత విశ్వం అంతా వ్యాపించి ఉన్నావు. అని కీర్తించాడు.

39. వాయుర్యమోఽగ్నిర్వరుణః శశాంకః ప్రజాపతిస్త్వం ప్రపితామహశ్చ |
నమో నమస్తేఽస్తు సహస్రకృత్వః పునశ్చ భూయోఽపి నమో నమస్తే || ||

అర్జునుడు తనలో చెలరేగుతున్న ఉద్వేగాన్ని ఆపుకోలేకపోతున్నాడు. ఇన్నిరోజులు తనతో కలిసి మెలిసి తిరిగిన కృష్ణుడు ఒక్కసారిగా తన విశ్వరూపాన్ని తన మనోనేత్రానికి దర్శింపచేస్తే తట్టుకోలేక పోతున్నాడు. ఇంకా ఇలా ఆయనను స్తోత్రం చేస్తున్నాడు.

ఓ దేవా! నీవే వాయువు. వాయు రూపంలో సమస్తజీవులకు ప్రాణవాయువును అందిస్తూ వారి మనుగడకు కారణం అవుతున్నావు. అలాగే యముడి రూపంలో వారిని లయం చేస్తున్నావు. అందరి శరీరాలలోనూ, బయటా అగ్ని రూపంలో ఉండి మానవులకు, సకల జీవరాసులకు జీవాన్ని ఆహారాన్ని సమకూరుస్తున్నది తమరే. నీటిని ఆవిరిగా మార్చి, వర్షరూపంలో స్వచ్ఛమైన నీటిని అందిస్తున్నది తమరే. వరుణుడి రూపంలో వర్షాలు కురిపిస్తూ పంటలు పండిస్తూ అందరికీ ఆహారాన్ని సమకూరుస్తున్నారు. చంద్రుడుగా చల్లని వెన్నెలలు కురిపిస్తూ మనసులకు ఆహ్లాదం కలిగిస్తున్నది మీరే. ప్రజావతుల రూపంలో ఈ సమస్త సృష్టిని నిర్వహిస్తున్నది మీరు. వారి తండ్రి బ్రహ్మ, ఆయనకు తండ్రి అయిన విష్ణువు అన్నీ మీరే అట్టి నీకు మరలా మరలా నమస్కరిస్తున్నాను. వేనకు వేలసార్లు నమస్కరిస్తున్నాను. మరలా మరలా నమస్కరిస్తున్నాను.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

40. నమః పురస్తాదథ పృష్ఠతస్తే నమోఽస్తు తే సర్వత ఏవ సర్వ |
అనంతవీర్యామితవిక్రమస్త్వం సర్వం సమాప్నోషి తతోఽసి సర్వః || ||

అర్జునుడు అంతటితో ఆగలేదు. తనలో రేగిన ఉద్విగ్నతను తట్టుకోలేక పోతున్నాడు. అనంతమైన వీరత్వము, సామర్ధ్యము, పరాక్రమము కలిగి, అంతటా వ్యాపించి ఉన్న సకలము తానే అయి ఉన్న పరమాత్మను చూచిన తరువాత, తను, తన హస్తినాపురము, ఈ 18 అక్షౌహిణీల సైన్యము అంతా చిన్ని అటబొమ్మలలాగా కనపడసాగాయి. అందుకే అయన చుట్టు తిరిగి ప్రదక్షిణపూర్వక నమస్కారం చేస్తున్నాడు. ఓ కృష్ణా నీకు ప్రదక్షణ పూర్వకంగా నమస్కరిస్తున్నాను. నీకు ముందు, వెనుక, పక్కల, అన్ని వైపుల నుండి సమస్కరిస్తున్నాను. నీవీర్యము అనంతము. నీ విక్రమము అమితము. నీవు అంతటా వ్యాపించి ఉన్నావు. అట్టినీకు నమస్కారము.

అర్జునుడిది మానవ శక్తి. అక్కడ చేరిన భీష్ముడు మొదలగు పముఖులు, 18 అక్షౌహిణీల సైన్యము వీరిది మానవ శక్తి., ఆ శక్తి అంతా స్థూల శరీరం నుండి వచ్చింది. కాని పరమాత్మ శక్తి అనంతము, అపారము. మానవ శక్తికి పరిమితులు ఉన్నాయి. పరమాత్మ శక్తికి పరిమితులు లేవు. మానవుడు ముందు చూచి యుద్ధ చేయగలడు. కాని పరమాత్మకు అన్నివైపులా కళ్లే, అన్ని వైపులా చూడగలడు. ముందు వెనుక, చుట్టుపక్కల అన్నివైపులా తానే అయిఉన్నాడు. అట్టి పరమాత్మస్వరూపమైన విశ్వరూపుడు అయిన కృష్ణునికి ముందు వెనుక, చుట్టుపక్కల తిరిగి భక్తిపూర్వకంగా నమస్కరించాడు అర్జునుడు.

41. సఖేతి మత్వా ప్రసభం యదుక్తం హే కృష్ణ హే యాదవ హే సఖేతి |
అజానతా మహిమానం తవేదం మయా ప్రమాదాత్ప్రణయేన వాపి || ||

ఇప్పుడు అర్జునుడికి ఇదివరకు జరిగినవి అన్నీ గుర్తుకు వస్తున్నాయి. కృష్ణార్జునులు బావా బావమరుదులు. సరసాలు ఆడుకునేవాళ్లు. కలిసి తిరిగేవాళ్లు. కలిసి భోజనం చేసే వాళ్లు ఏమోయ్ కృష్ణా! అంటే ఏమోయ్ అర్జునా అని పిల్చుకునేవాళ్లు. మరి ఇంతటి విశ్వరూపుడిని అనంతుడిని అంతటా నిండి ఉన్న వాడిని నేను అలా అన్నానా అని, కిరీటం తీసి, తల గోక్కుంటూ ఇలా అన్నాడు.

ఓ కృష్ణా! నీవెవరో తెలియక, నీ మహిమలు విభూతులు అర్థం చేసుకోలేక, నాలో ఉన్న అజ్ఞానం చేత, ప్రమాద వశాత్తు అంటే పొరపాటున, ఓయ్ కృష్ణా! హే యాదవా! హే మిత్రమా! అని హేళనగా పిలిచి ఉంటాను. నీతో పక్కనకూర్చుని భోజనం చేసాను. నీతో కలిసి విహరించాను నీతో కలిసి నిద్రించాను. మనం ఇద్దరం ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చనువు కొద్దీ నిన్ను హేళనగా మాట్లాడాను. అప్పుడప్పుడు అందరి ఎదుటా నిన్ను యాదవుడవని నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడాను. ఆ అవమానాలన్నీ కేవలం పరిహాసం కోసమే కానీ వేరుకాదు. పైచెప్పినవన్నీ నేను చేసిన అపరాధాలుఅని నీవు అనుకుంటే నన్ను క్షమించు. అని వేడుకున్నాడు.

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఇంతటి మహాపురుషుడిని నేను చులకనగా చూచాను అన్న అపరాధ భావన అర్జునుడిలో కలిగింది. దానికి తీవ్రంగా పశ్చాత్తాప పడుతున్నాడు అర్జునుడు. కృష్ణుడికి పదే పదే నమస్కరిస్తూ తను తెలియకుండా ఏమైనా తప్పుచేసి ఉంటే క్షమించమని వేడుకుంటున్నాడు. ఆ మాటలన్నీ కూడా స్నేహంలో భాగంగా కించిత్ గర్వంతో మాట్లాడిన మాటలనీ వేరుగా తలచవద్దనీ ప్రార్థించాడు. తమరు కూడా విలక్షణంగా కాకుండా, మా మాదిరి మాలో కలిసిపోయి ఉండటంవలన ఆ పొరపాటు, ప్రమాదవశాత్తు, నా తెలియనితనం వలన జరిగింది కానీ వేరు కాదు అని తనకు తాను నచ్చచెప్పుకున్నాడు అర్జునుడు.
ఓ దేవా! మీరు అప్రమేయులు. ప్రాపంచికమైన నిందాస్తుతులతో తమరికి ఎటువంటి ప్రమేయం ఉండదు. కాబట్టి నేను పరిహాసానికి అన్న మాటలు పట్టించుకోకుండా నన్ను దయతో క్షమించండి. అని వేడుకున్నాడు.

(దీని వలన మనకు తెలిసింది ఏమిటంటే, గొప్పవాళ్లు, ఆత్మతత్వం తెలిసిన వాళ్లు ఎవరూ తమను గురించి తాము గొప్పలు చెప్పుకోరు. అంతే కాకుండా తమ దగ్గరకు వచ్చిన వాళ్లను కూడా తమతో సమానంగా చూస్తారు. తమను ఎవరైనా హేళనగా మాట్లాడినా పట్టించుకోరు. ఎలాగంటే కృష్ణుడు కూడా అర్జునుడితో ఎప్పుడూ తన గురించి చెప్పుకోలేదు. ఒక సామాన్య మానవుడి లాగానే ప్రవర్తించాడు. ఇప్పుడు కూడా అర్జునుడు యుద్ధం చేయనని ధనుర్బాణాలు పక్కన బెట్టి చతికిలబడ్డాడు కాబట్టి, ఆయనను యుద్ధం చేయడానికి సంసిద్ధం చేయడానికి, తప్పని సరి పరిస్థితుల్లో విశ్వరూపం చూపించవలసి వచ్చింది.

అలాకాకుండా, ఎవరైనా తమను తాము గొప్పవాళ్లమనీ అన్నీ తెలిసిన వాళ్లమనీ మహిమలు కలవాళ్లమనీ ప్రకటించుకుంటే, వారికి ఆత్మజ్ఞానం లేదని, వారికి ఆత్మతత్వం తెలియదనీ మనం అనుకోవలసి వస్తుంది. ఎందుకంటే ఇలాంటి వారు మనకు ఎంతో మంది కనపడతారు. వారి చుట్టు వేలాది మంది భక్తులు తిరుగుతుంటారు. అంత మాత్రం చేత, వారి హంగు, ఆర్భాటం చూచి వారు గొప్పవారు, ఆత్మజ్ఞానం కలవారు అని అనుకోవడం పొరపాటు.)

42. యచ్చావహాసార్థమసత్కృతోఽసి విహారశయ్యాసనభోజనేషు |
ఏకోఽథవాప్యచ్యుత తత్సమక్షం తత్క్షామయే త్వామహమప్రమేయమ్ || ||

కృష్ణుడితో చనువుగా తిరిగినపుడు, అర్జునుడికి తాను చేసిన పనులు, ఆయనతో హాస్యానికి అన్నమాటలు అన్నీ ఒకటొకటిగా గుర్తుకొస్తున్నాయి.అవన్నీ తల చుకుంటుంటే ఇవన్నీ నేనే అన్నానా! ఈ కృష్ణుడిని, ఈ విశ్వరుపుడిని నేను అలా అన్నానా! అని ఆశ్చర్యపోతున్నాడు. అందుకే మనస్ఫూర్తిగా క్షమాపణ వేడుకుంటున్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఓ కృష్ణా! నీవు ఎవరో, నీ అసలు స్వరూపం ఏమిటో, నీ విభూతులు ఏమిటో తెలియక, కేవలం అజ్ఞానంతో, తెలియని తనంతో, నీవు నాకు బావవు అనీ, సఖుడవు అనీ నీ పట్ల నాకు ఉన్న చనువుతో, పొరపాటుగా, ఏమేమో అన్నాను. మనం ఇద్దరం భోజనం చేసేటప్పుడు విహారం చేసేటప్పుడు, ఇద్దరం పక్కపక్కనే కూర్చుని ముచ్చట్లు చెప్పుకుంటున్నప్పుడూ, నీవూ నేను ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడూ, నీవు పది మందిలో ఉన్నప్పుడూ, నీ గురించి హేళనగా, పరిహాసంగా చులకనగా మాట్లాడి ఉంటాను. అప్పుడప్పుడు నీ గురించి పదిమందిలో అవమానకరంగా కూడా మాట్లాడి ఉంటాను. ఓ కృష్ణా! అవన్నీ నేను తెలియని తనంతో, చనువుతో మాట్లాడిన మాటలే కానీ వేరు కావు. అప్పుడు నీ గురించి, నీ విభూతుల గురించి తెలియక అలా అని ఉంటాను. అవన్నీ నీవు పెద్దమనసుతో క్షమించు. జరిగిన దానికి నేను పశ్చాత్తాప పడుతున్నాను. బాధతో కుమిలిపోతున్నాను. భయంతో వణికిపోతున్నాను అని తన మనసులో బాదను వ్యక్తీకరించాడు అర్జునుడు. ఇంకా ఇలా అంటున్నాడు.

43. పితాసి లోకస్య చరాచరస్య త్వమస్య పూజ్యశ్చ గురుర్గరీయాన్ |
న త్వత్సమోఽస్త్యభ్యధికః కుతోఽన్యో లోకత్రయేఽప్యప్రతిమప్రభావ || ||

ఓ కృష్ణా! తమరు మా మధ్య ఒక సామాన్య మానవుడి మాదిరి తిరిగినప్పటికీ, నీవు ఈ లోకములో ఉన్న చరాచర భూతజాలమునకు. సకల ప్రాణులకు తండ్రి వంటి వాడివి. అంతే కాదు అత్యంత పూజనీయులు మీరే. ఈ మూడులోకములకు తమరే పరమ శ్రేష్టుడు అయిన గురువు అయి ఉన్నారు. ఎందుకంటే తమరికి తమరే గురువు. తమకు గురువు అంటూ ఎవరూ లేరు. ఈ మూడులోకములలో నీతో సమానమైన, నీ కంటే అధికమైన ప్రతిభాపాటవాలు ప్రభావము కలవారు ఎవరూ లేరు.

44. తస్మాత్ప్రణమ్య ప్రణిధాయ కాయం ప్రసాదయే త్వామహమీశమీడ్యమ్ |
పితేవ పుత్రస్య సఖేవ సఖ్యుః ప్రియః ప్రియాయార్హసి దేవ సోఢుమ్ || ||

ఈ లోకమునకు తండ్రి, గురువు, దైవము, పూజనీయులు అన్నీ మీరే కాబట్టి నన్ను కూడా, తప్పుచేసిన కుమారుని తండ్రి క్షమించినట్టు. స్నేహితుని అపరాధమును మరొక స్నేహితుడు క్షమించినట్టు, ప్రియురాలి వాచాలత్వమును ప్రియుడు క్షిమించినట్టు, నువ్వుకూడా నా తప్పులను అన్నిటినీ క్షమించు. నీకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేస్తున్నాను. నా తప్పులను మన్నించు ప్రణిధాయ కాయం అంటే నాశరీరాన్ని భూమి మీద పడవేసి నీకు నమస్కరిస్తున్నాను అంటే సాష్టాంగ నమస్కారం చేస్తున్నాను.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

సాష్టాంగ నమస్కారం పూర్తి శరణాగతికి గుర్తు. అహంకారములను విడిచిపెట్టి నీవే తప్ప నితః పరం బెరుగ అనే గీతిలో ననుస్కరించడం. ఆ నమస్కారం కూడా కృష్ణుడిని సకల జగత్తుకు ఈశ్వరుడిగానూ, అందరిచేతా ప్రస్తుతింప తగినవాడుగానూ గుర్తించి సాష్టాంగ పడి ననస్కరిస్తున్నాడు.

ఇప్పుడు అర్జునుడికి కృష్ణుడి మాటల మీద బోధనల మీదా పూర్తి నమ్మకం కలిగింది. అందుకే సాష్టాంగ నమస్కారం చేసాడు. సాష్టాంగ నమస్కారము అంటే శరీరంలో ఉండే ఎనిమిది అంగములు భూమికి తగలేటట్టు బోర్లాపడుకొని నమస్కరించడం. తల, గుండె, రెండు చేతులు రెండు తొడలు, రెండు పాదములు, ఇవి భూమిని తాకుతూ నమస్కరించడం సాష్టాంగ నమస్కారము అని అంటారు.

45. అదృష్టపూర్వం హృషితోఽస్మి దృష్ట్వా భయేన చ ప్రవ్యథితం మనో మే |
తదేవ మే దర్శయ దేవరూపం ప్రసీద దేవేశ జగన్నివాస || ||

తన మనో నేత్రానికి గోచరిస్తున్న భయంకరమైన విశ్వరుపమును చూడలేక పోతున్నాడు అర్జునుడు. ఎంత తొందరగా మామూలు రూపం వస్తే అంత బాగుండు అనుకుంటున్నాడు. అదే పైకి అన్నాడు. అత్యంత భయంకరము అయిన నీ విశ్వరూపం చూచి భయపడ్డాను అంటే కృష్ణుడు తనను పిరికివాడు అనుకొనే ప్రమాదం ఉంది. అందుకని కృష్ణా! నీవు చూపించిన ఈ విశ్వరూపం "అదృష్ట పూర్వం" అంటే ఇంతకు ముందు ఎప్పుడూచూడలేదు. ఇదే ప్రథమం. నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగానూ, ఆనందంగానూ ఉంది. ఏదో తెలియని దివ్యానుభూతి ఇంతకు ముందు అనుభవించని అనుభూతి కలిగింది. కానీ ఎక్కడో ఒక మూల చెప్పలేని భరించలేని భయం కూడా ఉంది. మనసంతా ఆందోళనగా ఉంది కాబట్టి ఓ దేవదేవా! జగన్నివాసా! నా మీద దయ ఉంచి ఇంతకు ముందు రూపంతో కనపడవయ్యా! అని ప్రార్థించాడు. ఇంతకు ముందు తాను చూసిన రూపం ఎలా ఉంటుందో తరువాతి శ్లోకంలో వివరించాడు అర్జునుడు.

46. కిరీటినం గదినం చక్రహస్తమిచ్ఛామి త్వాం ద్రష్టుమహం తథైవ |
తేనైవ రూపేణ చతుర్భుజేన సహస్రబాహో భవ విశ్వమూర్తే || ||

ఓ కృష్ణా! ఈ అనంత విశ్వం అంతా నిండి , విశ్వనమే నీ రూపముగా కల ఓ విశ్వమూర్తి! ఓ సహగ్రబాహూ! ఇంక చాలయ్యా! నేను నీ రూపాన్ని చూడలేకపోతున్నాను. ఈ భయంకరమైన కాలపురుషుని అవతారం చాలించి, నీ విశ్వరూపాన్ని ఉపసంహరించి, ఇదివరకటి మాదిరి ఎంచక్కా పట్టు పీతాంబరాలు, వన మాలలు, కిరీటము, గద, చక్రము, నెమలి పింఛము ముఖానచిరునవ్వు సౌమ్యంగా ఉన్న మునుపటి ఆ రూపం ధరించు. అని వేడుకున్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఇక్కడ ఒక విషయం ఉంది. చతుర్భుజం అని వాడారు వ్యాసులవారు. కాని ఇంతకు ముందు ఎక్కడా కృష్ణుడు నాలుగు చేతులలో అర్జునుడికి కనపడినట్టు లేదు. కాకపోతే అర్జునుడి మనసులో ఒక ఉహ మెదిలి ఉండవచ్చు అనేకములైన చేతులు, కాళ్లు, తలలు, కళ్లు ఆయుధములు భయంకరమైన నోరు ఆ నోటిలోకి అందరూ క్యూకట్టి వెళ్లడం, దీనికన్నా నాలుగుభుజాలతో ఉన్న రూపం బాగుంటుంది కదా అని అనుకొని ఉండవచ్చు, ఇది అప్పటి అర్జునుడి మానసికస్థితి కాని వేరుకాదు. అసలు కృష్ణుని యొక్క అర్జునుని యొక్క శారీరక స్థితిలో ఏ మార్పూలేదు. కేవలం అర్జునుడు మానసిక నేత్రంతోనే ఇవన్నీ చూస్తున్నాడు అని అర్థం చేసుకోవాలి.

దీనిని మరొక విధంగాకూడా శాస్త్ర కారులు విశ్లేషించారు. అర్జునుడు అప్పటి వరకు కృష్ణుడిని మామూలు మనిషిగానే భావించాడు. కృష్ణుడికి అందరిమాదిరి రెండు కాళ్లు, రెండు చేతులు, ఒక తల ఉన్నాయి. కాని అదే కృష్ణుడు తన మనోఫలకం మీద అనేకములైన వేనకు వేల ..చేతులతో కాళ్లతో ఉదరములతో భయంకరమైన ముఖముతో కాలస్వరూపుడుగా కనపడుతున్నాడు. ఆ రూపాన్ని చూడలేకపోతున్నాడు. కృష్ణుడు సాక్షత్తు విష్ణుస్వరూపము అంటే సర్వవ్యాపిత్వము కలవాడు అని తెలుసుకున్న అర్జునుడు కృష్ణుడిని తన విశ్వరూపం ఉపసంహరించి తాను చూడటానికి అలవాటుపడ్డ విష్ణువు రూపమైన చతుర్భుజములు, శంఖుచక్రములు, గద, కిరీటము వీటితో కూడిన మంగళకరమైన విష్ణురూపాన్ని ధరించమని కోరాడు. అంటే "విశ్వరూపం" నుండి విష్ణురూపం"లోకి మారమని కోరాడు. తన మనస్సులో కృష్ణుడిని విష్ణువు అవతారంగా కనిపించాలని కోరుకున్నాడు. కాని, అర్జునుడు కళ్లు తెరిస్తే రథం తోలుతున్న మామూలు కృష్ణుడే కనపడతాడు. ఇలా అనుకుంటే ఈ సందర్భానికి సరిగా సరిపోతుంది అని శాస్త్రకారులు వ్యాఖ్యానించారు.

ఇంతే కాకుండా, విష్ణుసహస్రనామాలలో మొట్టమొదటి నామం విశ్వం అంటేవి శ్వాకారుడు, తరువాతి వేదం విష్ణు అంటే విష్ణ స్వరూపుడు. అందుకే అర్జునుడు, కాల స్వరూపుడైన విశ్వరూపుడుని మంగళ కరమైన విష్ణు స్వరూపుడుగా కనపడమని కోరాడు అని రాసారు. కాని కృష్ణుడు మాత్రం చేతిలో చర్నాకోలతో, రథం నొగల మీద కూర్చుని కనిపించాడు. అర్జునుడు కళ్లు తెరవగానే కనిపించిన రూపం అది. అంటే కృష్ణుడి రూపంలో ఏమీ మార్పు లేదు. విశ్వాకారుడుగానూ, కాలస్వరూపుడుగానూ కనిపించడం కేవలం అర్జునుడి మనస్సులో ఏర్పడినభావన మాత్రమే అని అర్థం చేసుకోవాలి.

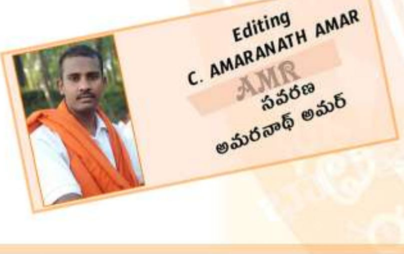

www.sanatanadharm.com

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

శ్రీభగవానువాచ:

47. మయా ప్రసన్నేన తవార్జునేదం రూపం పరం దర్శిత మాత్మయోగాత్|
తేజోమయం విశ్వమనన్త మాద్యం యన్మే త్వదన్యేన న దృష్టపూర్వమ్||

ఇప్పటికి ఇది చాలు అని అనుకున్నాడు కృష్ణుడు. ఇంకా ఎక్కువ అయితే అర్జునుడు యుద్ధ రంగం నుండి భయంతో పారిపోయే ప్రమాదం కూడా ఉంది. అందుకని ఇలా అంటున్నాడు.

అర్జునా! అమిత తేజస్సుతో కూడినది, అనంతమయినది, ఆది అంతము లేనిది, ఈ విశ్వం అంతా తానే అయినది, ఇప్పటి వరకు నీవు తప్ప ఇంక ఎవరూ చూడనిదీ, పరమము అయిన ఈ విశ్వరూపమును నీవు ఇదివరకు చూడలేదని నాకు తెలుసు. అయినా నీవు కావాలి అని అడిగావు కాబట్టి నీమీద ఉన్న ప్రసన్నతతో, వాత్సల్యంతో, నా యోగశక్తి వలన నీ మనోనేత్రానికి విశ్వరూపాన్ని గోచరింపచేసాను.

ఓఅర్జునా! నీవు ఇప్పటి వరకు ఇటువంటి రూపాన్ని చూడలేదు కాబట్టి నీకు భయం వేసింది. కానీ నా యీ రూపం భయంకరమైనది కాదు. మీరంతారోజు చూస్తున్నదే! కాని ఒకే సారి చూచావు కాబట్టి భయంతో వణికిపోయావు నా ఈ విశ్వరూపము ఎంతో తేజోమయము. అత్యంత తేజోవంతమైనది. ఆది అంతములు లేనిది. విశ్వాన్ని అంతా ఒకేచోట చూడగలిగేది ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న అన్ని వస్తువుల కన్నా విలక్షణమైనది. అటువంటి రూపాన్ని నీ మీద నాకు ఉన్న ప్రేమ వాత్సల్యముచేత నాయోగశక్తితో నీకు చూపించాను. అదీ నీవు కోరితేనే చూపించాను. అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

ఇక్కడ మయాప్రసన్నేన అంటే నాకు నీ మీద ఉన్న ప్రసన్నతతో, వాత్సల్యంతో నీ మనోఫలకం మీద చూపించాను అని అన్నాడు కృష్ణుడు. మనకు కూడా ఆ పరమాత్మ అనలు స్వరూపం తెలుసుకోవాలంటే ఆయన కరుణ, ప్రేమ, వాత్సల్యం కావాలి. దానికోసం మనం ఆయనను నిరంతరం ఏకాగ్రతతో ధ్యానించాలి. అంతే కానీ అర్జునుడికి కనిపించిన విశ్వరూపం నాకెందుకు కనిపించదు అని వితండవాదం చేయకూడదు.

48. న వేదయజ్ఞాధ్యయనైర్న దానైర్న చ క్రియాభిర్న తపోభిరుగ్రైః |
ఏవంరూపః శక్య అహం నృలోకే ద్రష్టుం త్వదన్యేన కురుప్రవీర || ||

అర్జునా! నీకు తెలుసోలేదో నీవు చూచిన ఈ రూపం ఇదివరకు మానవులు ఎవరూచూడలేదు. చూచే అవకాశమే లేదు. నువ్వు కోరావు కాబట్టి, నువ్వు నాకు ప్రియబంధువు, మిత్రుడవు కాబట్టి నీకు చూపించాను. వేదములు అధ్యయనము చేసినా, దానధర్మాలు చేసినా ఉగ్రమైన తపస్సు చేసినా, వాళ్లకు ఈ విశ్వరూపం గురించి జ్ఞానం కలుగుతుందేమోకానీ, చూడటం సాధ్యం కాదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

జ్ఞానము దానికి తోడు విజ్ఞానము, భక్తి, వైరాగ్యము కలిగితే కానీ ఈ విశ్వరూపం చూడటం సాధ్యం కాదు. నీకు ఆ స్థితి ఇంకా రాకపోయినా నా యోగమహిమ వలన నీవు చూడగలిగావు.

(అమెరికా గురించి పుస్తకాలలో చదవడం వేరు. ఇంటర్ నెట్ లో చూడటం వేరు అమెరికా పోయి ప్రత్యక్షంగా చూడటం వేరు. అలాగే పరమాత్మ యొక్క విశ్వరూపం గురించి శాస్త్రములలో చదివి తెలుసుకోవడం వేరు. ధ్యాన సమాధులలో నిమగ్నమై మనోనేత్రంతో దర్శించడం వేరు.)

చాలా మంది ఈ శ్లోకాన్ని పొరపాటుగా అర్థం చేసుకొనే అవకాశం ఉంది. ఎలాగంటే వేదములు అధ్యయనం చేయడం, దానధర్మాలు చేయడం, తపస్సు చేయడం, యజ్ఞయాగములు చేయడం ఇవన్నీ వృథానా అని అనిపించవచ్చు. కాని అలా అర్థం చేసుకోకూడదు. అందరూ అన్నీ చేయలేరు. ఎవరి శక్తిని బట్టి వారు చేస్తారు. కాబట్టి అన్నీ మంచివే, ఆచరించతగ్గవే. వీటికి తోడు భక్తి, ఏకాగ్రత, నిష్కామకరమాచరణ ఇవన్నీ కూడా అత్యావశ్యకములు. తుదకు వైరాగ్యము. సంపూర్ణ శరణాగతి. అప్పుడే మనకు పరమాత్మయొక్క విశ్వరూపాన్ని దర్శించే అర్హత కలుగుతుంది. కాబట్టి ఆ గమ్యం చేరుకోడానికి దానధర్మాలు, వేదాధ్యయనము, తపస్సు యజ్ఞయాగాదులు ఉపకిరిస్తాయి. కాబట్టి అన్నీ చేయతగ్గవే. ఏదీ ఎక్కువ కాదు. ఏదీ తక్కువ కాదు. అని అర్థం చేసుకోవాలి.

49. మా తే వ్యథా మా చ విమూఢభావో దృష్ట్వా రూపం ఘోరమీదృఙ్మమేదమ్ |
వ్యపేతభీః ప్రీతమనాః పునస్త్వం తదేవ మే రూపమిదం ప్రపశ్య || ||

అర్జునా! నీవు ఎందుకు భయపడుతున్నావు. నీ మనస్సు ఎందుకు వికలమయింది. నీవు వీరుడవు, భయం అంటే నీకు తెలియదు కదా కాబట్టి భయపడకు. నా వంక ప్రసన్నంగా చూడు. నీవు కోరినట్టు నా పూర్వరూపము నీకు కనపడుతుంది. నీ మామూలు కళ్లు తెరిచి నా వంక చూడు అని అన్నాడు.

పులిని ఆడించేవాడికి పులి అంటే భయం ఉండదు. కాని చూచేవాళ్లకు చచ్చేంత భయంఉంటుంది. అలాగే తానే అనంతమైన విశ్వల తానే అయిన కృష్ణుడికి విశ్వరూపం అంటే భయం ఉండదు. కాని అర్జునుడు ఆ విశ్వరూపం, కాలస్వరూపం, భయానకమైన ఆ రూపం చూచి వణికిపోతున్నాడు. రక్తం మనం ఎప్పుడూచూడం.ఒక్కసారిగా గాయం నుండి కారుతుంటే కొంత మంది స్పృహ తప్పిపడిపోతారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అంటే ఎప్పుడూ చూడనిది చూస్తే భయంసంభ్రమం కలగుతుంది. అర్జునుడు కూడా ఇటువంటి విశ్వరూపాన్ని ఒక్కసారిగా తన మనోఫలకం మీద చూచేటప్పటికి భయ విహ్వాలుడు అయ్యా, అప్పుడు కృష్ణుడు అన్నాడు. ఓ అర్జునా! ఎందుకయ్యా భయపడుతున్నావు. ఈ విశ్వరూపాన్ని నీవు రోజూ చూస్తున్నదే కాకపోతే నీకు ఇష్టం లేని విషయాలను, నీవు కోరుకోని విషయాలను నీ మనసు అంగీకరించని విషయాలను ఒక్కసారిగా నాలో చూచేసరికి నీకు భయం, విమూఢ భావన కలిగింది. ఆ భయాన్ని విమూఢ భావాలను విడిచిపెట్టు. స్వస్థత చెందు. నీ కళ్లు తెరిచి నా పూర్వరూపాన్ని చూడు." అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

(రక్తం చూడటం మనకు ఇష్టంలేదు. మరణం చూడటం మనకు ఇష్టం లేదు. అలాగా అర్జునుడికి భీష్మద్రోణులు చావడం ఇష్టం లేదు. కాని అటువంటి వారు మృత్యుముఖంలోకి వెళ్లడం చూచి తట్టుకోలేకపోయాడు. అలాగే తన కల్లెదుట ఉన్న 18 అక్షౌహిణీల అపారమైన సైన్యం అంతా మృత్యుముఖంలోకి చొరబడడం చూచి భయంతో కంపించిపోయాడు. ఎందుకంటే ఇవేవీ అర్జునుడికి ఇష్టం లేదు. అర్జునుడి మనసు అంగీకరించదు. మనకు కూడా చెడు కల వస్తే పెద్దగా అరిచి లేచి కూర్చుంటాము. అర్జునుడి పరిస్థితి అలాగే ఉంది. కానీ కృష్ణుడు వీటి కంతటికీ అతీతుడు. భయం అంటే తెలియని వాడు. అందుకే అర్జునుడిని "భయపడవద్దు, నీవంటి వీరులు ప్రతిదానికీ భయపడటం మూఢత్వం అవుతుంది. ఆ మూఢత్వాన్ని వదిలిపెట్టు అని బోధించాడు కృష్ణుడు.)

కృష్ణుడు తన పూర్వరూపంలో ఏ విధగా కనిపించాడు. అర్జునుడు ఏ రూపంచూచాడు అనే విషయాన్ని మనకు చెప్పాల్సింది ఒక్క సంజయుడు మాత్రమే. అందుకి సంజయుడు ఇలా అంటున్నాడు.

సంజయ ఉవాచ:

50. ఇత్యర్జునం వాసుదేవస్తథోక్త్వా స్వకం రూపం దర్శయామాస భూయః |
ఆశ్వాసయామాస చ భీతమేనం భూత్వా పునః సౌమ్యవపుర్మహాత్మా || ||

ఓ ధృతరాష్ట్రమహారాజా! ఈ విధంగా కృష్ణుడు చెప్పగా అర్జునుడు కళ్లు తెరిచాడు. చుట్టు చూచాడు. ఎదురుగా అపారమైన కౌరవ సేనలు, భీష్మ, దోణ,కృషఅశ్వత్థామ,కర్ణులు తమవైపు యుద్ధానికి వచ్చిన అపారమైన సైన్యాలు, కోలాహలం కనపడింది. కృష్ణుడు చిరునవ్వుతో చేతిలో గుర్రాలను తోలే చర్నాకోలతో, తనదైన సౌమ్యరూపంతో, తన ఎదురుగా నిలబడి ఉండటం చూచాడు. అర్జునుడు, అమ్మయ్య అందరూ ప్రస్తుతానికి బ్రతికే ఉన్నారు. ఎవరూచావలేదు అని పరవశించి పోయాడు అర్జునుడు. సౌమ్యమైన తన పూర్వ్వరూపంతో అర్జునుడి ఎదురుగా నిలబడ్డ కృష్ణుడు అర్జునుని బుజం తట్టి భయంలేదని ఓదార్చాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఇక్కడ ఒక విషయంమనం గమనించాలి. కృష్ణుడు ఎప్పుడూ ఒకే రూపంతో ఉన్నాడు. కేవలం అర్జునుడు తన మనోనేత్రంతో ఈ అనంతమైన విశ్వం యొక్క రూపాన్ని దర్శించాడు. మరలా కళ్లు తెరవగానే కృష్ణుడు మామూలుగానే కనపడ్డాడు. అంతే గానీ మన సినిమాలలో.. చూపించినట్టు ఆకాశం అంత ఎత్తు ఉన్న కృష్ణుడు మామూలుగా ఆరడుగుల ఎత్తుకు దిగిపోయాడు అని కాదు. కృష్ణుడు అప్పుడు ఇప్పుడు ఎప్పుడూ ఒకే రూపం. కేవలం అర్జునుడి మనోదృష్టిభేదం మాత్రమే విశ్వరూప సందర్శనము.

మనం కూడా ఈ విశ్వరూపాన్ని సందర్శించవచ్చు కాకపోతే ఉన్నది ఉన్నట్టు, నిజాన్ని నిజంగానూ అంగీకరించగలగాలి. అత్యంత సహజమైన మరణాన్ని చుచి భయపడకూడదు. పుట్టుక ఎంత సహజమో మరణం కూడా అంతే సహజం అని భావించాలి. సుఖ దుఃఖాలు వస్తూపోతూ ఉంటాయి అనీ, పొంగిపోవడం, కుంగి పోవడం చేయకూడదు అనీ, భావించాలి. అందరిలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు అని భావించి, అందరినీ సమానంగా చూడాలి. ఎవరి మీదా విరోధము, ద్వేషము పనికిరాదు అని అనుకోవాలి. వల్లమాలిన కోరికలు మనలను అధ:పాతాళానికి నెడతాయి కాబట్టి కోరికలను అదుపులో పెట్టుకోవాలి. అనే విషయాన్ని తెలుసుకోవాలి. ఈషణ త్రయం అంటే భార్య, సంతానము, ధనము వీటిమీద మమకారం పరిమితంగా ఉండాలి. కానీ అవే జీవితంగా బతకకూడదు. వీటిని అన్నిటినీ ఉన్నవి ఉన్నట్టుగా దర్శించడమే విశ్వరూపం కానీ, ఇవన్నీ మనకు ఇష్టం ఉండవు. వీటిని చూడటానికి, కనీసం భావించడానికి కూడా మన మనసు అంగీకరించదు. అందుకని మనకు విశ్వరూపం కనిపించదు.

అర్జున ఉవాచ:

51. దృష్ట్వేదం మానుషం రూపం తవ సౌమ్యం జనార్దన |
ఇదానీమస్మి సంవృత్తః సచేతాః ప్రకృతిం గతః || ||

అర్జునుడు కళ్లు తెరిచాడు. ఎదురుగా కృష్ణుడు కనపడ్డాడు. అమ్మయ్య అనుకున్నాడు చుట్టు సైన్యము, ఎదురుగా తన తాత, గురువులు, బంధువులు కనపడ్డారు. మరలా అర్జునుడిలో మమకారము, నావారు, పరాయివారు అనేభేదభావము ప్రవేశించాయి. దానికి సూచినగానే వ్యాసుల వారు ఛందస్సును కూడా మార్చాడు. 23 అక్షరాల ఛందస్సు 16అక్షరాలకు మారి పోయింది.

అమ్మయ్య కృష్ణా మరలా మనిషి రూపంలో కనిపించావా! ఇప్పుడు నా మానను కుదుట పడింది. నా పూర్వస్థితిని పొందాను. ఇదయ్యా, నీ రూపం అంటే. ఇలా ఉండాలి నువ్వు ఎల్లప్పుడూ చక్కగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఉండాలి అని అన్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అంటే అర్జునుడు కళ్లు తెరిచేటప్పటికి అతని కళ్లముందు కృష్ణుడు చేతిలో చర్నాకోలతో చిరునవ్వుతో కనిపించాడు. అమ్మయ్య అనుకున్నాడు. భయం పోయి స్వ. స్థత చెందాడు అర్జునుడు

ఇంతకు ముందు 46వ శ్లోకంలో నాలుగు భుజములతో శంఖు చక్రములతో, గదతో దర్శనం ఇవ్వండి అని కోరాడు అర్జునుడు. కాని కృష్ణుడు అలా కనపడలేదు. కేవలం సాధారణ కృష్ణుడిగా, చేతిలో చర్నాకోలతో కనపడ్డాడు. ఆ సమయంలో అర్జునుడి ఊహల్లో కృష్ణుడు విష్ణుస్వరూపుడు. కాని అలా కనపడడం కృష్ణుడికి ఇష్టం లేదు. అందుకనే మామూలు మానవుడిగా కనిపించాడు. దీనిని బట్టి మనం అర్థం చేసుకోవలసింది ఈ నామములు, రూపములు మనం కల్పించుకున్నవే. విశ్వం అంతా పరమాత్మ నిండి ఉన్నాడు. అందుకే విశ్వం అంతా నేనే అనే భావనతో విశ్వరూపం చూపించాడు. కాని, మనం, మన సౌలభ్యం కోసం పరమాత్మను శివుడు, విష్ణువు, రాముడు, దేవి ఇలా వివిధ రూపాలలో కొలుస్తున్నాము. ఇది ప్రాథమిక దశ అని గుర్తుపెట్టుకుంటే చాలు. ప్రాధమిక దశ నుండి మనం అందరం ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కుతూ, పరమాత్మను "విశ్వాకారం గగన సదృ:శం" అనే భావనలో చూడగలగాలి. అర్జునుడి పరిస్థితి చూచి కృష్ణుడు ఇలా అన్నాడు.

శ్రీభగవానువాచ:

52. సుదుర్దర్శమిదం రూపం దృష్టవానసి యన్మమ |
దేవా అప్యస్య రూపస్య నిత్యం దర్శనకాంక్షిణః || ||

ఓ అర్జునా! ఇప్పటి దాకా నీ మనోనేత్రంతో నీవు చూచిన విశ్వరూపం చూడటానికి చాలా దుర్లభమైనది. ఆ విశ్వరూపం చూడటం అందరికీ సాధ్యం కాదు. దేవతలు కూడా అనునిత్యమూ ఈ విశ్వరూపాన్ని చూడటానికి కోరుకుంటూ ఉంటారు. ఇక్కడ దేవతలు అంటే మంచి వారు. యోగులు. సాధకులు. కాని వారికి కూడా పరమాత్మ విశ్వరూపం సాధ్యం కావడం లేదు. ఎందుకంటే వారు తమ మనసును అదుపులో పెట్టుకోలేకపోతున్నారు. కోరికలను తగ్గించుకోలేకపోతున్నారు. తమకు ఇష్టంలేని వాటిని అంగీకరించలేకపోతున్నారు. అందుచేత వారు ఎన్ని దానాలు,యాగాలు చేసినా నా అనలైన విశ్వరూపాన్ని చూడలేకపోతున్నారు అని తరువాతి శ్లోకంలో వివరిస్తున్నాడు కృష్ణుడు.

53. నాహం వేదైర్న తపసా న దానేన న చేజ్యయా |
శక్య ఏవంవిధో ద్రష్టుం దృష్టవానసి మాం యథా || ||

ఇంతకు ముందు 48వ శ్లోకంలో చెప్పిన విషయాన్ని మరలా చెబుతున్నాడుకృష్ణుడు. "ఓ అర్జునా! ఇప్పటి దాకా నీ మనో నేత్రంతో నువ్వుచూచిన నా విశ్వరూపం సాధారణ మానవులకు సాధ్యం కాదు. కేవలం వేదములు అధ్యయనం చేసినంత మాత్రాన, దాన ధర్మములు యజ్ఞయాగములు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

చేసినంత మాత్రాన తపస్సు చేసినంత మాత్రాన, సాధ్యం కాదు." అని మరలా ఉద్ఘాటించాడు కృష్ణుడు. వేదాధ్యయనము. శాస్త్రములు చదవడం వాటివలన జ్ఞనం వస్తుంది కానీ విజ్ఞానం రాదు. కాబట్టి మము వేదములు శాస్త్రములు పురాణములు చదివాము, అర్థం చేసుకున్నాము మేము ఇన్ని దానధర్మములు చేసాము, తపస్సులు చేసాము అంటే కుదరదు. వీటి వలన మానసికనేత్రము తెరుచుకోదు అని పరమాత్మ స్పష్టంగా చెబుతున్నాడు. కాకపోతే వాటి వలన పుణ్యాం వస్తుంది. స్వర్గలోక ప్రాప్తికలుగుతుంది, స్వర్ణసుఖాలు అనుభవిస్తారు.
క్షీణేవుణ్యేమర్త్యలోకం విశంతి ఆర్జిచుకున్న పుణ్యం అయిపోగానే మరలా జననం, మరణం. ఈ జనన మరణ చక్రంలో తిరుగుతూ ఉంటారు. మరి ఈ విశ్వరూపం ఎలా కనపడుతుంది అనే విషయం తరువాతి శ్లోకంలో వివరిస్తున్నాడు.
కృష్ణపరమాత్మ.

54. భక్త్యా త్వనన్యయా శక్య అహమేవంవిధోఽర్జున |
జ్ఞాతుం ద్రష్టుం చ తత్త్వేన ప్రవేష్టుం చ పరంతప || ||

ఓ అర్జునా! ఈ విశ్వరూపమును నా మీద అనన్యమైన ఏకాగ్రమైన భక్తితో మాత్రరమే తెలుసుకోగలరు. నన్ను నన్నుగా చూడటానికి, యదార్థంగా తెలుసుకోడానికి, అద్భుతమైన నా విశ్వరూపాన్ని చూడటానికి కేవలం భక్తితో మాత్రమే శక్యం అవుతుంది.

ఇంతకు ముందు శ్లోకంలో వేదాధ్యయనము పలనా, ఘోర తపస్సుల వలనా, దాన దర్మాలు చేయడం వలనా, యజ్ఞయాగములు చేయడం వలనా పరమాత్మయొక్క విశ్వరూపం చూడటం కానీ, దాని గురించి తెలుసుకోవడం కానీ సాధ్యం కాదు అని చెప్పి ఈ చివరి రెండు శ్లోకాలలో ఎవరికైతే అనన్య మైన భక్తి, ఏకాగ్ర చిత్తము ఉంటాయో వారే తమ మనో నేత్రము ద్వారా నా విశ్వరూపము చూడగలరు అని చెప్పి ఈ అధ్యాయమును ముగించాడు .
వ్యాసులవారు ఇక్కడ అనన్న భక్తి అని వాడారు. భక్తి రెండురకాలు. ఒకటి సకామ భక్తి, రెండవది నిష్కామ భక్తి, ధనం కొరకు, ప్రాపంచిక సుఖాలను కోరుతూ పరమాత్మమీద భక్తి కలిగి ఉండటం సకామభక్తి, రెండవది నిష్కామభక్తి అంటే ఏ కోరికలు లేని భక్తి అని అర్థం. అంటే కేవలం ఈశ్వరుని కొరకే, ఈశ్వరుని పొందడం కోసమే భక్తి కలిగి ఉండటం. అన్నములు అంటే ఇతరములైన వాటి కొరకు కాకుండా కేవలం పరమాత్మనుపొండం కోసమే భక్తి కలిగి ఉండటం. దీనినే అనన్యభక్తి అంటారు. అనన్న భక్తి అంటే ప్రాపంచిక విషయముల మీదనుండి మనస్సును మరల్చి పరమాత్మ యెందు నిలవాలి. పరమాత్మ యందు ఆసక్తి భక్తి కలిగి ఉండాలి. ఆ భక్తిచెదిరి పోకూడదు చంచలంగా ఉండకూడదు. ఒక్క పరమాత్మమీద తప్ప ఇతరముల మీద ఆసక్తి అనురక్తి ఉండకూడదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

అందరికీ భగవంతుడి మీద భక్తి ఉంటుంది. ఆ భక్తి అతడు కోరుకునే కోరికలు ఆ కోరికలు తీరడం బట్టి ఆధారపడి ఉంటుంది. అటువంటి భక్తి కల వాళ్లు దేవుళ్లను మారుస్తూ ఉంటారు. అది కేవలం సకామ భక్తి అనిపించుకుంటుంది. అంటే కేవలం తన కోరకలుతీరడం కోసమే పరమాత్మ మీద భక్తి కలిగి ఉండటం.ఈ రోజు ఉండి రేపు లేని భక్తి అసలు భక్తి కాదు గురువారం రోజు సాయిబాబా గుడి ముందర చాంతాడంత క్యూ ఉంటుంది. మరునాడు ఎవరూ ఉండరు. అది భక్తి కాదు. సాధారణ మానవులకు ఉన్న ప్రేమ, భక్తి అధిక భాగం భార్య బిడ్డలమీదా సంపదల మీదా, పదవులమీదా, మిగిలింది దేవుడికి పంచబడి ఉంటుంది. అది ఏకాగ్రభక్తి, అనన్య భక్తి కాదు. అందుకే మనకు మామూలు దృష్టి కూడా సరిగా ఉండదు. ఇంక దివ్య దృష్టి ఎలాఉంటుంది.

రెండవ పాదంలో పరమాత్మ జ్ఞాతుం. ద్రష్టుం ,ప్రవేష్టుం అనే మూడు పదాలు వాడాడు అంటే నన్ను తెలిసికొనడానికి కానీ, నన్ను చూడటానికి కానీ, నాలో ప్రవేశించడానికి కానీ అనన్యభక్తి ఉండాలి. ఏకాగ్రచిత్తము కలిగి ఉండాలి అని స్పష్టంగా తెలియజేసాడు. ఇదంతా అభ్యాసము వలనా ధ్యానము వలనా కలుగుతుంది తప్ప వేరే విధంగా కలిగే వీలు లేదు. కాబట్టి కేవలం అభ్యాసముసాధన ధ్యానము చేతనే పరమాత్మను గురించి తెలుసుకోగలము. పరమాత్మలో లీనం కావడానికి ఇదే ఉత్తమమైన మార్గము. అప్పుడు భక్తుడికి, భగవంతుడికి భేదంఉండదు. ఇద్దరూ ఒకటే. అహం బ్రహ్మాస్మి అనే అద్వైతం అర్థం అవుతుంది. వీటినే సామీప్యము అంటే భగవంతునికి దగ్గరగా వెళ్లడం, సారూప్యము అంటే తానే భగవంతుడు అనే భావన కలగడం, మూడవది సాయుజ్యం పూర్తిగా భగవంతునిలో కలిసిపోవడం ఈ మూడు స్థితులు కేవలం ఏకాగ్రభక్తితోనే ఒకటివెంట ఒకటి ప్రాప్తిస్తాయి.
వేదములు, శాస్త్రములు చదవడం వలన కేవలం పరమాత్మను గురించి పరమాత్మ తత్వమును గురించి తెలుసుకోవడమే కానీ వేరు కాదు. దానినే జ్ఞానము అంటారు. దీనినే పరమాత్మ జ్ఞాతుమ్ అని అన్నారు. తరువాత తాను ఆర్జించిన జ్ఞానము విజ్ఞానముగా మారాలి. సంపాదించిన జ్ఞానమును సాధనచేయాలి. అప్పుడు పరమాత్మ యొక్క అసలురూపమును అంటే విశ్వరూపమును దర్శంచగలడు. దీనినే ద్రష్టుమ్ అని చెప్పారు వ్యాసుల వారు. పరమాత్మ యొక్క విశ్వరూప దర్శనం అయిన తరువాత పరమాత్మలో ప్రవేశించాలి. దానినే ప్రవేష్టుమ్ అని అన్నారు. ఇదే జీవన్ముక్తుని దశ. దీనినే మోక్షము అని కూడా అంటారు.

అందరూ వేదములు, శాస్త్రములు చదవలేరు. అందరూ దానధర్మములు, యజ్ఞయాగములు చేయలేరు. ఎందుకంటే అందరివద్దా అంత ధనం ఉండదు. పరమాత్మయందు ఏకాగ్రభక్తికి ఎటువంటి ధనము, బలము అవసరం లేదు. కాబట్టి పామరులు, చదువుగాని వారు వేదశాస్త్రములు చదవలేనివారు,

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

దానధర్మములు చేయలేని వారు కూడా ఏకాగ్రభక్తి కలిగి ఉంటే వారు చేసే సాధన ద్వారా వారికి పరమాత్మను తెలుసుకోడానికి, ఆయనను చూడడానికీ, ఆయనలో ప్రవేశించడానికి అర్హత లభించే అవకాశం ఉంది.

55. మత్కర్మకృన్మత్పరమో మద్భక్తః సంగవర్జితః |
నిర్వైరః సర్వభూతేషు యః స మామేతి పాండవ || ||

ఇది ఈ అధ్యాయంలో ఆఖరు శ్లోకము. ఈ శ్లోకము కేవలము అర్జునుడి కొరకే కాకుండా మనందరి కొరకు చెప్పాడు పరమాత్మ. ఎవరైతే నా కొరకే (కేవలం దైవసంబంధమైన) కర్మలు చేస్తాడో, ఆ కర్మలను నాకే అర్పిస్తాడో, నన్నే ఏకాగ్రచిత్తంతో నమ్ముతాడో, నా యందు అనన్య భక్తి కలిగి ఉంటాడో, ఈ ప్రపంచంలో కనపడే సకల పదార్ధముల మీద ఆసక్తి అనురాగము విడిచిపెడతాడో, అంటే రాగద్వేషములు విదిలిపెడతాడో, సకల జీవరాసులలో నన్ను చూస్తాడో, అన్ని జీవరాసులమీద ద్వేషం లేకుండా సమంగా ఆదరిస్తాడో, అతడు నన్ను చూడడానికీ, నన్ను పొందడానికీ అర్హుడు. అని ప్రకటించాడు పరమాత్మ.

ఈ శ్లోకం పైశ్లోకానికి వివరణ. కిందటి శ్లోకంలో కేవలం అనన్యమైన భక్తి కలవాడికే ఈ విశ్వరూపదర్శనం లభిస్తుంది అంతే కానీ కేవలం కర్మకాండలు మాత్రమే చేస్తే చాలదు అని బోధించాడు. ఆ శ్లోకానికి కొనసాగింపుగా ఈ శ్లోకంలో ఆనన్య భక్తుడికి ఉండవలసిన లక్షణాలు వివరించాడు. ఈ శ్లోకంతో విశ్వరూప సందర్శన యోగం సంపూర్ణం అవుతుంది. తరువాతి అధ్యాయము భక్తి యోగము ఒకవిధంగా ఈ శ్లోకం తరువాతి అధ్యాయం అయిన భక్తియోగమునకు నాంది. రాబోయే అధ్యాయంలో తాను ఏమి చెప్పబోతున్నాడో సూచన ప్రాయంగా ఈ శ్లోకంలో చెప్పాడు వ్యాసులవారు.

భక్తి అంటే ఏమిటి? అనే ప్రశ్నమన అందరిలోనూ ఉదయిస్తుంది. ప్రతిరోజూ దేవాలయానికి వెళ్లడం, ప్రదక్షిణాలు చేయడం, ఆ ప్రదక్షిణాలు ఎన్నో లెక్కపెట్టుకోవడం మీదనే మనసు పెట్టడం, దేవుడి పూజలు చేయడం, హారతులు ఇవ్వడం, దేవుడికి చేసిన అలంకారాల గురించి చర్చించుకోవడం, దేవుడికి ఆభరణాలు బహూకరించడం, భగవంతుడిని లెక్కలేనన్ని కోరికలుకోరడం, ఆ కోరికలు తీరిస్తే తలనీలాలు ఇస్తాను, హుండిలో కానుకలు వేస్తాను, ఆభరణాలు కిరీటాలు చేయిస్తాను అని మొక్కుకోవడం. ఆ కోరికలు తీరేంతవరకు మొక్కులు తీర్చకపోవడం, ఒకవేళ ఎంతికూ తీరకపోతే మరొక దేవుడిని నమ్ముకోవడం పుణ్యక్షేత్రాలు దర్శించడం, ఎక్కడికి పోయినా మనసు ఇంటి మీదనే పెట్టడం, రోజుకుపదిసార్లు ఇంటికి ఫోనుచేసి మాట్లాడటం పుణ్యనదులలో స్నానాలు చేయడం, తాము చేసిన తీర్థయాత్రల గురించి పదిమందికీ గొప్పగా చెప్పుకోవడం, మనమధ్యనే ఉన్న దేవుళ్లను నమ్ముకోవడం, వారి మహిమలను గొప్పగా కీర్తించడం వారే ప్రత్యక్షదైవాలుగా నమ్మడం, వారి దర్శనం కోసం పడిగాపులు కాయడం. ప్రస్తుత కాలంలో మనం భక్తి అనుకుంటున్నట ఇదే.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ లక్షణాలన్నీ అన్నీ కానీ కొన్ని కానీ ప్రతి వ్యక్తిలోనూఉంటాయి. కాని భక్తి ఇది కాదు. అని మనం తెలుసుకోవాలి. భక్తి అనేది మనం చేసే పనుల వలన వ్యక్తం అయ్యేది కాదు. అసలైన భక్తి మనసులో నుండి పుడుతుంది. మనసంతా నిండి ఉంటుంది. అటువంటి ఆధ్యాత్మిక సాధన పేరు భక్తి ఈ భక్తివ్యావహారికంగా ఏ దేవుడి మీదనైనా ఉండవచ్చు రాముడు, కృష్ణుడు, ఆంజనేయుడు శ్రీవేంకటేశ్వరుడు శివుడు సాయిబాబా, దేవి, దుర్గ, ఎవరైనా కావచ్చు. కాని అది చంచలంగా ఉండకూడదు. ఏకాగ్రంగా, నిశ్చలంగా ఉండాలి. ఈ భక్తి మూడు రకాలు, మొదటికి కర్మప్రధానమైన భక్తి. చేసే ప్రతిపనినీ పరమాత్మకు అర్పించడం. ఆ కర్మఫలాన్ని పరమాత్మ ప్రసాదంగా స్వీకరించడం. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఈ పని నేను చేసాను, ఈ ఫలం నాకు వచ్చింది అనే అహంకారాన్ని వదిలిపెట్టడం. ఈ ప్రకారం చేస్తుంటే మన మనసు నిర్మలం అవుతుంది. నిరంతర శాంతి లభిస్తుంది. క్రమక్రమంగా ఈ కర్మప్రధానమైన భక్తి ఉపాసనా ప్రధానమైన భక్తిగా మారుతుంది. మనం మార్చక్కరలేదు. దానంతట అదే మారుతుంది. ఇది భక్తిలో రెండవది. ఈ ఉపాసనా భక్తి అంటే మనసులో నిరంతరం పరమాత్మను ధ్యానించడం. మనసంతా ఈశ్వర మయం చేయడం. అంతా రామమయం ఈ జగమంతా రామమయం అనే స్థితికి వస్తారు. దీనినే ధ్యానము అని అంటారు. ఇది మానసికంగా జరగాలి. మనం ఏపని చేస్తున్నా మనసును పరమాత్మ మీద లగ్నం చేయాలి. ఈ భక్తి తరువాతి స్థితి జ్ఞానము లభిస్తుంది. అంటే పైనచెప్పబడిన రెండు భక్తులకు తగిన ఫలితం లభిస్తుంది .పరమాత్మ గురించిన అసలైన జ్ఞానం లభిస్తుంది. పరమాత్మ ఎక్కడో ఒక చోటలేడు. ఈ విశ్వం అంతా నిండి ఉన్నాడు. ఇందుగలడు అందులేడనే సందేహం మనసులో నుండి తొలగి పోతుంది. చక్రి సర్వోపగతుండు అనే జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఆత్మస్వరూపుడుగా మనలోనూ, సకల ప్రాణులలోనూ ఉన్నాడు అనే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఈ స్థితిలో ఉన్న భక్తులు వేదములు, శాస్త్రములు అధ్యయనం చేయడం మొదలుపెడతారు. అది చేయలేని వాళ్లు గురువులు పెద్దలు చెప్పిన మాటలుఉపన్యాసాల ద్వారా వింటారు. వీటినే జ్ఞానయజ్ఞము అని అంటారు.

భక్తిని ఈ విధంగా అర్థం చేసుకోవాలి. కాని చాలా మంది పండితులు మొదటి రెండు పద్ధతులు వదిలిపెట్టి జ్ఞానసముప్రార్థనే ముఖ్యం అని వేదాధ్యయనము, శాస్త్ర అధ్యయనము చేస్తుంటారు. ఇలా చేయడం పునాది లేకుండా భవనం కట్టడం లాంటిది. మనం చదువులో కూడా మొదట అక్షరాలు నేర్చుకుంటాము, తరువాత ప్రాథమిక విద్య ఆ తరువాత మాధ్యమిక విద్య, ఉన్నత విద్య, తరువాత పట్టభద్రులం ఆ తరువాత ఏదో ఒక శాస్త్రంలో పరిపూర్ణజ్ఞానం. ఇలా ఒకటి వెంట ఒకటి అభ్యసిస్తాము. అలాగే జ్ఞానం రావాలంటే మొదటి రెండు మెట్లు దాటాలి. అప్పుడే పరమాత్మ గురించిన జ్ఞానం అలవడుతుంది. ఈ మూడు రకములైన భక్తిలోనూ ఏకాగ్రత, శ్రద్ధ, అచంచలమైన మనస్సు ముఖ్యం.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ శ్లోతంలో య: అని అన్నారు. అంటే ఎవరైతే అని అర్థం. ఈ శ్లోకంలో చెప్పబడినలక్షణములను ఎవరైనా కలిగి ఉండవచ్చు ఆ గుణములు కలిగిన వాడు ఎవరైనా సరే విద్వాంసుడైనా, చదువురాని వాడైనా, ధనవంతుడైనా, పేదవాడైనా, పురుషుడు అయినా స్త్రీ అయినా, జాతి, కుల, ప్రాంతీయ భేదం లేకుండా, ఎవరైనా సరే ఆతడికి ఆత్మ జ్ఞానం కలుగుతుంది. పరమాత్మ సాక్షాత్కారం కలుగుతుంది. అని హామీ ఇచ్చారు వ్యాసులవారు.

భక్తికి మొదటి మెట్టు మత్కర్మకృత్ అంటే ఎల్లప్పుడు' మంచి పనులు, సత్కర్మలు, దైవసంబంధమైన కార్యములు చేయాలి అని పూజలు కావచ్చు వ్రతాలు కావచ్చ, యాగములు, యజ్ఞములు కావచ్చు రోజువారీ కార్యక్రమాలు కావచ్చు, ఏవైనా ఏకాగ్రభక్తి, శ్రద్ధతో చేయాలి. ఆ కర్మలను పరమాత్మకు అర్పించాలి. అంటే ఏ పరిస్థితులలో కూడా చెడ్డ పనులు, దుర్మార్గమైన పనులు చేయకూడదు. మనస్సును నిర్మలంగా ఉంచుకోవాలి. చిత్తశుద్ధి కలిగిఉండాలి. ఏపని చేసినా దానిని పరమాత్మకు ఆర్పిస్తే ఆ పని పునీతము అవుతుంది. మనం అరటి పండ్లుకొంటాము. వాటిని ఎవరికి ఇచ్చినా వారు ఆ పండ్లను తింటారు. కాని అవే పండ్లను పరమాత్మకు అర్పించి నివేదించి ఎవరికి ఇచ్చినా వారు వాటిని భగవంతుని ప్రసాదంగా భావించి, కళ్లకు అద్దుకొని భక్తితో సేవిస్తారు. అలాగే మనం చేసే ప్రతిపనినీ భగవదర్పణం చేస్తే ఆ కర్మ పవిత్రతను సంతరించుకుంటుంది.

తరువాత మత్సరమ: అంటే ప్రతి వాడి లక్ష్యం భగవంతుని చేరుకోవడమే. వేరే లక్ష్యం ఉండకూడదు. సాధారణంగా మానవులు ధన సంపాదన, పదవుల సంపాదన, మంచి కుటుంబం ఇవే లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటారు. కాని అవన్నీ అసద్వస్తునులు, నిజం కావు, శాశ్వతం కావు, ఇవ్వాళ ఉండి రేపు పోయేవే అని తెలుసుకోవాలి. కేవలం పరమాత్మ ఒక్కడే సత్ పదార్థము అనే జ్ఞానం కలిగి ఉండాలి. పరమాత్మ చేరుకోవడమే లక్ష్యంగా పెట్టుకోవాలి. ఈ జనన మరణ చక్రం నుండి మిముక్తిపొందడమే లక్ష్యంగా పెట్టుకోవాలి. దీనినే ముముక్షత్వం అంటారు. ఆత్మజ్ఞానం కలగడం అంటారు. ఇదే భగవంతుని ఎడల మనకు ఉన్న భక్తి, ఆ భక్తి ఎలాఉండాలి.

మద్భక్త: నామీద అనన్న భక్తి కలిగి ఉండాలి. అనన్య అంటేనే ఏకాగ్రభక్తి అని అర్థము. ఏ దేవుడిని కొలిచినా ఆ దేవుడు పరమాత్మ స్వరూపమే అని భావించాలి. దేవతలలో భేదభావము కలిగి ఉండకూడదు. ఏవేవో కోరికలు తీరడానికి భక్తి కలిగి ఉండకూడదు. నిష్కామ భక్తి కలిగి ఉండాలి.

సంగ వర్జిత: ఇతరములైన అంటే పరమాత్మ తక్క ఇతరములైన ప్రాపంచిక విషయముల మీద ఆసక్తి వదిలిపెట్టాలి. అంటే ప్రాపంచిక విషయములు, ప్రాపంచిక సుఖముల మీద ఆసక్తి క్రమక్రమంగా తగ్గించుకోవాలి. తామరాకు మీద నీటి బొట్టులా ప్రపంచంలోసంచరించాలి.

అమరనధ అమర

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

దీనినే సంగరాహిత్యము అంటారు. అంతే కానీ భార్యపిల్లలను వదిలేసి హిమాలయాలకుపోవడం కాదు. మన ఇంటినే ఒక ఆశ్రమంగామార్చుకోవాలి. "అతి" వదిలిపెట్టాలి. భార్యపిల్లల మీదా, ధనం, ఆస్తుల మీదా ఎంతవరకు ఆసక్తి ఉండాలో అంతవరకే ఉండాలి. "నేను లేకపోతే వీళ్లంతా ఏమైపోతారో' అనే భావన పూర్తిగా విడిచిపెట్టాలి.

ఇదేమీ కష్టం కాదు. ఇదంతా మన భావనలో ఉంది. ఈ చరాచర జగత్తు ఇందులో ఉండే ఐశ్వర్యాలు అన్నీ పరమాత్మకు చెందినవి. మనం కేవలం అనుభవిస్తున్నాము. ఈ భూమి మీద జీవించే హక్కును నూరుసంవత్సరాల పాటు లీజుకు తీసుకొని అనుభవిస్తున్నాము. అంతేకాని, ఈ భూమి మీద మనకు అసలైన హక్కు ఏమీ లేదు అనే భావన ఉండాలి. కాని మనం అందరం దానికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నాము. "ఈ భూమి నాది. ఈ ఇల్లు నాది. అంతే కాదు పక్కవాడిది కూడా నాదే. ఇదంతా నాదే. నేను సంపాదించాను. నాది కాకపోయినా నేను లాక్కుంటాను. నన్ను అడిగేవాడెవడు" ఈ భావనలతో ఉంటున్నాము. ఇదంతా, మనది కాని దానికి మనం ఆశపడటమే అవుతుంది. కాబట్టి మనం ప్ర,తి దాని మీదా అతిగా పోకుండా ఉంటే చాలు అదే సంగరాహిత్యమునకు దారి తీస్తుంది.

కానీ ప్రస్తుతం ఉన్న పరిస్థితి ఏమిటంటే చాలామంది ధనం, ఆస్తులు, భార్య, పిల్లలమీద ఉన్న అటాచ్ మెంటే కాకుండా ఇతరుల ధనం, ఆస్తులు, మనుషుల మీద కూడా అటాచ్ మెంట్ పెంచుకుంటున్నారు. ఇదే భూకబ్జాలకు, మానభంగాలకు, దోపిడీలకు దారి తీస్తుంది. కాబట్టి ప్రతివ్యక్తి తనవి అన్న వాటి మీద ఉన్న అటాచ్ మెంట్ తగ్గించుకుంటూ ఇతరుల వాటి మీద ఉన్న అటాచ్ మెంట్ పూర్తిగా తగ్గించుకోవాలి. అప్పుడే సంగరాహిత్యం కలుగుతుంది. అంతేకానీ, లోకంలో జనాన్ని దోచుకుంటూ అందులో కొంత భాగంతో దేవుడికి బంగారు కిరీటాలు చేయిస్తే పాపం పెరుగుతుందే కానీ, పుణ్యం రాదు, భక్తి అసలే పెరగదు. కాబట్టి తన ధనం ,ఆస్తులు, బంధువుల మీదకానీ ఇతరుల వాటి మీద కానీ రాగం ఉండకూడదు. సంగం ఉండకూడదు. అన్ని రకములైన సంగములను వదిలిపెట్టాలి.

నిర్వైస్సర్వభుతేషు అంటే సాటి మానవుల పట్ల, సాటి జంతువులు పక్షుల పట్ల భూతదయ కలిగి ఉండాలి. పైన చెప్పిన వాక్యంలో రాగం ఉండకూడదు అని అన్నారు. ఈ వాక్యంలో ఇతరుల పట్ల ద్వేషభావం ఉండకూడదు అని అంటున్నారు. అంటే రాగద్వేషములను పూర్తిగా వదిలిపెట్టాలి. అటు రాగం వైపు కాకుండా, ఇటు ద్వేషం వైపు కాకుండా మధ్యలో ఉండాలి అని అర్థం. దీనినే పరిణతి చెందిన బుద్ధి అని కానీ, వైరాగ్యం అని కానీ అనవచ్చు . వైరాగ్యం అంటే కేవలం రాగము లేకపోవడమే కాదు. ద్వేషం కూడా లేని స్థితి. రాగద్వేషాలకు మధ్య ఉన్న స్థితి. భాగవతము దశమస్కంధములో ఒక అమూల్యమైన పద్యం ఉంది. "నితాంత అపార భూతదయయును తాపన మందార నాకు దయసేయగదే" అని రాసాడు పోతన. అటువంటిఅంతము లేని, అపారమైన

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

భూతదయ ప్రతివారూ కలిగి ఉండాలి. జీవ హింసను మానాలి ఇతరులను శారీరకంగా గానీ మానసికంగా గానీ హింసపెట్టకూడదు. సాటి జంతువులను వేటపేరుతో హింసించడం, ఆహారం కోసం చంపకూడదు. చాలామంది దేవతలకు ప్రీతిగా జంతుబలులు ఇవ్వడం మనకు తెలుసు. సాటి ప్రాణిని హింసిస్తే ఏ దేవుడు, ఏ దేవతా సంతోషించడు. ఒక పక్క హింసను పాటిస్తూ, మరొక పక్క వేదాధ్యయనము , పూజలు, ఆరాధనలు చేసినందు వలన ప్రయోజనం లేదు. అందుకే యజ్ఞయాగాదులలో జంతు హింసను నిషేధించారు. దాని వలననే బౌద్ధము జైనము ఎక్కువగా పామర జనులలో ప్రాచుర్యము పొందాయి. య: స: మామ్ ఏతి అంటే ఎవరైతే అటువంటి భక్తి వైరాగ్యము కలిగి ఉంటాడో, అటువంటి వాడు, నన్ను పొందుతాడు. కాబట్టి విశ్వరూప సందర్శనము కావాలి, భగవంతుని గురించి తెలుసుకోవాలి, భగవద్దర్శనం కావాలి అంటే పైన చెప్పబడిన లక్షణములు కల ఏకాగ్రమైన భక్తి వైరాగ్యము కలిగి ఉండాలి అని కృష్ణుడు అర్జునుడికి బోధించడంతో ఈ అధ్యాయము పరిసమాప్తి అయింది.

ఈ ఒక్క శ్లోకమును సరిగా అర్థం చేసుకొని ఆచరిస్తే చాలు, పరమాత్మ సాక్షాత్కారం సులభమౌతుంది అని మనం అందరం తెలుసుకోవాలి. దీనితో విశ్వరూప సందర్భనయోగం సంపూర్ణం అయింది.

ఇక్కడితో 11 అధ్యాయాలు పూర్తి అయ్యాయి. మొట్ట మొదట అర్జునుడికి విషాదము కలిగింది. తరువాత కృష్ణుడిని గురువుగా చేసుకొని తత్వము ఉపదేశించమని అడిగాడు. కృష్ణుడు సాంఖ్యయోగము, జ్ఞానము ,విజ్ఞానయోగము, కర్మయోగము, కర్మసన్యాసము, ఆత్మసంయమనము మొదలగు యోగములు బోధించాడు. అర్జునుడికి ఏమీ బోధ పడలేదు. నీ విభూతులు ఏవి అనిఅడిగాడు. పరమాత్మ ముఖ్యమైన తన విభూతులు చెప్పిన తరువాత అవి ఎలా ఉంటాయో చూపించమని అడిగాడు. కృష్ణుడు విశ్వరూపాన్ని చూపించాడు. అర్జునుడికి మాటల వలన అర్థం కానిది చూస్తే అర్థం అయింది. కృష్ణుని అసలు స్వరూపం తెలుసుకున్నాడు. అనంత విశ్వాన్ని మనోనేత్రంతో దర్శించగలిగాడు. కృష్ణుని ముందు సాష్టాంగ పడ్డాడు.

అర్జునుడికి జ్ఞానోదయంఅయిందని తెలుసుకున్నాడు కృష్ణుడు. తరువాతి నాలుగు అధ్యాయాలలో అంటే 12,13,14,15 అధ్యాయాలు చెప్పి గీతను ముగించాడు. ముందు భక్తి యోగం గురించి చెప్పాడు. పరమాత్మను సాకారంగా, నిరాకారంగా ఎలా పూజించాలి. ఎలా సాధన చెయ్యాలి. భక్తి అంటే ఏమిటి. భక్తుల లక్షణాలు ఏమిటి అనే విషయాలు చెప్పాడు. తరువాత *శరీరము క్షేత్రము) శరీరంలో* ఉండే ఆత్మ (క్షేత్రజ్ఞుడు) వీరిరువురి గురించి చెప్పాడు. అంటే ఏమీ లేదు ప్రకృతి, పురుషుడు వీళ్ల గురించి చెప్పాడు. ఆ తరువాతి అధ్యాయంలో ఆత్మ, శరీరము, వీరిరువురి 662 మధ్యల డ్డుగోడగా ఉన్న ముడుగుణములతో కూడిన ప్రకృతి. దాని లక్షణాలు చెప్పాడు. 15వ అధ్యాయంలో

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదకొండవ అధ్యాయము
విశ్వరూపసందర్శన యోగము

ఈ మూడుగుణములు దాటి పరమాత్మను ఎలా చేరుకోవాలి అంటే పురుషోత్తమ ప్రాప్తి గురించి చెప్పి గీతను ముగించాడు. తరువాత 16,17, 18 అధ్యాయాలలో భగవద్గీత మొత్తం సింహావలోకనం చేసారు అంటే సమ్మరీ అన్నమాట.

ఉపనిషత్తులయొక్క, బ్రహ్మవిద్యయొక్క,
యోగశాస్త్రము యొక్క సారమయిన భగవద్గీతలో,
విశ్వరూప సందర్శన యోగము అను పదకొండవ అధ్యాయము -
సంపూర్ణముఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

Editing
C. AMARANATH AMAR
AMR
సవరణ
అమరనాథ్ అమర్

www.sanatanadharm.com

సనాతన ధర్మ గ్రంథాలను ప్రతి ఒక్కరికి చేరువ చేసేందుకు అమర్నాథ్ ఆధ్వర్యంలో వెబ్ సైట్ ప్రారంభించడం జరిగింది. ఇందులో హిందూ ధర్మానికి చెందిన అన్ని గ్రంథాల సమాచారం ఉంటుంది. మన గ్రంథాల్లోని ప్రతి విషయాన్ని విపులంగా వివరిస్తూ.. అందరికి అర్థమయ్యే విధంగా తయారు చేయడం జరిగింది. అనేక గ్రంథాలను చదివి.. అందరికి అర్థమయ్యే రీతిలో దీనిని రాయడం జరిగింది. మీరందరు ఆదరిస్తారని, ఆశిస్తున్న ఇట్లు మీ అమర్నాథ్ అమర్ ....

అమరనధ్ అమర్